

ไม่น่าเชื่อว่า คดีบกพร่องโดยสุจริตนั้น ไม่ได้มีแต่เฉพาะประเทศ
 ล้าหลัง แม้ประเทศมหาอำนาจอย่างญี่ปุ่นก็มีการชุกหุ้นเช่นกัน
 แต่น่าสมเพชยิ่งกว่าตรงที่ ผู้ว่าการธนาคารแห่งชาติญี่ปุ่นเป็นผู้ชุกหุ้น
 เสียเอง ทั้งที่นิตยสารไทม์ ยกย่องให้นาย **โตชิฮิโกะ ฟุคุอิ** เป็นผู้ว่าการ
 ธนาคารกลางที่ดีที่สุดในโลก เป็นคนเก่งจนได้ฉายาว่าเป็น **อลัน**
สแปรตวันออก

แต่เก่ง-กับโกง-กับรวย นั้นมักจะไปด้วยกันมาด้วยกัน เพราะมีการ
 ค้นพบว่า **นาย โตชิฮิโกะ ฟุคุอิ** มีการชุกหุ้นเอาไว้กับบริษัทที่อื้อฉาว
 และบริษัทอื่นๆ อีกหลายแห่ง ทั้งๆ ที่มีกฎหมายให้นักการเมืองต้อง
 เอาหุ้นไปแช่แข็ง เพื่อป้องกันการได้เปรียบและเกิดผลประโยชน์ทับซ้อน
 แต่ผู้ว่าการธนาคารยอมมีช่องทางได้เปรียบยิ่งกว่านักการเมืองอยู่แล้ว
 เพราะเป็นทั้งผู้กำหนดนโยบาย และรู้สายสนกลในดีกว่าใครๆ แต่
 กฎหมายก็เอาผิดอะไรไม่ได้ และนาย **โตชิฮิโกะ ฟุคุอิ** ก็ไม่คิดว่าเขา
 ผิด เพราะไม่มีกฎหมายห้ามไว้ ถ้าอยู่เมืองไทยก็ถือว่า บกพร่องโดย
 สุจริตเท่านั้นเอง เขาจึงยืนยันจะทำงานในตำแหน่งต่อไป ทั้งๆ ที่
 ฝ่ายค้าน และสื่อมวลชนของญี่ปุ่นเรียกร้องให้เขาลาออก (จาก มติชน
 สุดสัปดาห์ ฉบับ ๑๓๕ คอลัมน์จากญี่ปุ่น โดย นกุล ว่องรุติวงศ์)

กลับมาดูเมืองไทย ที่ผลวิบากของการคอร์รัปชัน โกงกิน กำลังปรากฏ
 ผู้ที่ติดวางแหทั้งหมด ล้วนแต่ร่ำรวยมหาศาลทั้งนั้น บางท่านต่อให้
 กลับมากินใช้อีกหลายสิบชาติ ก็ไม่มีท่าว่าจะหมดง่าย ๆ น่าจะสะท้อน
 ให้เห็นลัทธิธรรมได้ว่า ยิ่งรวย ยิ่งโลก ยิ่งโกง เหมือนกองไฟที่ยิ่งสูง
 เชื้อไฟเข้าไป ก็ยิ่งจะลุกไหม้มากขึ้น อย่างชนิดที่กองไฟ (ความโลภ) ไม่มีวัน
 อิ่มในเชื้อ

ตราบดีที่ชาวพุทธยังไม่เห็นว่า **กรรมลามก (บาป)** หรือ **กรรมดี (บุญ)**
 นี้แหละ เป็น**ทรัพย์แท้** ที่จะติดตัวเราไปจนกว่าจะ**ปรินิพพาน (หมดกิเลส)**
 ตราบนั้นก็ยอมไม่กลัวบาป และกล้าที่จะทำกรรมลามก (โกง) เพื่อสนอง
 กิเลส **โลก โกรธ หลง** ตามเส้นทางของ ทุนนิยม และบริโภคนิยม

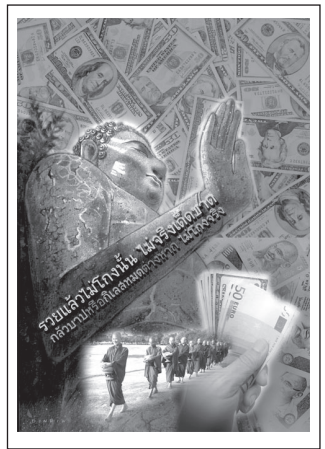
มีพุทธพจน์ยืนยันไว้ว่า “สัตว์เหล่าใดได้**โภคทรัพย์**ยิ่งๆ แล้ว ย่อมไม่
 มัวเมา ไม่ประมาท ไม่ลุ่มหลงอยู่ในกามคุณ และไม่ประพฤติผิดต่อสัตว์
 ทั้งหมด **สัตว์เหล่านั้นมีจำนวนน้อยในโลก** แต่ส่วนใหญ่ของสัตว์ใน
 โลกนี้นั้น เมื่อได้**โภคทรัพย์**ยิ่ง ๆ แล้ว ย่อมมัวเมา ประมาท ถึงความ
 ลุ่มหลงอยู่ในกามคุณ และยอมประพฤติผิด (ทุจริต) ต่อสัตว์ทั้งหลายนั้น
มีจำนวนมาก”

ดังนั้น รวยแล้วไม่โกงยอมหาทำยาหยอดตาได้ยาก ยกเว้นแต่สัตว์
 จำนวนน้อยในโลก ที่มีความเกรงกลัวต่อบาป หรือผู้ที่ไม่ยอมตกอยู่
 ใต้อำนาจของกิเลสได้แล้วนั่นเอง

๒

 นัยปก
 ● จริงจัง ตามพ่อ

**รวยแล้ว
 ไม่โกงนั้น
 ไม่จริง
 เด็ดขาด
 กลัวบาป
 หรือ
 กิเลสหมด
 ต่างหาก
 ไม่โกงจริง**

• 400 •
**คนบ้านนอก
 บอกกล่าว**

เดือนที่แล้ว นอกจากกาญจนแล้วผมไปบ้านนอกอีก ๒ จังหวัดคือ
ลอบลกับโคราช งานเกษตรแห่งชาติเป็นงานใหญ่จัดในมหาวิทยาลัย
 อุบล มีการเตรียมงานมาเป็นเดือนๆ ชาว**สันตือโคก**อพยพครอบครัว
 เข้าไปอยู่จริงๆ ทำจริงๆ เรื่อง “**เศรษฐกิจพอเพียง**” ไม่ใช่ไปออกร้าน
 จบงานแล้วก็กลับ อย่างนั้นสบายเกินไป

ใจถึง ช่วยกันพลิกพื้นที่กว่า ๙๐ ไร่ จากสภาพทุ่งที่ถูกทอดทิ้ง เป็นพื้นที่
 การเกษตรที่สมบูรณ์ลงทุนลงแรงไปมากโดยไม่คำนึงถึงว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร
 มหาวิทยาลัยอุบลอยากจะให้อยู่ต่อ หรือให้ออกเมื่อไรได้ทั้งนั้น ถือว่าทำ
 วันหนึ่งก็ได้ประโยชน์วันหนึ่ง ทำหลายวันก็ได้ประโยชน์หลายวัน

เดิมจะตั้งเป็น**ชุมชนต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง** แต่มีการคัดค้าน อ้าง
 เหตุผลว่า ได้รับการยอมรับจากที่ไหน จากสถาบันใดให้เป็นชุมชนต้นแบบ
 เลยต้องเปลี่ยนชื่อว่า **ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง**

ผู้คัดค้านคงไม่รู้ว่ชาว**สันตือโคก**ทำ**เศรษฐกิจพอเพียง**สำเร็จมานานแล้ว
 แต่ไม่ได้ใช้ชื่อนั้นเท่านั้นเอง เพราะเจียมเนื้อเจียมตัว หากใช้ชื่อ**เศรษฐกิจ**
พอเพียงจะถูกด่าทันที เราทำ**เศรษฐกิจพอเพียง**ด้วย**เกษตรอินทรีย์** ไม่ใช่
 สารเคมีเลย ไม่ว่าจะเป็ปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลง หรือยาฆ่าหญ้า

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเปิดงานแทนนายกรัฐมนตรีนี่ มี
 ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของจังหวัดและข้าราชการกระทรวงจากส่วนกลางไปร่วม
 กันพร้อมพรั่ง

เดิมทีเดี่ยวชาว**โคก**ไม่มีการสร้างพระพุทธรูป เพิ่งจะเริ่มสร้างเมื่อ
 ไม่นานนี้เอง ในงานเกษตรเรารีบช่วยกันสร้างศาลาพิธีธรรมเป็นโรงนา
 หลังคามุงหญ้าคาหลังใหญ่มาก ทันวันมาฆบูชาพอดี บังเอิญมีผู้ส่งบัตรวันมา
 ฆะมาให้ เป็นรูปพระพุทธรูปปางเดียวกัน คือยกพระหัตถ์จีบพับ ๒ นิ้ว ซี่ ๓ นิ้ว
 “**ปางเทศนาโอวาทปาฏิโมกข์**” วันมาฆะปีนี้ได้ฟังธรรมะ “**โอวาทปาฏิโมกข์**”
 ในชุมชนต้นแบบ**เศรษฐกิจพอเพียง**

ในบัตรวันมาฆะนั้นบรรยายว่าพระพุทธรองค์ได้ทรงตั้งอัครสาวกเบื้องขวา
 เบื้องซ้าย ทรงเทศนาให้ละบาปทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อม และทำใจให้บริสุทธิ์

บ้านนอกอีกจังหวัดหนึ่งคือ**โคราช** นอกจากไปปราศรัยที่ลานอนุสาวรีย์
 ย่าโมแล้ว ยังไปพูดคุยกันที่**โรงแรมสีมาราณี**ด้วย ส่วนผมพักค้างคืนอีก ๑ สัปดาห์
 คือ**สีมาโคก** (พุทธสถานของชาว**โคก**ที่นครราชสีมา) ขาไปผมนั่งรถประจำ
 ทาง พอถึงสถานี บ.ข.ส. **โคราช** เจ้าของร้านขายของร้านหนึ่งเชิญเข้าไปนั่งพัก
 พร้อมกับเล่าให้ฟังว่า คุณแม่อายุ ๘๒ ปีชอบพนันมิตรมาก แก่ขนาดนั้นยังไป
 ร่วมชุมนุมที่สยามพารากอน (ใจกลางกรุงเทพฯ) ด้วย ชาว**โคราช**ตื่นตัวในการ
 ต่อต้านความไม่ถูกต้อง

ถ้าคนในหลายๆ จังหวัดรู้ร้อนรู้หนาว ไม่อยู่เฉย ช่วยกันรณรงค์ยื่นหยัด
 ความถูกต้องชอบธรรม สังคมจะดีกว่านี้แน่ ☺

7

บ้านปานาดอย

...“การวิ่งต้านเหล่า ทำความดี
 ปีมหามงคล” มีผู้คนจาก ๒๖๔
 องค์กรเข้าร่วม ได้รายชื่อสนับสนุน
 ถึง ๑๒,๘๙๒,๒๙๑ ชื่อ...นี่คือ
 กระแสสังคมที่ควรฉุควัด

27

ชีวิตนี้มีปัญหา

ผู้“**ทรงวินัย**”จึงจะเป็นผู้ออกไป
 เผชิญล้มผัสสังคมที่จัดจ้านไปด้วยลาภ-
 ยศ-สรรเสริญ-สุขโลภก็ได้อย่างองอาจ
 แก้วกล้า ตรงตามที่พระพุทเจ้าทรง
 ตราวไว้ ไม่เพ็ญพลังตักเป็นทาสลาภ-
 ยศ-สรรเสริญ-สุขโลภก็

นี่คือ **ความบริบูรณ์ของ“ศรัทธา”**
 ที่มี“**การทรงวินัย**” เป็นองค์ประกอบ
 ขึ้นมาเป็น**ข้อที่ ๗**

40

ขาดกัณฑ์ยุค

เพราะกามนั้นแหละ ลัทธิทั้งหลาย
 จึงถูกประหาร ถูกจองจำ ทุกข์และภัย
 จึงเกิด จึงประมาทลุ่มหลงกระทำกรรม
 อันเป็นบาป ต้องได้รับผลแห่งบาปกรรม
 ตายแล้วยอมไปสู่นรก (ความเร่าร้อนใจ)
 ก็เพราะเห็นโทษในกามคุณดังนี้ ฤาษี
 ทั้งหลายจึงไม่สรรเสริญกาม

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒๐๑
เดือน เมษายน ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

วิ่งด้านหล้า ทำความดี ปีมหาเมฆคล

1	นัยปก: รวยแล้วไม่โกงนั้น ไม่จริงฯ	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
12	การ์ตูน	วิสูตร
13	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
18	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
19	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
23	เมื่อธนาธิปไตยเบ่งบานใหญ่ในแผ่นดิน	วิมุตตินันตะ
27	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
37	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
42	เรื่องสั้น (คุณนามธรรม)	จุดหมาย รักพงษ์อโศก
46	แว้งที่รัก	ชบาบาน
49	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ, เสฎฐชน
59	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	อันติมะ
62	บทบาทของพระสงฆ์ในสังคมปัจจุบัน	ส.ศิวรักษ์
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
75	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แคมดิน เลิศบุญชัย อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัด
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๓
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนามินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

จากผู้อ่าน

พ้าพ้า

คำสั่งปลด พล.ต.อ.โกวิท วัฒนะ ผบ.ตร. และให้ พล.ต.อ.เสรีพิศุทธิ เตมียาเวศ รักษาการ ตำแหน่งนี้ทำให้ยุทธจักรตำรวจสะเทือนเลื่อนลั่นทุกหย่อมหญ้า เพราะทั้งสองคนนี้สไตล์ต่างกันสุดขั้ว คนแรกลากเกียร์หนึ่งเป็นหลัก เข้าเกียร์ว่างเป็นรอง เปลอๆ เข้าเกียร์ถอยอีกต่างหาก ส่วนอีกคนตะบึงเกียร์ห้ามีดคันเร่ง โครขวางชนตะ

- ตำรวจ เกียร์ออโต้ กทม.

☞ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นตำแหน่งตำรวจของแผ่นดิน ใครครองตำแหน่งนี้ต้องกล้าหาญมั่นคงในหน้าที่เกียรติยศ ใครเพี้ยนสมควรวางมือ

เพ็ญใจ

รัฐบาลนี้จะปรับโครงสร้างสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ท่าน พล.ต.อ.วสิฐ เดชกุญชร เป็นประธานคณะทำงานซึ่งประกอบด้วยคนนอกวงการตำรวจหลายฝ่าย ยังไม่รู้ว่าออกมาในรูปแบบไหน อันที่จริงเรื่องนี้จะให้สำนักงานตำรวจตั้งคณะทำงานพิจารณาปรับโครงสร้างเอง เพราะยอมเข้าใจงานและปัญหาดีกว่าคนภายนอก

- ตำรวจไทย ปทุมวัน

☞ สังคมให้โอกาสตำรวจตลอดมานานเกินพอแล้วละครับ ตำรวจก็น่าจะลองให้โอกาสสังคมบ้าง ไม่ผิดหรอกที่ว่าตำรวจยอมเข้าใจงานและปัญหาของตำรวจดีกว่า แต่เพราะตำรวจใหญ่มีว่แต่ห่วงใยตัวเอง ทำงานเพื่อพิทักษ์ตัวเองเป็นหลักยิ่งกว่าพิทักษ์ประชาชน เสวยอำนาจเสพสุขบนกองทุกข์ของประชาชน จึงถึงวาระต้องให้สังคมชำระคราบโคลนเสียที ช่วยปรับปรุงโครงสร้าง สะสางอำนาจเบ็ดเสร็จให้ตำรวจ “พิทักษ์สันติราษฎร์” อย่างแท้จริง มิใช่

“พิฆาตสันติสุข” เป็นนิจ วางใจเกิดครบเลือด ตำรวจเก่าขนานแต่อย่างประธานคณะทำงานย่อมรู้เรื่องตำรวจทะเลาะไปรุ่งดี เพราะเห็นทั้งภายนอกและภายใน ส่วนตำรวจเองมองเห็นแต่ตัวเอง ไม่เห็นหัวชาวบ้าน ตำรวจไทยพันธุ์แท้ไม่ว่าโครงสร้างแบบไหนก็ต้องปฏิบัติหน้าตามตัวบทกฎหมายทั้งนั้นแหละ ไม่เห็นจะเป็นปัญหาตรงไหน ที่ทำนอกกลุ่มนอกทางเสี่ยงคุกตะรางยากกว่าตั้งเยอะยังตากหน้าทำกันได้เลยเลย จะวิตกไปทำไม ลากออกได้เลย ง่ายนิดเดียว

เบเนบาดลอย

พนักงานไอทีวีต่อสู้กับรัฐบาล คมช.จนได้ชัยชนะในที่สุด ถึงรัฐบาลจะใช้อำนาจเป็นธรรมยึดคืนสัญญาคนได้ แต่ไม่ทันข้ามคืนก็ต้องยอมพ่ายพลังสื่อมวลชนที่บริสุทธิ์ให้เปิดสถานีไอทีวีและรับคนเดิมเข้าทำงานเหมือนเดิม เหตุการณ์ครั้งนี้คงเป็นบทเรียนอย่างดีว่า การใช้อำนาจเผด็จการนั้นไปไม่รอด ขอแสดงความยินดีกับพนักงานไอทีวีด้วย

- ปริมณฑล กทม.

☞ นามแฝงสื่อนัยให้รู้ว่าอยู่รายรอบ กทม. นี้เอง อยู่ใกล้ปืนเที่ยงแต่ทำไม่รู้ข้อมูลเรื่องนี้ครึ่งๆ กลางๆ หนอ หรือว่ารู้แสนรู้อยู่เต็มอก แต่แกล้งเฉไฉหยิบยกเอาบางส่วนมาชี้ผิดชี้ถูกแบบนี้ไม่ลับสนก็คงมีว่มีมสุดๆ อันที่จริงเรื่องนี้ศาลปกครองสูงสุดชี้ขาดตั้งแต่ยุครัฐบาลชินคอร์ปแล้ว สปบ.เป็นเจ้าของเรื่อง แต่ไอทีวีเล่นเกมยื้อไม่จ่ายไม่หนีตลอดมาจนถึงเส้นตาย อาจคิดว่ารัฐบาลไม่กล้าชน เพราะไอทีวีมีพนักงานสื่อมวลชนนับพันคนเป็นกันชน ครั้นรัฐบาลใช้อำนาจชอบธรรมตามกระบวนการยุติธรรม กลับโมเมหาว่าใช้อำนาจเป็นธรรม อ่างเลยเถิด

จากผู้อ่าน

ไปว่าปิดหูปิดตาประชาชน ทั้งที่ตนเองนั้นแหละ ปิดหูปิดตาประชาชนได้อำนาจแฝงของนายทุนใหญ่ ถ้าไม่หลงผิดไม่หลงประเด็น จะรู้แก่ใจว่าจะต้อง เรียกร้องสิทธิอันควรมีควรได้จากนายจ้าง มิใช่ จากรัฐบาลที่รักษาประโยชน์ส่วนใหญ่ของแผ่นดิน ความเห็นแก่ตัวทำให้คิดผิดทำเพี้ยนไปได้แบบนี้แหละครับ อย่างนี้ไม่เรียกว่าชนะหรือครับ แพ้หมดรูปแล้วไม่ยอมแพ้ แถมบิบบ่นตำโวยเยอีกต่างหาก

เสาคิดเสาคำ

มีโอกาสนอ่านหนังสือเราคิดอะไร ฉบับ “อย่าโง่หลงเพราะเขาโชว์ทองคำเพื่อเอาไปทำปิ่นปล้นชาติเลย” ได้รับรู้เรื่องราวที่ไม่เคยรู้มาก่อน เป็นหนังสือที่ให้ปัญญา ขอบขอบคุณผู้จัดทำที่น่าสิ่งดีๆ มาสู่สังคม ขอเป็นกำลังใจให้ต่อสู้เพื่อประเทศชาติต่อไป

- ยืน รัตนสุนทร ฉะเชิงเทรา

✍️ ยินดีด้วยครับที่เห็นว่า “เราคิดอะไร” เป็นประโยชน์ เราคิดเราทำอะไรตามประสาเรา เพื่อสื่อให้สังคมรู้สิ่งที่เราคิดเราทำ จะเห็นดีเห็นงามตามเรา หรือจะต่อต้านค้านแย้งก็แล้วแต่ “เราคิดอะไร” ได้รับความเอื้อเพื่อเกื้อกูลจากนักคิดนักเขียนหลากหลาย ทั้งที่ไม่มีคำตอบแทนอะไร นับว่าเป็นพระคุณอย่างยิ่ง และเป็นสิ่งยืนยันให้เห็นชัดว่า “กรุงศรีอยู่ชยายังไม่สิ้นคนดี”

วังวน

สถานการณ์บ้านเมืองดูเหมือนมีแต่ทรุด รัฐบาลหุ่นทหารน่าจะฉวยโอกาสเร่งมือทำอะไร ได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดมากกว่านี้ก่อนที่ตะวันตกดินหมดเวลาทำงาน

- สุนันทา ลูกตะหนาน สระบุรี

✍️ คนป่วยหนักปางตายพ้นจากมือหมอผีมา ถึงมือหมอยา จะให้ทุเลาตัววันดีคืนเร็ววันอย่างใจ กระจะไรได้ แค่ว่าเปลี่ยนใจคนป่วยให้ล้างใจเล็ก หลงไหลหมอผียอมรับหมอยา ก็ยากนักหนาแล้ว ทั้งบวิวารหมอผีก็ยังไม่วายตามหลอนตาม รังควานยื้อเอาคนป่วยคืนอีกแน่ะ วุ่นวายชวน พะวัภพะวนแบบนี้คิดดูเอาเองเถิด หมอยาแสน จะหนักหน้าขนาดไหน เจอศึกสองหน้า ไหนจะสู้กับหมอผี ไหนจะบำบัดรักษาคนป่วย

วังวน

ช่วงนี้มีข่าวคราวจตุคามรามเทพปลอมบ้าง วัดโน้นวัดนี้จะสร้างเหรียญหล่อรูปจตุคามรามเทพ บ้าง นับแต่งงานพระราชทานเพลิงศพนายพล ตำรวจมือปราบจอมขมังเวทที่เมืองนครแล้ว เหรียญ จตุคามรามเทพก็ดังติดตลาด ชาวพุทธพากัน คลั่งไคล้แสวงหากันเหลือเกิน พวกฉวยโอกาส รวมทั้งวัดด้วยก็รวมหัวกันทำมาค้าขาย ไม่ได้ข่าว ว่าคณะสงฆ์ หรือสำนักพุทธศาสนาจะมีบทบาท อะไรเลย หรือปล่อยให้แมลงเม่าบินเข้ากองไฟไปตาม ประสา

- ชาวบ้าน นอกวัด กทม.

✍️ ที่ไม่ได้ข่าวว่ามีบทบาทอะไร อาจเป็น เพราะว่าต่างกำลังเล่นบทบาทวางเฉยแบบ อูเบกขาบื้อไป้ตามประสาไม่สัสใจละ คือว่าใคร จะเป็นชาวพุทธแบบไหนก็แล้วแต่จะเป็นไปเกิด ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้นแหละ รัฐธรรมนูญ ต้องบัญญัติไว้ว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ แค่นี้ก็ถือว่าได้เผยแผ่ศาสนาพุทธสุดฝีมือแล้ว

☞ บรรณาธิการ

ติดต่ออีเมลสำนักพิมพ์กลิ่นแก่นได้ที่
farinkwan@yahoo.com

“คณินิดคิดน้อย” ฉบับที่แล้วนั้นแหละเป็นเหตุ ผู้อ่านหลายท่านได้กรุณา
ท้วงติงมาว่า ไม่มีเรื่องจะคุยหรือใจ ถึงเอาเรื่องพระเรื่องศาสนามาคุย
มาก่อน เรื่องละเอียดอ่อนแบบนี้เลี้ยวๆ หลบๆ ให้ไกลๆ เกิด

ผมน้อมรับ สำนักในพระคุณที่ปรารภนาติ แต่ก็มีได้รับปากรับคำว่า
จะไม่แตะต้องเรื่องทำนองนี้อีก ทั้งนี้เพราะเห็นว่านี่แหละคือเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เป็นหัวใจของสังคม
คนจะอยู่ได้ก็เพราะหัวใจแข็งแรงฉันใด สังคมก็ฉันนั้น

หัวใจของสังคมจะแข็งแรงก็เพราะคนในสังคมช่วยกันเอาภาระบำรุงรักษา ...มิใช่กัดกร่อนทำลาย
แม้ผมไม่เคยได้บวชได้เรียนในร่มกาสาพัสตร์ ไม่ได้เป็นนักธรรมเป็นมหาเปรียญคล่องปริยัติก็เถอะ
ขอโอกาสร่วมบำรุงรักษาหัวใจของสังคมด้วยสักคนได้ไหม จะทำเท่าที่ทำได้ตามกำลังสติปัญญา
คิดไปคุยไปก็เหมือนมองโลกด้านเดียว เห็นแต่สีดำ ไม่เห็นสีขาว

อันที่จริงก็ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก สีขาวก็เห็นอยู่ โดยเฉพาะในโลกโลกุตระนั้น ก็เห็นสีขาวบริสุทธิ์
สะอาดปรากฏประปรายอยู่ทั่วไป แต่อยู่ในท่ามกลางปิ่นสีดำหม่นหมอง

ถ้าจะถือว่าในสังคมโลกุตระ มีพระสงฆ์องค์เจ้ามากมาย ก็ย่อมมีแปดเปื้อนบ้างเป็นธรรมดา ผม
เห็นด้วย ยอมรับได้ แต่ผู้แปดเปื้อนทั้งหลายเหล่านั้นจะต้องรู้ตัวรู้ตนและปลีกตัวเองออกนอกวง หรือ
ผู้รับผิดชอบจะต้องกำจัดออกนอกวง

แดนโลกุตระ กับแดนโลกียะ ต้องแตกต่างกันชัดเจน แยกแยะให้เห็นได้ ต่างฝ่ายต่างประพฤติ
ปฏิบัติตามฐานะของตน ....แต่ต่างเกื้อกูลกันตามควรแก่ฐานะ

ทำอย่างไรจึงจะเกิดสถานะเช่นนี้ขึ้นมาได้

มิใช่มีง่ายแค่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติแล้วก็อันเสร็จกิจ
ศาสนา แดนโลกุตระก็ยั้งละเทนะนอกริตนอกรอยเข้รอกเข้รอกเหมือนเดิม

ขออนุญาตหยิบยกความรู้สึกนึกคิดของคุณวรรณ รุ่งกมลทิพย์ ในคอลัมน์ งานเป็นเงา โดย ลำแห
(มติชนรายวัน ๒๑ มี.ค. ๕๐) มาเป็นตัวอย่าง ว่าชาวบ้านบางส่วนเขารู้สึกนึกคิดอย่างไร

“ผมเป็นชาวพุทธ แต่เพื่อนผมนับถือศาสนาต่างๆ มากมาย ตลอดชีวิตการรับราชการ ...เมื่อ
ย้อนกลับไปทบทวนดู คนไทยไม่เคยมีแรงรังเกียจคนต่างศาสนา ยิ่งเป็นคนต่างชาติยิ่งต้อนรับ เพราะ
ฉะนั้นเมื่อเป็นคนไทยเกิดบนแผ่นดินนี้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นคนจีน หรือคนคริสต์ หรือคนมุสลิม
ก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรแตกต่าง

“มาเห็นความคิดที่จะเสนอให้กำหนดศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติในรัฐธรรมนูญ ผมรู้สึก
ประหลาดใจว่าคนเดี๋ยวนี้มองอะไรไม่ไกล คิดอะไรไม่กว้าง กำหนดไว้เพื่ออะไร กำหนดแล้วศาสนา
พุทธเจริญขึ้น ดีขึ้น แพร่หลายมากขึ้น หรือคนไทยที่ถือศาสนาพุทธจะปฏิบัติตัวอยู่ในธรรมมากขึ้น
หรือยังงี้

“หรือขอแค่ให้บอกไว้ในรัฐธรรมนูญเฉยๆ เท่านั้นเอง ให้ได้ชื่อว่าบ้านเมืองนี้มีพุทธศาสนาประจำชาติ
เท่านั้นก็พอใจแล้ว

“แล้วจะต้องบอกทำไม ในเมื่อคนส่วนมากนับถือพุทธอยู่แล้ว บอกให้เกิดความแตกต่างทาง
ความรู้สึกทำไม เหมือนศาสนาอื่นไม่สำคัญ ผมว่ายิ่งนานคนยิ่งคติน้อยลง ช่วยกันคิดให้คนอยู่ใน
ในธรรม ให้พระอยู่ในศีล ไม่เที่ยวอุตุริทำกิจ หรือพ่นน้ำหมากจากน้ำมนต์ ไม่ดีกว่าหรือ”

อยากจะย่ำและเสริมว่า ไม่เพียงแต่คนทรอกครับที่ยังนานยังคติน้อยลง ที่สมมติว่าเหนือคน
อยู่ในแดนโลกุตระนั้นก็เถอะ ส่วนหนึ่งก็ไม่ต่างกันสักเท่าใดนักทรอกครับ ๒

น้ำแล้งปีนี้ไฟป่าอาละวาดในหลายจังหวัดภาคเหนือ มีหมอกควันปกคลุมต่อเนื่องหลายวันป่วยเป็นหมื่นๆ คน เป็นเรื่องใหญ่ที่ทุกคนให้ความสนใจมาก ป่ากับไฟป่าเป็นของคู่กัน トラบไตที่คนยังป่าเถื่อน จุดเอาๆ เมื่อวันก่อน ท่านรัฐมนตรีกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแถลงในสภาว่าไฟที่ไหม้ป่าในที่ต่างๆ นั้น เกิดจากคนจุดทั้งสิ้น

อยู่บ้านป่ามากกว่า ๑๐ ปี ผมชินเสียแล้วกับเรื่องนี้ บอกใครต่อใครมานานแล้ว ที่เราเรียนมาตั้งแต่เด็กว่าไฟป่าเกิดจากไม้เสียดสีกันนั้น เป็นนิทานโกหกทั้งสิ้น จะใช้เวลาอีกนานเท่าไรกว่าจะเลิกเผาป่ากัน คงไม่มีใครตอบได้ คนเราเมื่อเห็นแก่ตัวเสียอย่าง ทำอะไรตามอำเภอใจได้ทั้งนั้น

วันสุดท้ายของการฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำมีการพาผู้เข้ารับการฝึกอบรมไปเรียนในถ้ำ เสร็จแล้วแถมด้วยการพาดูหินย้อยที่สวยงามมาก ให้เกิดความประทับใจ รักและหวงแหนธรรมชาติช่วยกันเผยแพร่แนวความคิดให้กระจายออกไปอยู่ที่ไหนไปทีใด จะไม่ทำลายธรรมชาติเป็นอันขาด ผมเคยเล่าให้ฟังบ้างแล้วว่า เมื่อสี่ห้าปีก่อนมีชาวบ้านเข้าไปทูปหินย้อยสวยๆ ในถ้ำ เอาไปหลายแท่ง ซึ่งกว่าจะเกิดหินย้อยสวยๆ อย่างนั้นธรรมชาติต้องใช้เวลาถึง ๒๕๐ ล้านปี ถ้าไม่เห็นแก่ตัว จะไม่ทำอย่างนั้นเป็นอันขาด ท่านผู้ว่าฯ กาญจนบุรีในสมัยนั้นจึงให้วิทยาลัยเทคนิคออกแบบทำตะแกรงเหล็กปิดปากถ้ำใส่กุญแจ เมื่อเราใช้ฝึกอบรมก็ไขกุญแจเข้าไป ส่วนป่านั้นกว้างใหญ่ไฟศาลจะปิดจะกั้นอย่างไรไม่มีทาง

แม้โรงเรียนผู้นำจะเตรียมเผชิญไฟป่าแล้วก็ตาม ทุกคนที่บ้านป่าก็ไม่วางใจ โดยเฉพาะผม ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ออกไปไหน คราวที่แล้วต้องไปบุลกาเรีย คราวนี้เกิดจำเป็นต้องไปนอกอีก โชคดีตอนปลายเดือนมีนาคมที่บ้านป่าฝนตกหนักอยู่ครั้งหนึ่ง ทำให้รอดไฟป่าได้เป็นอาทิตย์ๆ

ความรู้สึกนึกคิดของคนเราย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามวัย ตอนอายุน้อยๆ ใฝ่ฝันอยากจะไปเมืองนอกเสียจริง เพื่อนบางคนถึงขนาดตระเวนไปให้หมดอดุลายมือ ดูว่ามีเส้นไปนอกไหม พออายุมากขึ้นความตื่นตาตื่นใจก็น้อยลง ความเบื่อหน่ายต่อการเดินทาง เริ่มเข้ามาแทนที่

เห็นอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ ที่เมืองนอกก็เหมือนกับฝันไป หรือเหมือนดูหนัง ตื่นขึ้นหรือดูหนังจบก็พบความจริง จำเจกับความเป็นอยู่เดิมๆ ในเมืองไทยไม่เปลี่ยนแปลง

สมัยก่อนถ้าไม่ได้ทุนไปเรียนต่อหรือไม่รวยจริงๆ จะไปเมืองนอกยากมาก เจ้าของห้าง “ศรีนคร” ที่รวยมากเพราะทำเครื่องเงินขาย แสวงหาความสุขจากการท่องเที่ยว ใครลือว่าที่

ไหนดีที่ไหนสวย ไปหมด ตระเวนไปรอบโลก ยิ่งกว่าหนังดั่งยุคคุณย่ายังเด็ก “๘๐ วันรอบโลก” เสร็จแล้วก็เบ๊อ้อๆ

อาจารย์รัศมี คณะอักษรศาสตร์ จุฬา ผู้เชี่ยวชาญภาษาสเปน ได้รับการขอร้องจากประเทศเวเนซุเอลาซึ่งพูดภาษาสเปนให้เชิญผมไปให้ได้ เขาเจาะจงเชิญเฉพาะบางคนที่เคยได้รับรางวัลแมกไซไซหรือรางวัลโนเบล ใช้เวลาเดินทางรวมทั้งรถต่อเครื่องบินกลางทางด้วย ๔๒ ชั่วโมง ฟังแล้วก็สยอง

คราวที่แล้วไปบุลกาเรีย แถบยุโรปตะวันออก ๑๓ ชั่วโมง ยังเบ๊อ้อเลย คิดไปคิดมา ผมอายุเกือบ ๖ รอบบริบูรณ์แล้ว ไปนอกเดินทางนานๆ ตามคำขออีกสักที ต่อไปคงจบแล้ว

เตรียมคำปราศรัย เตรียมขอวีซ่าพร้อมแล้ว ทางเวเนซุเอลาขอเลื่อนการประชุมไปเดือนเมษา พอดีคุณหมอโทซุตะ หมอญี่ปุ่นขาประจำ เชิญประชุมใหญ่ที่นครโตเกียว เลยต้องไปญี่ปุ่นแทน คุณศิริลักษณ์ขอละสิทธิทันทีเพราะไปญี่ปุ่นกับผมบ่อยจนจำไม่ได้แล้วว่าไปกี่ครั้ง ผมถือโอกาสเยี่ยมหมอด้วย

สังขารร่างกายของหมอโทซุตะทรุดโทรมไปแค่นั้นแล้วไม่รู้ เพราะไม่ได้พบตัวจริงกว่า ๒ ปี คราวที่แล้วในวันเปิดโรงพยาบาลที่บุลกาเรีย ได้แต่คุยผ่านการถ่ายทอดโทรทัศน์เท่านั้น

พอถึงญี่ปุ่น ภรรยาหมอโทซุตะแจ้งว่าคุณพ่อและคุณแม่ของหมอโทซุตะที่อยู่เกาะทางใต้ของญี่ปุ่นซึ่งผมเคยไปเยี่ยมนั่น เสียชีวิตแล้วทั้งคู่ด้วยโรครชรา ตอนนั้นคนที่ผมรู้จักทั้งไทยและเทศทยอยตายไปตามๆ กันโดยอายุขัย อีกไม่นานก็ถึงตามบ้าง ที่พลเอกฟิลลภ ปิ่นมณี เปิดเผยทางโทรทัศน์ช่อง ๙ ว่าเคยมีคนตามจ้างให้อุ้มผมไปที่ชอบที่ชอบด้วยเงินเป็นร้อยล้านบาทนั้น เจ้าของเงินน่าจะเก็บเงินเอาไว้อีกไม่นานผมไปของของผมเองอยู่แล้ว

ผมเล่าซ้ำอีกทีหนึ่ง หมอโทซุตะบริจาคเครื่องฟอกไตเกาะกลอง ๖๑ เครื่อง จนมูลนิธิชื่อผม มีเครื่องฟอกไตมากที่สุดในขณะนี้ และได้บริจาคเงินเตรียมทำระบบน้ำ ระบบไฟไว้สำหรับบริจาคเพิ่มเติมอีก ๕๐ เครื่อง ถ้าคนไข้มากพอ

การประชุมจัดที่ห้องใหญ่สุดของนครโตเกียว มีผู้แทนมาจาก ๒๑ ประเทศ เป็นการประชุมเครือข่ายการรักษาพยาบาลที่ยิ่งใหญ่ในรอบปี ผู้ที่ได้รับเชิญล้วนแล้วแต่อยู่ในวงการแพทย์ทั้งนั้น ยกเว้นผม

เมื่อกลับมาถึงเมืองไทยทำให้ผมต้องกระตือรือร้นยิ่งขึ้น ที่จะทำให้อุญช์โตเทียมช่วยชีวิตคนไข้ได้ดียิ่งขึ้น

ญี่ปุ่นยังคงเป็นคนสะอาด ชยัน ประหยัด ไม่เลื่อมคลาญ เราไม่มีวันตามเขาทันอย่างแน่นอน หากความสกปรกรกรุงรังดูได้ยาก ริงออกกำลังกายข้างถนนได้อย่างสบาย ไม่มีควันพิษ แม้รถยนต์ของเขากับของเราจะยี่ห้อเหมือนกันก็ตาม ถึงเวลาสองสามทุ่มแล้วตึกสูงๆ หลายแห่งยังมีคนนั่งทำงานอยู่คล้ายกับว่าจะนอนที่นั่นเอาทีเดียว แม้ญี่ปุ่นจะเป็นประเทศชั้นนำที่ผลิตรถยนต์ขาย เขาก็ยังขี้จักรยานกันมาก รวยแล้วยังประหยัดบนทางเท้าของถนนบางสายมีจักรยานจอดยาวเหยียด

น้ำท่วม โคลนถล่ม ไฟไหม้ป่า เป็นเรื่องร้ายแรงชั่วคราวชั่วคราว แต่ “ภัยใต้” นั้นยืดเยื้อยาวนาน กระทบกระเทือนความรู้สึกคนไทยทั้งประเทศ ผมเคยเขียน เคยพูด พูดกับคนที่สนใจซึ่งจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ก็พูด พูดอภิปรายในสภาก็พูด พูดถึงความอ่อนแอของทหารสมัยนี้ ยิ่งพูด ยิ่งเขียน ก็จะเป็นการซ้ำเติมให้หมดกำลังใจเปล่าๆ ขอนำเรื่องที่คนอื่น (ซึ่งไม่ใช่ทหาร) เขียนไว้ในหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐ มาให้อ่านกันดีกว่า ในกรอบบทความที่ชื่อว่า “เหยี่ยวถลาลม” เขียนได้คมคายจริงๆ

กฤษฎีกา

ผู้หลงผิด

ใครที่เรียกผู้ก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ว่า "ผู้หลงผิด" ควรเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ ควรเรียกพวกเขาว่า "ผู้มุ่งมั่น" !
กล่าวคือ กำหนดเป้าหมายดำเนินงานแล้วลงมืออย่างมุ่งมั่นเพื่อ "เอาชนะ"

เราสามารถเอาชนะมาได้ทีละขั้น ด้วยยุทธวิธีที่แยบยลจนฝ่ายรัฐบาลเป๋ไปเปมา ถึงกับปรับโครงสร้างองค์กรจัดตั้งเพื่อสู้รบ และเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลที่รับผิดชอบบ่อยครั้ง

ในทางกลยุทธ์ เราถูกหลอกจนหัวหมุน ถามว่ารู้หรือยังว่ารบกับใคร **ยังไม่แน่ใจ !?**

แล้วจะกำหนดวิธีการต่อสู้ได้อย่างไร

สาเหตุของความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่ใช่ศาสนา ไม่ใช่วัฒนธรรม ไม่ใช่วิถีชีวิตแตกต่างกันระหว่างไทยพุทธกับไทยมุสลิมที่จะอยู่ร่วมกันไม่ได้

แต่เป็นเรื่องของการ "ช่วงชิงอำนาจรัฐ" !

คนกลุ่มหนึ่งต้องการอำนาจการปกครอง ต้องการยึดครองทรัพยากรใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้กับ 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา จึงส่งครูเข้าไปเลี้ยมสอน ไปเหยียบเอาศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่แตกต่างมาเป็น "เหตุ" เพื่อแบ่งแยกดินแดน

ผู้ทำชิงอำนาจรัฐคงไม่ประสงค์จะจูบปากกับรัฐบาล!

ยุทธวิธีของเขาจึงต้องฆ่าเพื่อไล่ให้ออกไป!

รัฐบาลไทยภายใต้การนำของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรีและ พล.อ.สาธิ บุญยรัตกลิน ผบ.ทบ.และประธาน คมช. ทุ่มกำลังพลลงไปมากมายมหาศาล

แบ่งเป็น ทหาร 30,641 นาย ฝ่ายปกครอง 17,548 นาย และ ตำรวจอีก 9,900 นาย รวมเป็น 58,089 นาย

อาวุธยุทโธปกรณ์เหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามหลายเท่าตัว

แต่คุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินประชาชนไม่ได้!

ยุทธวิธีด้านอื่นล้วนตกเป็นรอง

กล่าวถึงที่สุดไม่มีใครเลือกยืนอยู่ข้างผู้แพ้ออกครีบจะบอกให้ อย่าได้เย็นใจและมั่นใจกับการมีพวกมากกับอาวุธที่ทันสมัย ในการสู้รบ (ไม่ได้หมายถึงการฆ่า) แพ้ชนะกันที่ "สมอง" และ "หัวใจ"

ความคิดที่สับสน ไม่ชัดเจนย่อมนำไปสู่แนวทางปฏิบัติที่สับสน และไม่เป็นขบวนการ

ใจที่ขาดความกล้าหาญเด็ดขาดเยี่ยงทั้งที่ยังไม่สะเด็ดน้ำ **รัฐบาลไทยและกองทัพไทยกำลังกลายเป็น "ผู้หลงผิด" !!**

เรื่องน้ำเมาคนไทยกับชาวต่างประเทศมองกันคนละอย่าง เขาเห็นว่าการขายการดื่มเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเขาควบคุมตัวเองได้ ส่วนคนไทยนั้นต่างกันสิ้นเชิง เมื่อน้ำเมาเข้าปากแล้วทำอะไรเลวๆ ร้ายๆ ได้ทั้งนั้น

เวลาที่ชาวต่างชาติถามเรื่องการชุมนุมประท้วงต่อต้านไม่ให้เบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ด้วยการไปนั่งนอน ๙ วัน ๙ คืน หน้าตลาดหลักทรัพย์เมื่อคราวที่แล้วนั้น ต้องอธิบายกันนานกว่าจะเข้าใจ

การชุมนุมดังกล่าวมีส่วนอย่างมากในการผลักดันให้มีการเสนอกฎหมายควบคุมน้ำเมาเข้าสู่สภาปลายเดือนมีนาคม ครั้งนั้นเราชุมนุมประท้วงตามรัฐธรรมนูญ ยิงชุมนุมนานวัน รัฐบาลยิ่งกลุ้ม จึงส่งรัฐมนตรีสาธารณสุขไปเจรจากับผู้ชุมนุมว่า ขอให้เลิกชุมนุม โดยรัฐบาลรับปากว่าจะยังไม่พิจารณาว่าจะเอากิจการน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์หรือไม่ เอาไว้ให้ออกกฎหมายคุมน้ำเมาเสร็จเสียก่อน แล้วถึงมาว่ากันใหม่

ที่จริงกฎหมายควบคุมน้ำเมาไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย กับบุหรีก็ทำแล้ว ได้ผลมากด้วย แต่ก่อนไปไหนมาไหนมีแต่คว้นบุหรีรบกวนเตี้ยนี้โล่งโปร่งสบาย ต้องขอบคุณหลายๆ คนที่ร่วมกันรณรงค์ต้านบุหรีครั้งนั้น

ก่อนการอภิปรายในสภา ผมขออนุญาตท่านอาจารย์หมอเสม เปิดเผยความจริงที่ใครๆ ยังไม่รู้อีกมาก ว่าวันงดสูบบุหรีโลกมีที่มาอย่างไร ยี่สิบกว่าปีมาแล้ว อาจารย์หมอเสม พริ้งพวงแก้ว ได้จัดรณรงค์ต้านบุหรีครั้งใหญ่ หมดชนบทและประชาชนจาก ๔ ภาควิ่งเข้ากรุงเทพฯ ขอลายมือชื่อผู้สนับสนุนตามรายทาง ได้รวมกันถึง ๖ ล้านเศษ รณรงค์ต่อต้านบุหรีเป็นผลสำเร็จ ผู้อำนวยความสะดวกการอนามัยโลกในยุคนั้นเป็นชาวเดนมาร์ก สนับสนุนเต็มที่ ขอกับอาจารย์หมอเสม

เอาวันเกิดคือวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ของท่าน เป็น “วันงดสูบบุหรี่โลก” ของทุกปี เป็นเกียรติประวัติที่คนไทยหลายคนไม่รู้

คราวนี้ต่อต้านน้ำเมา ทำเหมือนเดิมใช้ชื่อ การรณรงค์ว่า “**วังด้านเหล้า ทำความดี ปีมหา-มงคล**” มีผู้คนจาก ๒๖๔ องค์กรเข้าร่วม ได้รายชื่อ สนับสนุนถึง ๑๒,๘๙๒,๒๙๑ ชื่อ

บริษัทน้ำเมา เต็ม ทุ่มเงินโฆษณาต่อต้าน เพราะถ้ากฎหมายน้ำเมาผ่านสภา ก็เท่ากับว่าบุข ม്മือข้าวเขานั่นเอง ห้ามโฆษณาทุกรูปแบบ จำกัดสถานที่ขาย สถานที่ดื่ม ผู้ซื้อน้ำเมาต้องมี อายุไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี.....

จะผ่านกฎหมายฉบับนี้ได้ก็เฉพาะในยุคที่มี สภาแต่งตั้งเท่านั้น ถ้าเป็นสภาเลือกตั้งจะทำไม่ ได้ จะละจุดเจ้าพ่อน้ำเมาที่ให้เงินสนับสนุนพรรค และผู้มีอิทธิพลที่หนุนอยู่ข้างหลัง

ได้มีการจัดตั้ง “**เครือข่ายนโยบายแอลกอฮอล์โลก**” ขึ้นมานานแล้ว ปีนี้ประธานเครือข่าย ได้มีหนังสือถึงประธานสภานิติบัญญัติ ตอนหนึ่งว่า

“**เครือข่ายนโยบายแอลกอฮอล์โลก**”ใครขอย กยก่องรัฐบาลไทย ที่ได้ดำเนินการอย่างเหมาะสม เพื่อลดปัญหาที่เกิดจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อย่างต่อเนื่องนับสิบปี ถือเป็นกาเปิดศักราช ใหม่ที่ควรได้รับการชื่นชมจากผู้ให้การสนับสนุน ด้านสุขภาพในระดับสากล ว่าเป็นตัวอย่างที่ รัฐบาลอื่นๆ ควรจะทำตาม ประเทศไทยจะเป็นผู้ นำในการผลักดันให้เกิดนโยบายในการป้องกันที่มี หลักฐานเชิงประจักษ์ และได้รับการยอมรับใน ระดับสากล การวังด้านเหล้าและล่ำรายชื่อเพื่อ สนับสนุนพระราชบัญญัติการควบคุมการบริโภค เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในครั้งนี้ เป็นสิ่งชี้ให้เห็น ถึงการสนับสนุนของประชาชนต่อความจริงจ้งใน การแก้ปัญหของรัฐบาลไทย”

กฎหมายควบคุมน้ำเมาเป็นกฎหมายสำคัญ ผมจึงได้ขอพูดในสภาเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคมที่

ผ่านมา

“ท่านประธานสภาครับ

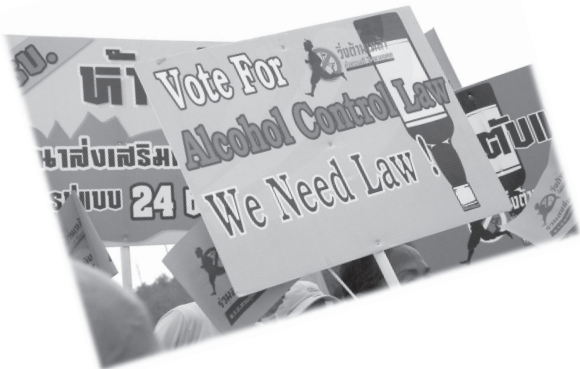
ก่อนอื่นผมขอใช้คำสั้นๆ ว่า “**น้ำเมา**” แทน คำว่า “**เครื่องดื่มแอลกอฮอล์**” ผมขอสนับสนุน กฎหมายฉบับนี้อย่างเต็มที่ เพราะน้ำเมาไม่ใช่ สินค้าธรรมดาๆ ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ดื่มและ ไม่ดื่ม ทำความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อ เศรษฐกิจและสังคม บั่นทอนศีลธรรมและ วัฒนธรรมอันดีงาม จำเป็นต้องมีกฎหมาย ควบคุมการโฆษณาทุกรูปแบบ จำกัดสถานที่ขาย สถานที่ดื่ม และอายุของผู้ดื่ม เพื่อให้การมอมเมา ลดน้อยลง

ได้มีการดำเนินการอย่างเหมาะสมต่อเนื่อ งมานับสิบๆ ปี เพื่อลดปัญหาที่เกิดจากน้ำเมา มีเหตุการณ์หนึ่งที่ช่วยเสริมช่วยเร่งให้มีการ ออกกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งผมและหลายๆ คนมี ประสบการณ์โดยตรง สมัยรัฐบาลที่แล้ว เรา ต่อต้านเบียร์เหล้าไม่ให้เข้าตลาดหลักทรัพย์ ชุมชุมประท้วงกินนอนปักหลักปักค้างในถนนวิฑู หน้าสำนักงาน ก.ล.ต. อยู่ถึง ๙ วัน ๙ คืน รัฐบาลส่งรัฐมนตรีสาธารณสุขในขณะนั้น ซึ่ง ขณะนี้เป็นสมาชิกสภาแห่งนี้ด้วย ส่งไปเจรจา รัฐบาลรับรองว่าจะยังไม่มีกาพิจารณาว่าจะเอา เข้าตลาดหลักทรัพย์หรือไม่ จนกว่าจะมีกฎหมาย ควบคุมน้ำเมาอย่างเคร่งครัดออกมาก่อน แล้วถึง ว่ากันใหม่ ชุมชุมจึงยุติลง

เมื่อ ๒๔ ปีที่แล้ว ณ สภาแห่งนี้ วุฒิสมาชิก จากกาแต่งตั้งซึ่งมีผมร่วมอยู่ด้วย ได้ช่วยกัน คัดค้านลั้งไม่ตีไม่งาม คือคัดค้านกฎหมายทำแท้ง เสรีเป็นผลสำเร็จ ด้วยความกรุณาของท่าน รัฐมนตรีสาธารณสุข อาจารย์หมอเสม พรังพวง- แก้ว คราวนี้เราจะช่วยกันสนับสนุนกฎหมายดีๆ ฉบับนี้ก็นึกถึงท่าน ผมขอเรียนอนุญาตท่าน ชี้แจงความจริงที่คนไทยหลายคนยังไมรู้

บุหรีมีพิษภัยน้อยกว่าน้ำเมาเป็นไหนๆ ยัง

“วิ่งด้านหน้า ทำความดี ปีมหามงคล”

รณรงค์ควบคุมเป็นผลสำเร็จ เมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ท่านอาจารย์หมอเสม พร้อมกับแพทย์ท่านอื่นๆ และประชาชนทุกภาคของประเทศ รณรงค์ต่อต้านบุหรีเป็นผลสำเร็จอย่างงดงาม ได้ลายมือชื่อผู้สนับสนุน ๖ ล้านเศษ ท่านผู้อำนวยการองค์การอนามัยโลกชาวเดนมาร์ก ขออนุญาตเอาวันเกิดอาจารย์หมอเสม ๓๑ พฤษภาคม ของทุกปี เป็นวันงดสูบบุหรี่โลก เป็นเกียรติประวัติของประเทศไทย

ท่านประธานและเพื่อนสมาชิกสภาทราบแล้วว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ที่ผ่านมา ได้มีการรณรงค์ชื่อ “วิ่งด้านหน้า ทำความดี ปีมหามงคล” ได้ลายมือชื่อผู้สนับสนุนถึง ๑๒ ล้าน ๘ แสน ๙ หมื่นเศษ

ท่านสมาชิกรัฐสภาชาติบัญญัติแห่งชาติ คงช่วยกันทำให้สังคมสมหวังด้วยการสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้

ขอบคุณครับ”

๕

กฏพุทธชะยิ่งใหญ่อันด้วยกฎหมายรับรอง???

ณที่พระบรมมหาราชวัง...
และมาในชื่อ
๙ เดือน ๖
๗:๓๐

บริการพิธีสารพัด
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

๑. ชาวพุทธนับหมื่นแตกตื่นไปขอจุดเทียนไข เพื่อขอความรอดปลอดภัย

๒. ชาวพุทธนับแสนแห่แข่งแรงวิ่ง "มาตุคาม ทางเทพ"

๓. อยู่กันจนไม่รู้จำที่ใครเป็น "คนดี-คนชั่ว" (ศีล = ปกติ, ผิดศีล = ผิดปกติ)

มีกรรม=รับรอง
แน่นอนกว่า ก.ม. รับรอง
ขนม หลวงพี่?
ต้มยำ น เวช ติกว่าเนาะ...

๔. ม็อบพระเครื่องออนไลน์กฎหมายรับรองพุทธ เป็นศาสนาประจำชาติ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๐๐)

ระบบ“ทุนนิยม”
กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด
ต้องปรับตัวมาเป็น
ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้
สังคมจึงจะไปรอด

- สมณะบิณฑบาต งานปีใหม่ที่ตลาดอาริยะขายของต่ำกว่าทุน ที่พุทธสถานราชธานีโคก (บ้านราชเมืองเรือ)

ร

บบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ

หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็น

ผู้เจริญ ตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ

ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น

หรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลก

ให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย

จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัว

มาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยยไยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมชีวิตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของคุณค่าความเป็น“อาริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกิยะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อาริยบุคคล”ที่ถูกต้องตาม*สังฆธรรม*ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุนคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“*สัมมาทิฐิ*”นั้น ยังบรรลุธรรม“*โลกุตระ*” ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี“*สัมมาอาชีพ*” ขนินเป็น“*บุญนิยม*” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“*อาริยบุคคล*”จะมี“*ปัญญาโลกุตระ*” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของ*สังฆธรรม* ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“*บุญนิยม*” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แต่“*โลกิยธรรม*”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“*โลกุตระธรรม*” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“*โลกุตระสังขะ*” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“*โลกุตระธรรม*”จะไม่เป็น“บุญ”แบบ*โลกิยธรรม* *โลกุตระธรรม*นั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของ*โลกุตระสังขะ* และมีทั้ง“บุญ”แบบ*โลกิยธรรม*ด้วย มี

ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“*โลกุตระธรรม*”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“*โลกุตระสังขะ*”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมุกกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็น*โลกุตระธรรม* และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“*ความแตกต่าง*”ของ“*ทุนนิยม*”กับ“*บุญนิยม*” ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุนธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุนยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(*ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ*) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [*พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕*] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“*มัชฌิมาปฏิปทา*”ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(*มัชฌิมาปฏิปทา*) แล้วก็ยึดกัน

แน่นอนอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านี้เท่านั้น
ว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น
“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่จะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้น
ทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือ
ปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป
ก็จะรู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไป
สลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่า
มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของ
ภาวนามยปัญญา” ซึ่งต้องเกิดจากการรู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ
และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบ
พุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถ
ธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ชั้น“วิมุตติ” และ
ผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิด
เป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม
๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว
คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคม
มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย
“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลาย
คราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม
ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษา
ฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า
บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังขจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึง
ชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว
พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่นั่นจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าว
คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการ
หนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”
ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็
คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”
คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..
อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง
ไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เมื่อมี“สัมผัส”โดยเฉพาะสัมผัสสิ่งที่เป็นภายในนั้นๆ
และเมื่อมี“สัญญา”(การกำหนดรู้)นาม-รูปนั้นๆผู้มี“วิปัสสนา
ญาณ”ก็สามารถศึกษา“ของจริง”พิจารณาเห็นแจ้ง“ความ
จริง”กระทั่งเกิด“ปัจฉยปริคคหญาณ” คือ มี“ญาณ” หรือ
มีความรู้ลึกเข้าไปถึงขั้นกำหนด(ปริคคห)ปัจฉยของ“นาม
และรูป” จนรู้แจ้งว่า รูปธรรมและนามธรรมทั้งหลายนั้น

เกิดเป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน อาศัยกัน ซึ่งเป็น
การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปถึง“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งหลาย อัน
หมายถึงความเป็น“ปัจจัย”แก่กันและกันที่สำคัญยิ่งของ
มนุษย์ ซึ่งทฤษฎี“ปฏิจลสมุปบาท”นี้เป็นความตรัสรู้
ของพระพุทธเจ้าโดยแท้โดยเฉพาะ แล้วนำมาประกาศ
แก่มวลมนุษย์ให้รู้ตาม และทำพิสูจน์ว่าเป็นวิทยาศาสตร์

“ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”หรือ“ญาณ”ยังเข้าไปกำหนด
“รู้”ได้ถึงความเป็น“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งหมดนั้นนั้น มันเป็น
ความกำหนดรู้ที่สามารถ“รู้”(ซาหติ)และ“เห็น”(ปััสสติ)ชนิด
สัมผัสสภาวะแห่ง“สิ่งที่มีอยู่จริง”ในขณะนั้นด้วย“ญาณ”

ที่เดียว ไม่ว่าจะสภาวะของ“สังขาร”ก็ดี “วิญญาณ”ก็ดี “นาม
รูป”ก็ดี โดยมี“อายตนะ ๖”เป็นปัจจัย ทั้ง“อายตนะ ๖”
ภายนอก ทั้ง“อายตนะ ๖”ภายใน และอาศัย“สัมผัส”สิ่งที่มี
อยู่จริงนั้นๆเป็น“ปัจจัย”ต่อและต่อๆไปอยู่โยนโทให้หลุดๆ
ซึ่งต่างก็ปฏิสัมพันธ์กันและกันต่อๆไปไม่ว่า“รูป”หรือ“นาม”
และผู้สัมผัสสามารถมี“สัญญา”ที่เป็น“การกำหนด

“รู้” ทั้งในเชิง“ปริจเจตะ” คือ การกำหนดในเชิงแยกเป็น “นาม” เป็น“รูป” โดยสามารถ“รู้”ว่า มันแยกได้ มันต่างกัน มันไม่เหมือนกัน ทั้งๆที่มันเป็น“จิต”เป็น“เจตสิก” หรือเป็น“จิตวิญญาณ”ในตัวเราเท่านั้นแหละที่มัน“ถูกรู้” จึงชื่อว่า“รูป” เป็น“นามรูป”แท้ๆ(“รูป”ที่ไม่ใช่ดินน้ำลมไฟแต่ ลึกยิ่งกว่านั้น) ไม่ใช่“มหากุฎรูป”เลย โดยแยกออกชัดว่า อย่างนี้เป็นภาวะ“นาม”(สิ่งที่ทำหน้าที่รู้=ญาณ,ปัญญา,วิชา) อย่างนี้เป็นภาวะ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้=จิต,เจตสิกในวิญญาณนั่นเอง)

และในปฏิจลสมุปบาทนั้น เมื่อมี“ผัสสะ”(สัมผัส) ก็เป็นปัจจัยให้เกิด“เวทนา” “ญาณ”ของผู้รู้ก็สามารถจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “สิ่งที่ถูกรู้”(รูป)นั้น ทั้งๆที่มันเป็นคือ “เวทนา”ซึ่งก็คือ“เจตสิก”แท้ๆ หรือ“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต” เป็นต้น แต่**นามธรรม**ทั้งหลายนั้นมันกลายเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ไปแล้ว เป็น“รูป” มันไม่ใช่“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”เสียแล้ว หรือ...

เช่น “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”(สุขเวทนา-ทุกขเวทนา ซึ่งเป็นเวทนาลักษณะต่างๆ) เราก็มี่“ญาณ” หรือมี“ความรู้”ขึ้น**วิชา** หรือขึ้น**วิปัสสนาญาณ** ที่เดียวที่เข้าไปสัมผัส“รู้” และ“เห็น”**สิ่งที่มีที่เป็นอยู่จริง**นั้นๆได้ “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”หรือ“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”นั้นก็เป็น“รูป” เพราะ “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”นี้กลายเป็น**นามธรรมที่ถูกรู้**ไปแล้ว ไม่ใช่**นามธรรม**หรือ**ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่รู้** ดังนั้น **“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”**หรือ**“ญาณ”**ที่เข้าไป“รู้”นี้ จึงเป็น**“นาม”**

หรือเช่น “ตัณหา”ก็เป็น“อกุศลจิต”แท้ๆซึ่งเป็น“อกุศลจิตอยู่ในจิต” ผู้มี“วิปัสสนาญาณ”สามารถหยั่งเข้าไป“รู้”ชนิดสัมผัส“รู้”ความเป็น“อกุศลจิต”นั้น “ในจิต”กันทีเดียว นี่คือ **สภาวะขั้น“ปรมาตถธรรม”**ทั้งนั้น

ดังนั้น “ตัณหา”ซึ่งเป็น“อกุศลจิต”และเป็น“นามธรรม”แท้ๆ แต่ไม่ได้**ทำหน้าที่“รู้”**เสียแล้วตอนนี้ กลายเป็น**“สิ่งที่ถูกรู้”**ไป จึงชื่อว่า“รูป” ส่วน**“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”**อันก็คือ**“ญาณ”**ที่เข้าไป“รู้”ในขณะนี้ จึงเรียกว่า**“นาม”**

“นามรูปปริจเจตญาณ” จึงเป็น“ความรู้”ที่**“รู้ยิ่ง”**ถึงขั้นสามารถแยกความเป็น“นาม”เป็น“รูป”ได้อย่างลึกซึ้ง ซับซ้อนเข้าไปในปรมาตถธรรมยิ่งกว่าสามัญที่รู้“รูป”ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย หรือรู้..ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ ด้วยทวาร ๕ ข้างนอกที่ปุถุชนคนทั่วไปสามัญ“รู้”กัน

และ**นาม-รูป**ขั้นปรมาตถธรรมก็มีมากมาย แตกต่างกันอีกหลากหลาย ทั้งๆที่“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่มีรูปร่าง(อสริยะ)ไม่มีตัวตน(อนัตตา)ให้“รู้”ให้สัมผัส“รู้”ได้ง่ายๆ เหมือน“สัมผัส”**ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ** ที่สัมผัส“รู้”ได้ด้วย**ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย** แต่ผู้มี“ญาณ”ที่เป็น“คุณวิเศษ”เข้าขั้น“วิชา ๘”อันเริ่มด้วย“วิปัสสนาญาณ”นั้น ก็สามารถ**“สัมผัส”**ได้ด้วย**“อาการ-ลิงคะ(เพศ)-นิมิต-อุเทศ”**

ซึ่ง..**การรู้“ปรมาตถธรรม”**อันวิสามัญขั้นนั้นนั้น **ไม่ใช่“การรู้”**ได้ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายที่**“สัมผัส”**กันเป็นสามัญของปุถุชนทั่วไป แต่ต้อง“รู้”ได้ด้วย**“การสัมผัสของจิตกับจิต”** ที่“สัมผัส”กันอยู่ในภายในของตนเอง และ“ความรู้”นี้ก็**ไม่ใช่“ความรู้สามัญ”** แต่**“เหนือสามัญเข้าขั้นโลกุตระ”**อีกด้วย พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า **“ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“นาม”ก็ดี “รูปกาย”ก็ดี ต้องพร้อมด้วย“อาการ เพศ นิมิต อุเทศ”** เมื่อ**อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ** ไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ ก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบก็ดี จะพึงปรากฏได้บ้างไหม”

พระอานนท์ก็ทูลตอบว่า **“ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า”**

การรู้“นามรูป”หรือชัดๆก็คือรู้ไปถึง**“นาม”** จึงต้อง“รู้”ด้วย**“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”** ผู้ได้ฝึกฝนจนเกิด“ญาณหรือวิชา”จริงเท่านั้น จึงจะอ่าน**“อาการ-ลิงคะ-นิมิต”**ของนามธรรมหรือนามรูปได้ด้วย**“การสัมผัส”**

“นามรูปปริจเจตญาณ”จึงไม่ใช่“ความรู้”สามัญแต่ต้องศึกษาให้**สัมมาทิฐิ** แล้วฝึกฝนจนเกิด**“ญาณ”**ชนิดนี้ได้

ส่วน**“ปัจจัยปริคคหญาณ”**ก็เป็น“ความรู้ยิ่ง” หรือ“ญาณ”ที่“รู้”ไปอีกเชิงหนึ่ง อันเกี่ยวกับ**“นามรูป”**

“ความรู้”ในเชิงของ**“ปริคคหะ”**คือกำหนดรู้ในเชิงที่เป็น**“เหตุ”**เป็น**“ปัจจัย”**ต่อกัน แม้แยกกันตามสภาวะ“นาม”สภาวะ“รูป” แต่ก็ยังเป็น**“ปัจจัย”**แก่กันและกัน อาศัยกัน เป็นปัจจัยการหรืออิทัปปัจจัยตามันเอง ตามการยึด-การครอง และการสงเคราะห์กันอยู่ตามกรรมตามวิบาก ที่หมุนเวียนกันไปเป็นวัฏฏะ โดยเฉพาะการรู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็น**“ปฏิจลสมุปบาท”** ตามภูมิแห่งการพ้น“อวิชชา”

“ความรู้”เชิงนี้จึงชื่อว่า **“ปัจจัยปริคคหญาณ”** และสามารถ**“รู้ตลอด”**หรือมี**“ญาณปริณญา”**รู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงถึงขั้น“สัมมสนญาณ” หมายความว่า ความรู้เจริญขึ้น
ไปสู่ขั้น“สัมผัสรู้เห็น”ได้งั้นๆ ว่าอะไรคืออะไร จริงแท้อย่างไร

เช่น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตลอด ว่า

อย่างนี้ๆ..คือ “ตา”สัมผัส (จักขุสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..คือ “หู”สัมผัส (โสตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..คือ “จมูก”ฯ(ฆาน) ..“ลิ้น”ฯ(ชิวหา)

..“กาย”สัมผัส (กายสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..คือ “ใจ”สัมผัส (มโนสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..เป็น“การสัมผัส”แต่เพียงพูดหรือเพียง
แค่ขานชื่อ (อริยจนสัมผัส)

ซึ่งต่างจากอย่างนี้ๆ..เป็น“การสัมผัส”โดยการกระทบ
จริงๆ (ปฏิขัมผัส)

และสัมผัสอารมณ์สุข (สุขเวทนาสัมผัส) ว่า เป็น
อย่างนี้ๆ

ต่างกัน(ลิงค)กับที่ สัมผัสอารมณ์ทุกข์ (ทุกขเวทนา
สัมผัส) ว่า เป็นอย่างนี้ๆ

และต่าง(ลิงค)จากลักษณะที่ สัมผัสอารมณ์ไม่สุข
ไม่ทุกข์ (อทุกขมสุขเวทนาสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีกุศลประกอบ (กุศลสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีอกุศลประกอบ (อกุศลสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีอัพยาทประกอบ (อัพยาท
สัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีกามาวจรจิตประกอบ (กามาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีรูปาวจรจิตประกอบ (รูปาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีอรูปาวจรจิตประกอบ (อรูปาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความว่าง”(สุญญตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความไม่มีเครื่องหมาย”(อนิมิตตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความไม่มีที่ตั้ง”(อนิมิตตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นโลกิยะ”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นโลกุตระ”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นอดีต”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นอนาคต”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นปัจจุบัน”

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตลอดในอะไรต่างๆว่าเป็นอย่างไร
ดังกล่าวมานี้ คือ “ญาณปริณญา” [ผู้สนใจค้นคว้าได้จาก
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๒ และข้อ ๖๖)

เมื่อความสามารถสูงขึ้น ก็จะมี“รู้ตลอด”ได้ยิ่งขั้นมี
ทั้ง“ตริณปริณญา” และทั้ง“ปหานปริณญา” รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง ซึ่งมีปฏิสัมพันธไปพร้อมๆกับ“ญาณ ๑๖”จนครบ

“ตริณปริณญา”นี้ เป็นความรู้ขั้นพิจารณาไตร่ตรอง
ตัดสิน ต่อจาก“ญาณปริณญา”ซึ่งเป็นความรู้ขั้นต้น ที่ได้รู้
จาก“ผัสสะ”(สัมผัส)ทั้งหลาย

นั่นก็คือ พิจารณาเห็นความจริงตามความเป็นจริง
ของสิ่งที่“สัมผัส”ทั้งหลายนั้น ว่า ความไม่เที่ยงของสิ่ง
เหล่านั้นเป็นอย่างไรแท้ๆ เช่น มันไม่เที่ยง คือ มันไม่คงที่
มันไม่เท่าเดิม มันไม่แน่นอน มันเปลี่ยนไปได้

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นทุกข์
มันเป็นความลำบาก มันเป็นความทรมาน มันไม่สบาย
มันนำมาซึ่งทุกข์ ดังโรค ดังหิว ดังลูกศร ดังของชำรุด
ดังเสียด ดังอุปาทวี ดังภัย ดังอุปสรรค ดังของหวั่นไหว
ดังของแตกพัง เป็นของไม่ยั่งยืน เป็นของไม่มีที่ต้านทาน
เป็นของไม่มีที่ซ่อนเร้น เป็นของไม่มีที่พึ่ง เป็นของว่าง
เป็นของเปล่า เป็นของสูญ

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา
เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็น
มูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจาก
ความเจริญ เป็นของมีอัสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย
ปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา
เป็นของมีโสกะ ปรีทเวททุกข์โทมนัสและอุปายาสเป็น
ธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็น
เหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นเป็นของชวนให้
แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็น
อาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้น
ออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

ส่วน“ปหานปริณญา”นั้น เป็นความรู้ขั้นสูงสุดที่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในผลต่างๆของ..การละ การบรรเทาทำให้สิ้นไป

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

‘มะยม’ เพื่อนรัก ‘มะไฟ’

‘มะยม’ โกรธมาก ที่เพื่อนรักออกไปธุระโดยไม่ยอมบอก
“ก็เห็นเธอหลับ” มะไฟแก้ตัว

‘มะยม’ เดินพล่าน เจอ ‘มะกอก’ พอดี
“มะกอกมานี่” ไฟแค้นยังไม่ดับ มะยมเริ่มพิธีเผา ‘มะไฟ’
“รู้มั๊ย ก่อนนอน ‘มะไฟ’ ทาครีมเป็นชั่วโมง
รู้มั๊ย หลาน‘มะไฟ’ ติดคุกกี้ที่แล้ว เพราะขายยาบ้า
รู้มั๊ย เขาพูดถึง ‘มะกอก’ ว่าโง่ โทษ...อย่าให้พูด
รู้มั๊ย ‘มะไฟ’ เขาว่า เธอทำงานไม่เป็นลับประรด
รู้มั๊ย ‘มะไฟ’ เขากินยาลดความอ้วนทุกวัน....”

‘มะกอก’ ตาโต “เธอเป็นเพื่อนเขา เธอเอามานินทาไม่ถูกต้องนะ” ‘มะกอก’ เตือน
‘มะไฟ’ ยิ้ม “แต่ฉันมีคุณธรรมนะ เพื่อนสนิทหรือไม่สนิทฉันนินทาเท่ากัน!” ☹

เศรษฐกิจ พอเพียง

หรือ เพียงพูด?

แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัส
“...ขออย่าพออยู่ พอกิน มีความสงบ.....”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลย-
เดชมหาราช ได้ทรงมีพระราชดำรัสแก่ผู้เข้าเฝ้าฯ
ถวายพระพรชัยมงคล เนื่องในวโรกาสวันเฉลิม
พระชนมพรรษา ในปี ๒๕๑๗ เกี่ยวกับการพออยู่
พอกิน ซึ่งเกี่ยวข้องกันเศรษฐกิจพอเพียง มี
ข้อความดังนี้

“คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขาจะว่าเมืองไทย
ล้าสมัย ว่าเมืองไทยเชย ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งที่

มี

สำนวนกล่าวว่า ศาสนาใหญ่ๆ ทุกวันนี้ มีเพียง ๒ ศาสนา คือ
ศาสนา “พูด” และศาสนา “คิด” ชาวพุทธพูดถึงหลักธรรม
ระดับ “ตถตา” หรือ “อิทัปปัจจยตา” ได้อย่างคล่องปาก ใน
ขณะที่ปากเดียวกันนั้นทั้งโก่งทั้งกิน (เหล้า) อยู่แปลบๆ และ
ด้วยความมาแรงของกระแสเศรษฐกิจพอเพียง ในขณะนี้ ทำให้
ใคร ๆ ก็พูดถึงเศรษฐกิจพอเพียง

นักการเมืองก็จะเอาหมา เอาไก่ มาขายตัวละหลายแสน
ตามทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง มหาเศรษฐีที่ร่ำรวยล้นฟ้าก็ยืนยัน
ว่าใช้เศรษฐกิจพอเพียงมาตลอด แล้วเศรษฐกิจพอเพียง ที่อดีต
เลขาธิการสหประชาชาติเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์กับคนทั้งโลก
ไม่ใช่เฉพาะกลุ่มคนรวยๆ แบบทุนนิยมเท่านั้น น่าจะเป็นเช่นใด ?

สมัยใหม่ แต่เราอยู่พอมีพอกิน และขอให้ทุกคนมี
ความปรารถนาที่จะให้เมืองไทยพออยู่พอกิน มีความ
สงบและทำงาน ตั้งจิตอธิษฐานที่จะให้เมือง
ไทยอยู่พอกิน ไม่ใช่จะรุ่งเรืองอย่างยอด แต่ว่า
มีความพออยู่พอกิน มีความสงบ เปรียบเทียบกับ
ประเทศอื่นๆ ถ้าเรารักษาความพออยู่พอกินนี้ได้
เราก็จะยอดยิ่งยอดได้ ประเทศต่างๆ ในโลกนี้
กำลังตก กำลังแย่ กำลังยุ่ง เพราะแสวงหาความ
ยิ่งยอดทั้งในอำนาจ ทั้งในความก้าวหน้าทาง
เศรษฐกิจ ทางอุตสาหกรรม ทางลัทธิ ฉะนั้นถ้า
ทุกท่านซึ่งถือว่าเป็นผู้มีความคิดและมีอิทธิพล มี

หวังที่จะทำให้ผู้อื่นซึ่งมีความคิดเหมือนกัน ช่วยกันรักษาส่วนรวมให้อยู่ดี กินดีพอสมควร ขอย้ำพอสมควร พออยู่พอกิน มีความสงบ ไม่ให้คนอื่นมาแย่งคุณสมบัตินี้จากเราไปได้ ก็จะเป็นของขวัญวันเกิดที่ถาวรที่จะมีคุณค่าอยู่ตลอดกาล

การเป็นเสือไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่อุ้มชูตัวเองได้

ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระราชดำรัสแก่ผู้เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพร เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง มีข้อความดังนี้

“เศรษฐกิจแบบค้าขาย ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า Trade Economy ไม่ใช่แบบพอเพียงซึ่งฝรั่งเรียกว่า Self-Sufficient Economy ถ้าเราทำแบบที่ไทยทำได้ ถือเป็นเศรษฐกิจแบบพอเพียงกับตัวเอง เราก็อยู่ได้ไม่ต้องเดือดร้อน

“ถ้าสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงให้กลับเป็นเศรษฐกิจแบบพอเพียงไม่ต้องทั้งหมด แม้จะไม่ถึงครึ่ง อาจจะมีเศษหนึ่งส่วนสี่ ก็จะสามารถที่จะอยู่ได้ การแก้ไขจะต้องใช้เวลา ไม่ใช่่ง่ายๆ โดยมากคนก็ใจร้อน เพราะเดือดร้อน แต่ถ้าทำตั้งแต่เดี๋ยวนี้ ก็จะสามารถที่จะแก้ไขได้”

“การจะเป็นเสือนั้นมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เราพออยู่พอกินและมีเศรษฐกิจการเป็นอยู่แบบพอมีพอกิน แบบพอมีพอกินหมายความว่าอุ้มชูตัวเองได้ให้มีพอกับตัวเอง”

นัยอันลึกซึ้งของเศรษฐกิจพอเพียง “ขาดทุนของเรา เป็นกำไรของเรา”

ในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ ทรงมีพระราชดำรัสแก่ผู้เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพร มีใจความสำคัญอยู่ตอนหนึ่งว่า

เมื่อสักประมาณ ๑๐ วันมานี้ มีชาวต่างชาติคนหนึ่ง (ร.ม.ต.การศึกษา และ เยาวชน เกาหลี)

มาพบเขาบอกว่าเขาปรารถนาที่จะพบ แม้จะมีได้ อยู่ในตำแหน่งตามเกณฑ์ที่ควรจะมาพบได้ คือไม่ใช่เป็นประมุขของประเทศ หรือเป็นนายกรัฐมนตรีหรือประธานสภา ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่ควรจะมาพบ ตำแหน่งเขาไม่ถึงอย่างนั้น แต่เขาก็จะขอพบ เมื่อเขามาถึง ก็พูดจาอะไรต่างๆ ทักทายปราศรัยตามอัธยาศัยตามธรรมดา ก่อนเขาพูดภาษาของเขา มีคนแปล เสร็จแล้วเขาบอกว่าประธานาธิบดีของเขา ผู้เป็นเพื่อนเขา มอบหมายให้มาขอโอวาท

เราถามเขาว่า “โอวาทอะไร” เขาว่า “โอวาทต่างๆ ไป การปกครองประเทศ การดำเนินงานของการศึกษา เยาวชน อะไรต่างๆ” เขาก็บอกว่า “ทำไมจึงมา มาถาม” เขาก็บอกว่า “เพราะเห็นว่าได้บริหารมาดีมาก ทำให้เมืองไทยเจริญ” เขาก็บอกว่า “ดีอย่างไร” เขาก็บอก “ดีมีความก้าวหน้า มีความเป็นปึกแผ่น” เราไม่ได้มีอารมณ์ว่า เราเก่งเราดี เขาก็บอกว่า “เราแย่นะ ประเทศของเรานั้น การบริหารงานต่างๆ ของท่าน ทั้งในด้านศึกษา ในด้านการพัฒนา เป็นตัวอย่างทั้งนั้น ดีมาก” เขาก็บอกว่า “ขอบใจที่ชม แต่ว่าอย่างไรก็ขอโอวาท” เราสนใจ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะว่าประเทศของเขา เขาทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว เขาควบคุมการฝึกหัดศึกษา เขาจัดการเกี่ยวข้องกับ การสหกรณ์ ตั้งหมู่บ้าน อะไรต่างๆ เหล่านี้ มีชื่อเสียงว่าของเขาเก่งมาก ที่จริงพวกเราก็ได้ไปดูงานมาแล้ว กลับมาก็ทำแบบของเขา แต่ทำไม่ค่อยสำเร็จ ที่เราทำสำเร็จ ก็คือทำแบบของเรานั้นแหละ แต่ว่าเรามาทำแบบชาวบ้าน แบบไทยๆ ความจริงเราทำมาก่อนเขาทำ ทำแบบหมู่บ้านสหกรณ์ เขาก็ทำเหมือนกัน แต่เราทำวิธีการแบบ “คนจน” ไม่ได้มีการลงทุนมาก หลายอย่างของเขา เขาก็ทำไปแล้ว

เราเลยบอกว่าถ้าจะแนะนำ ก็แนะนำได้ ต้องทำแบบ “คนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็นประเทศ

ก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศ
ก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศ
เหล่านั้นที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า
ก็จะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว **แต่**
ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบ “คนจน”
แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมี
สามัคคีนี้แหละ คือ เมตตากัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป
คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูตำรา เมื่อพลิก
ไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก
“อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าจะทำอะไร ก็ต้อง
ปิดเล่มคือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร
ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่ม
ต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบ
“คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ
เราจะก้าวหน้า “เรื่อยๆ”

สรุปแล้วบุคคลนั้นมาถาม มาขอโอวาท ไม่ให้
เพราะว่าของเขาดีกว่า แต่เขาขออีก เลยบอก
เขาว่าถ้าอยากให้มีโอกาส คืออยากรับโอวาท เอา
จะบอกให้ฟังดี ๆ

เราพูดเป็นภาษาอังกฤษ แล้วก็นึกว่าจะแปล
เป็นภาษาไทยอย่างไรดี ท่านทั้งหลายคงเข้าใจ
ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ แต่ว่าท่านเป็นคนไทย
ก็ต้องพูดเป็นภาษาไทย แต่ออกจะสนใจ ว่าที่พูด
เป็นภาษาอังกฤษนั้น จะแปลอย่างไรดี ตอนแรก
อาคันตุกะเขาก็ไม่เข้าใจเราพูดไปแล้วเขาก็อ้าปาก
คือ อ้าปากจะพูดแล้วพูดไม่ออก ลักครู่หนึ่งเขาก็
ถามว่า “แปลว่าอะไร” โอวาทนั้นถ้าแปลเป็น
ภาษาไทยก็แปลว่า **“ขาดทุนเป็นการได้กำไรของ**
เรา” หรือ **“การขาดทุนของเราเป็นการได้กำไร**
ของเรา” ท่านนักเศรษฐศาสตร์คงร้องว่า “ไม่ใช่” แต่
ว่าเป็นอย่างนั้น ก็เห็นนักเศรษฐศาสตร์ยั้มๆ ยั้มว่าอะไร
“พูดอย่างนี้ก็ได้เรื่อง” “การขาดทุนของเรา
เป็นการได้กำไรของเรา” หรือ “เราขาดทุนเราได้
กำไร”

ภาษาอังกฤษมันสั้นกว่า ฉะนั้นก็ต้องเผยว่า
ภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ภาษาอังกฤษ “our”
หมายความว่า “ของเรา” our loss “loss” ก็

การเสียหาย “การขาดทุน” our loss is “is” ก็เป็น
our loss is our....“our” นี้ก็คือ “ของเรา” our
loss is our gain “gain” ก็คือ “กำไร” หรือ
“ที่ได้” “ส่วนที่เป็นรายรับ” เป็นอันว่าพูดกับเขา
ว่า our loss is our gain “ขาดทุนของเราเป็น
กำไรของเรา” หรือ “เราขาดทุนเราก็ได้กำไร”

เราพูดเสร็จ เขาก็บอกว่า “ขอให้พูดซ้ำอีกที”
เราก็พูดซ้ำอีกที เขาก็นั่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่า
ต้องการจะให้อธิบายขยายความเราจึงอธิบายว่า
ในการกระทำใดๆ ถ้าเรายอมลงทุนลงแรงไปก็
เหมือนเสียเปล่า แต่ในที่สุดเราก็จะได้รับผลดี
ทั้งทางตรงทางอ้อม เรื่องนี้จะต้องลงทุน ต้อง
สร้างโครงการ ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนเป็นร้อยเป็น
พันเป็นหมื่นล้าน ถ้าทำไปก็เป็น “loss” เป็นการ
เสีย เป็นการขาดทุน เป็นการจ่าย คือรัฐบาลต้อง
ตั้งงบประมาณรายจ่าย ซึ่งมาจากเงินของ
ประชาชน แต่ว่าถ้าโครงการดี อยู่ดีกินดี มีรายได้
รัฐบาลก็เก็บภาษีได้สะดวก ไม่มีการหนีภาษี
เพราะเมื่อมีรายได้ดีขึ้น เขาก็สามารถเสียภาษีได้
มากขึ้น

เศรษฐกิจพอเพียง กับรากฐานวัฒนธรรมของชาวพุทธ

**“คนเราถ้าพอในความต้องการ มันก็มีความ
โลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคน
อื่นน้อย...”** (พระราชดำรัส ๔ ธันวาคม ๒๕๔๒)

การไม่โลภไม่เบียดเบียน เป็นรากฐานสำคัญ
ของพุทธศาสนา ยิ่งความพอเพียงก็คือหลัก
ธรรมสำคัญที่มีในหมวดธรรมต่าง ๆ นั่นก็คือ
“สันโดษ” ซึ่งเป็นทั้ง เศรษฐกิจ ทั้งวิถีชีวิต เป็น
ทั้งวัฒนธรรม ที่สามารถชี้บอกได้ว่า วิถีคิด วิถี
ชีวิตแบบนี้เป็นของศาสนาพุทธ หรือนอกศาสนา ?
ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้หลักตัดสินธรรมวินัย ที่เป็น
วัฒนธรรมของชาวพุทธ ๘ ประการ โดยได้ตรัส
ไว้แก่พระนางมหาปชาบดีโคตมี.....

**นี่เป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสอนของ
พระ ศาสตรา**

๑. เป็นไปเพื่อความคลายกำหนดข้อมใจ (ไม่หลงกามนิยาม)

๒. เป็นไปเพื่อความไม่ประกอบทุกข์ (อบายมุขนิยาม)

๓. เป็นไปเพื่อความไม่สะสม (ทุนนิยาม)

๔. เป็นไปเพื่อความมักน้อย (มักใหญ่=อำนาจนิยาม)

๕. เป็นไปเพื่อความสันโดษ,พอเพียง (ไม่พอเพียง=ทุนนิยาม)

๖. เป็นไปเพื่อความสงัดจากกิเลส (..จากบริโภคนิยาม)

๗. เป็นไปเพื่อความเพียร (ไม่เข้าขามเย็นขาม, ไม่เกียร้วางนิยาม)

๘. เป็นไปเพื่อความเป็นคนเลี้ยงง่าย (ไม่กินยาก อยู่ยาก, หุรหุรานิยาม)

จากพระราชดำรัสเรื่อง **ไม่ต้องเป็นเสือกก็ได้ ... ขอให้อุ้มชูตัวเองได้... ต้องทำแบบคนจน.....**

สะท้อนให้เห็นถึงรากฐานความคิดที่มาจากความมักน้อย (อัปปัจฉะ) ,สันโดษ (สันตุภฺจฺฉิ) จากวิถีชีวิตที่ทรงเรียบง่าย ประหยัด มัธยัสถ์ ไม่ว่าจะ เป็น ดินสอ สบู่ ยาสีฟัน หรือ ฉลองพระบาท ทรงเป็นตัวอย่างให้เราเห็นถึงการไม่หลงไปกับบริโภคนิยาม (ปวิเวกะ) และเป็นไปเพื่อความเลี้ยงง่าย (สุภระ) และจากโครงการพระราชดำริ นับเป็นพันโครงการที่มีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือประชาชน (การขาดทุนของเรา เป็นกำไรของเรา) ทั้งยังทรงงานชนิดที่ไม่มีวันเสาร์ วันอาทิตย์ ไม่มีกลางคืนกลางวัน ไม่นำเงินที่เขาถวายมา แม้ระบุไว้ว่า ตามพระราชอัธยาศัย แต่พระองค์ก็ไม่เคยใช้ส่วนพระองค์เลย (..จากหนังสือ หลักธรรมทำตามรอยพระยุคลบาท ของ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล) ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงธรรมวินัย ในส่วนของการไม่สะสม (อปจยะ) และทรงเป็นยอดขยัน (วิริยารัมภะ) ได้เป็นอย่างดี

ทั้งหมดนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นว่า เรื่องของเศรษฐกิจพอเพียง นั้นไม่ใช่เรื่องที่เพียงพอตกไป ตามกระแสเท่านั้นเอง **☸**

ไม่เคยมียุคใดในประวัติศาสตร์บ้านเมืองนี้ ที่ค่านิยมบูชาเงินจะเฟื่องฟูเท่ายุคทักษิณครองเมือง ผลสำเร็จของนายทักษิณ จากการทำธุรกิจล้มปทานมือถือจนรวยล้นขึ้นชื่อ นับถือกันว่าเป็นอัศวินคลื่นลูกใหม่ เมื่อหลายปีก่อนโน้น มีเงินทองพุดได้ มิไม่มีไร่ปลูกเรือนงาม..นี่เป็นธรรมดาเมื่อใครๆ ต่างเลื่อมใสคนมีตังค์หน้าใหม่ ชื่อทักษิณ ชินวัตร ยิ่งฟังเขาพูดพาฝันไปไกล ด้วยวิสัยทัศน์ ดาสดาว เท้าติดดิน....

ผมรวยพอแล้ว..(ตอนที่พูดรวยหลายหมื่นล้าน) วันๆ จะกินอะไรซักเท่าไรรกัน....?

ผมพอแล้ว เวลาเหลือต่อแต่นี้ไป ผมจะขอทดแทนบุญคุณแผ่นดิน!

คำประกาศประมาณนั้น ซึ่งพอจำความได้ ในตอนหาเสียงแรกๆ เมื่อก้าวกระโดดโจนเข้าการเมือง ทักษิณปลุกกระแสมหาชนให้ตื่นตาตื่นใจ โลดเต้นกับคำขวัญ พรรคไทยรักไทย ชูธงคิดใหม่ ทำใหม่ !

ได้ผลเต็มๆ คือโดนใจคนทุกระดับ นับตั้งแต่ปัญญาชนคนชื่อมีชื่อเสียง พวกนักหลงคารม ทักษิณเพราะไม่รู้ทันว่าจะเกิดมีศรีธนญชัย ในสมัยโลกาภิวัตน์ ซึ่งศรีธนญชัยต้องเรียกพ่อ!

อันที่จริง มันน่าเห็นใจพวกตกเป็นเหยื่อทักษิณ ในเมื่อโดยตรรกะด้วยเหตุและผลมันน่าเชื่อถือเหลือเกินว่าทักษิณจริงใจ คืออยากจะทำดี ถวายแด่แผ่นดินนั้นแหละ แต่กิเลสมันไม่เข้าใครออกใคร พอตัวเองได้ทั้งอำนาจเงินและอำนาจการเมือง พรั่งพร้อมในคนคนเดียว ชนิดที่ไม่เคยมีใครทำได้ขนาดนี้มาก่อน เลยอดไม่ไหว...

แม้จะรวยฉิบหายวายป่วง ยังไม่วายต้องโกง ไม่หยุด....

รวยแล้วไม่โกง เลยหลอกคนไปพักใหญ่ สุดท้ายต้องขายชี้เท่อ กลายเป็นตำนานมหากาพย์ โศครโกง ไร้เล้าสุลุกลานเหลนโหลนไทยไปอีกร้อยปีพันปี....

ในกาลครั้งหนึ่งเมืองไทยเคยมีนายกรัฐมนตรีน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร คนรวยเงินล้านฟ้า ทั้ง

กำอำนาคับแผ่นดิน เขากล้าคุยโม้คิดใหม่
ทำใหม่...ไทยรักไทย หัวใจคือประชาชน!

ขึ้นต้นเป็นลำไม้ไผ่ ลงท้ายกลายเป็นบ้องกัญชา
หะแรกอาสารับใช้บ้านเมืองเพื่อแทนคุณแผ่นดิน
(ที่เขาหากินรวยล้นเป็นหมื่นๆ ล้าน)

ห้าปีให้หลัง ทักษิณรวยและเป็นแสนๆ ล้าน
แค่ขายหุ้นโครมเดียว ๗๓,๐๐๐ ล้านเสียงภาษี
ไม่ยอมจ่ายสักบาทนี่คือผลงานไทยรักไทย! คิดใหม่
โกงใหม่...

เรื่องยังไม่ทันเก่า ต้องเอามาเล่าซ้ำซากอยู่เรื่อย
ไม่เบื่อบ้างหรืออย่างไร ตัวเอง?

มันเบื่อไม่ลงครับท่าน ไหนๆ ก็อุตสาห์มี
ตัวอย่างอุทาหรณ์ เป็นอุปกณ์การสอนบทเรียน

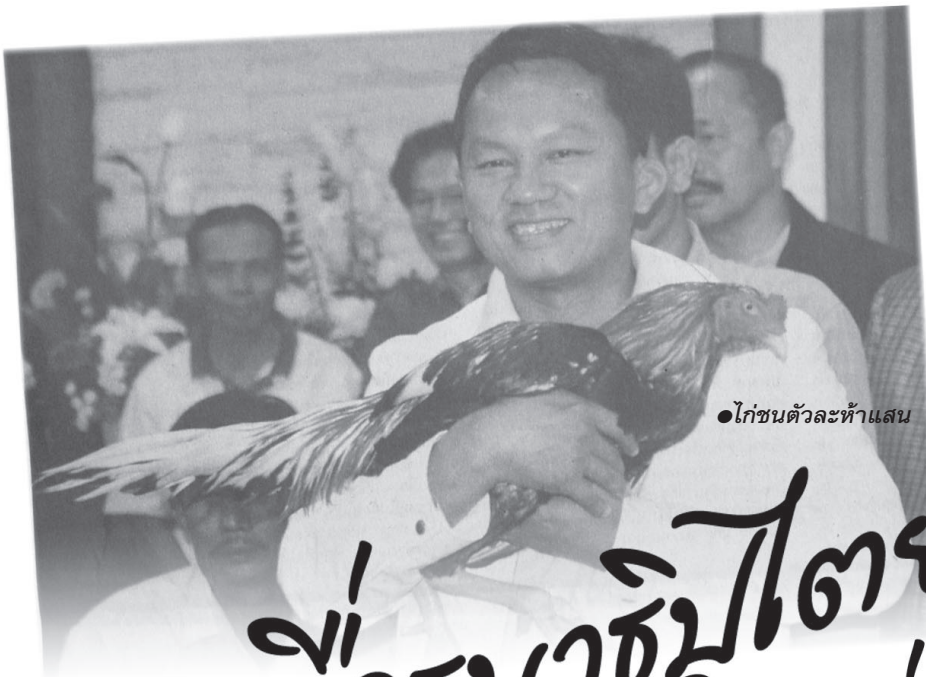
แพง เลยต้องตีเหล็กแดงกำลังร้อนให้รู้ทั่ว
แผ่นดินว่าทักษิณโกงชาติ อย่าสับสนเด็ดขาด
เดี่ยวยุ่งตายหะ!

จริงอยู่ คนล้มอย่าข้าม เพราะใครๆ ต่างเคย
โง่งเงาเตาตุ้มมาก่อนทั้งนั้น เราเองอาจมีตบอดมา
ไม่ใช่เล่นก็เป็นได้ ในชาตินี้หรือชาติไหนๆ สำคัญ
ที่ต้องสำนึกบาป กลับตัวรู้จักละอายใจ สะดุ้งกลัว
เวรกรรมให้สำคัญในความสำคัญตั้งท่านว่า

สำหรับเจ้าตัวคนปล้นชาติ ไม่หวังว่าเขาจะรู้ตัว
สำนึกดีขึ้นบ้างเลยๆ ท่ามกลางสังคมที่ขาดแคลน
คนกล้า **พึงชมคนควรชม พึงชมคนควรชมตาม**
พระภาสิต

สิ่งควรทำ จึงต้องเมตตามหาชนด้วย ช่วยกัน

(ผู้จัดการ)

●ไก่ชนตัวละห้าแสน

ใจ
เมื่อชนาธิปไตย
เม่งมานในแผ่นดิน

●วิมุตตินันทะ

อธิบายความจริงให้รู้ทันทักษิณโก่งกิน มันเป็น
มัจฉาที่ลึขขนาดไหนหนอ นำเอาอย่างตามหรือ
ต้องประณามหยามเหยียดให้จมดินกันแน่หรือ...

ถึงแม้ต้องให้อภัย ไม่อาฆาตจองเวรด้วยใจ
เมตตา แต่กตีกาสังคม จำเป็นต้องยุติธรรมว่ากัน
ไปตามโทษานุโทษ ทำผิดต้องรับโทษทัณฑ์ตาม
ควรแก่กรรม เพื่อชี้สังขธรรมให้คนทำสำนึกผิด
ที่หลังอย่าทำพิชต่อ จะได้ไม่เป็นภัยสังคมอีก

แม่รักลูก ต้องกล้าตีลูก ตีด้วยกรุณา นอกจากนี้
แค่กรุณาให้อภัยเจ้าตัวหมดภัยคนเดียว ก็ยังไม่
พอดอก มันต้องบอกต่อมหาชนอย่าให้ผู้คน
ไหนๆ ก่อภัยโจรปล้นฆ่าใดๆ เลยอีกด้วย

**การให้อภัย จึงอย่าสำคัญผิด คิดว่าเลิกแล้ว
ต่อกันมะลือทือ คิดสมานฉันท์เลอะเทอะ** กลับ
บ้านเลอะพ้อ เมืองไทยของเรามหาโจรหน้าเหลี่ยม
เชิญเข้านอกออกในได้เสมอ

เอาอย่างนั้นหรือ นักสิทธิมนุษยชนจ๋า:-...

เลือกตั้งได้ ไล่ออกได้

๑๙ กันยายน ท.ทหารลงทุนปฏิวัติโค่นรัฐบาล
ทักษิณยอดโก่งกิน โดนใจประชาชนทั้งประเทศ
ไม่น่าเชื่อเลยว่า ผู้คนจะรู้ทันพร้อมหนุนหลังเต็มที่
ถึงแปดสิบกว่าเปอร์เซ็นต์ แสดงว่าการใช้อำนาจ
กำจัดความไม่ชอบธรรมออกไปโดยจำเป็น ถูก
กาลเทศะเพื่อประโยชน์สุขมหาชน เป็นเรื่องถูกต้อง
การยอมรับของประชาชนเช่นนี้ ต้องถือว่าเป็น
ประชาธิปไตยแล้วจริง

มันน่าเบื่อพวกอริชชา กบในกะลาครอบ คอย
ด้านรัฐประหารตลอดเวลา ทั้งที่รัฐบาลทักษิณ
ขาดความชอบธรรมในการบริหารแผ่นดิน ไหน
จะคอร์รัปชัน ไหนจะซื้อเสียง ทำลายองค์กรอิสระ
แทรกแซงสื่อทั้งเผด็จการยึดอำนาจ ขนาดไม่มี
ใครใช้กฎหมายเล่นงานทักษิณได้เลย

นักรู้หลายคนก็ยังปักมันชูธงประชาธิปไตย
พิกลพิการ ไม่ลืมหูลืมตาเพราะยึดว่าการล้ม
รัฐบาลที่มาจากเลือกตั้งมันไม่ถูกสักเดียว!

น่าสมเพชจริงๆ ที่หลงทางว่า อำนาจของ

ประชาชน อยู่ที่การเลือกตั้งเท่านั้นเอง ประเด็น
ในการเปลี่ยนรัฐบาล ไม่มีอีกแล้ว เศร้าใจ พวก
ประชาธิปไตย ชี้เท่อ

พลังประชาชน สามารถโค่นล้มรัฐบาลชั่วร้าย
ได้เสมอ โดยไม่จำเป็นต้องรอวาระเลือกตั้ง สี่ปีครึ่ง
อย่างทักษิณอ้างเอาเอง

ล้มกันไปแล้วหรือ ๑๔ ตุลา ล้มล้างทรราชย์
สำเร็จทันตาเห็น

แต่พันธมิตรประชาชนโค่นทักษิณไม่ลงสักที
เพราะเจอพวกหน้าหนาหน้าทนเกินคนด้วยเหตุ
ยากจนหรืออดตบปะ ลำพียงมือเท้าปากเปล่าๆ
เลยไล่ทักษิณออกไปไม่ไหว ต้องอาศัยทหารหาญ
ถือปืนออกรถถังเป็นตัวช่วยด้วย เรื่องมันถึง
ปิดฉากดอกฟ้าโลงลงเรียบร้อยเท่านั้นเอง

สรุปประชาชนมีอำนาจตั้งรัฐบาลผ่านตัวแทน
ส.ส. แล้วเมื่อใดเกิดเหตุประชาธิปไตยใช้ตัวแทน
ไม่ได้เรื่อง สภาไม่ทำงานตามเจตนารมณ์ประชาชน
ฐานะตัวการย่อมสามารถใช้สิทธิ์ทางตรงได้เสมอ
รัฐธรรมนูญที่กำลังร่าง จึงนำเปิดทางกว้างให้
การเมืองภาคประชาชนเข้มแข็งเช่น สามารถ
ถอดถอนผู้นำของตนซึ่งไม่ชอบธรรมให้ออกไป
ได้โดยสะดวก อำนาจทุกอย่างมันต้องให้ถ่วงดุล

คนไทยชี้โก่งแก่ง ชายชี้หน้าหมด

นิสัยขึ้นชื่อของคนไทย คือชี้เกียจกับชี้โก่ง ยิ่ง
วงการเมือง มีปัญหาโก่งกินสาหัสมากขึ้นเหมือน
แก้ไขอะไรไม่ได้ พรรคไหนๆ ชี้โก่งทั้งนั้น จนสรุป
เทียบสองพรรค ประชาธิปัตย์เฉื่อยแฉะตาม
ราชการ ส่วนไทยรักไทย มีไฟขยันกว่า ถึงจะโก่ง
กินแต่มีผลงานออกมาด้วย คนเบื้อประชาธิปไตย
เลยหันมาเลือกไทยรักไทย โดยไม่ทันรู้ดอกว่า
ผีป่าไปจัญไรมา

เวรกรรมประเทศไทย หานักการเมืองดีๆ
หน่อยไม่ค่อยได้ เดิมคอร์รัปชันจะมากมายอย่างไร
เทียบได้กับชายปลีก พอถึงยุคทักษิณ เล่นโก่งกิน
ระดับชายส่งชั้นเซียนเหยียบเมฆ แค่ทักษิณโก่ง
คนเดียว มันแทบสิ้นชาติ ชินลิวลือคณาญาติเอา

อย่างเจ้านายบ้าง กระดุกก็ไม่เหลือ

๖ เดือนที่ปฏิวัติมา ประธาน คมช.ยอมรับว่ายังจับโก่งทักษิณได้ยาก

นี่แหละนะ โทษฐานไม่รู้จักใช้อำนาจอายัดทรัพย์ไว้ก่อน ด้วยข้อหา ร่ำรวยผิดปกติแล้วให้ทักษิณพิสูจน์เองว่า ทรัพย์สินนี้ท่านได้แต่ใดมา... ใครๆ ต่างแนะนำช่องให้ยึดทรัพย์แบบนี้ โยไม่แยแสเมื่อไหร่จะได้เรื่องสักที

ชินป่ล่อยให้ผู้มีอำนาจ กินโก่งมโหฬารแล้วลอยนวล คงต้องถามหาประโยชน์อันใดกับการปฏิวัติ...ต่อให้ลงโทษกฎหมายไม่ถึง ก็ต้องประจานความชั่วร้ายให้สาธารณชนรู้ทั่วถึงไวๆ

คะแนนนิยมแรกเริ่ม เต็มเพียบ มาถึงวันนี้คะแนนรัฐบาลดิ่งลงเหว จะไหวหรือ....

สถาบันเพิร์ก แห่งฮ่องกง จัดอันดับไทยโก่งก่งนำหน้าในอาเซียน เป็นรองฟิลิปปินส์นิดหน่อยเท่านั้น

คอร์ปชั่น เป็นปัญหาคอขาดบาดตาย วาระแห่งชาติขนาดนี้ รัฐบาลฤาษีเลี้ยงเต่าทั้ง ร.ม.ต. เอาแต่ใส่เกียร์ว่าง แล้วจะรับภาระอย่างไรได้ ไม่อยากหวัง

พอกันที ทุนนิยมสามัญ

นับตั้งแต่ลัทธิสังคมนิยมล่มสลาย กลายเป็นว่าเหลือแต่ลัทธิทุนนิยมหนึ่งเดียวเท่านั้นครองโลก เศรษฐกิจยิ่งใหญ่ โดยไม่มีทางเลือกอื่นใดดีกว่า มันเป็นความเข้าใจผิดสุดชั่วหรือเปล่า เมื่อคิดว่าเมืองไทยต้องถือทุนนิยมเสรีเช่นเดียวกัน

โดยเฉพาะยุคทักษิณมิกส์ ทักษิณบูชาทุนนิยมเสรีสุดลิ่มทิ่มประตู ถือว่าเป็นสาวกเยี่ยมยอดของลัทธินี้ทีเดียว

ไม่จำเพาะทุนนิยมทางเศรษฐกิจ ตั้งเป้าดูเงินทุกอย่างที่ขวางหน้าเท่านั้น

ทางการเมืองก็ทุ่มทุนซื้อพรรคเหมาพวก ส.ส. มาไว้เป็นทาส ผูกขาดอำนาจสภาสำเร็จเหลือเปลือกประชาธิปไตยแต่ชื่อ เนื้อแท้สอดไส้เผด็จการทักษิณาธิปไตยเรียบร้อย

ผลงานประชาธิปไตยแบบทุนนิยมสามัญ

ทักษิณทำให้ดู จนบ้านเมืองเดือดร้อนวนวายกลายเป็นประชาธิปไตยตายแล้ว ไม่แค่นั้นต้องปฏิวัติหนามยอกเอาหนามบ่ง คือจากประชาธิปไตยเต็มใบ กลับเป็นเผด็จการเฉยเลย จนไม่รู้จะขับไล่รัฐบาลไม่ชอบธรรมวิธีไหน หมดประตูจำเป็นต้องเผด็จศึกด้วยกำลังทหารเพื่อล้มกระดานเปิดทางฟื้นฟูประชาธิปไตยขึ้นมาใหม่

สำหรับทุนนิยมเสรีที่สามัญ ทักษิณใช้เงินเป็นตัวตั้ง โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม เช่นจะออกหวยลิเวอร์พูล ถูกที่หนึ่งถึงพันล้าน ทั้งยาก เศรษฐกิจต้องแห่ซื้อวัตดวงกันหมด

หวยใต้ดินแทนที่จะปราบให้สาปสูญหรือเหลือน้อยนิด กลับเอาขึ้นบนดินให้เบ่งบานมอมเมาตั้งแต่เด็กเรียน เพื่อดูดเงินคนจนทุกหัวระแหง พาคนจมอบายमुखใจหัวไม่ขึ้น

ยังจะตั้งกาลิโนคอมเพล็กซ์ แฝงในรูปอาคารสถานบันเทิง เพื่อพาครอบครัวเข้าบ่อนโดยไม่นำเกลียด เพราะกินสุบตีเมเสฟได้ครบวงจร

คนไม่รู้ทันทักษิณ มักมองว่าเขาเป็นนักธุรกิจเก่งเศรษฐกิจ ที่แท้แค่คิดแต่หมุนเงินฟองสบู่ ปันหุ้น ทำกำไรเม็ดเงินก้อนโตจากล้มปทานผูกขาด และของฟุ่มเฟือยทำคนเป็นหนี้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมทั้งหมดเพื่อดูดเงินให้พวกตัวเองทุกท่า โดยเฉพาะคอร์ปชั่นเชิงผลประโยชน์ทับซ้อน

ทุนนิยมเสรี ช่วยให้ทักษิณรวยละเทะ เขาจึงไม่แยแสเศรษฐกิจพอเพียง

ผลสำเร็จ ของทักษิณ ใครๆ ที่ชื่นชมหน้าจะลองคิดใหม่บ้างว่า ถ้ามีอีกสักร้อยทักษิณ มันจะเป็นอย่างไร เอาไหมล่ะ... แค่นี้ระรอกหน้าจะฟ้าแจ้งจางปางแล้วกระมัง

สรุป ทุนนิยมสามัญ มือใครยาว สาวได้สาวเอา ปลาใหญ่มีสิทธิ์กินปลากระจอกได้เต็มที่ ชวนแปลงทรัพย์สินเป็นทุน หมุนเงินมากินใช้ตามสบาย เศรษฐกิจจะได้โตเมื่อคนบริโภคมือเติบ ทักษิณนำพาเช่นนี้ มันก็ดีกับคนรวยหยิบมือ นอกนั้นเป็นทาสตายหยั่งเขียด

เศรษฐกิจพอเพียง ไม่เพียงดังใครคิด

ทักษิณพลักดันทุนนิยมเสรีสามานย์ บ้านเบิกสุดสูง จนถึงเวลาขาลงแม้ทักษิณมิคส์ต้องจบเพลงตั้งแต่ ๑๙ กันยายน รัฐบาลชิงแก่สุรยุทธ์ อุดสาหกรรมทำ เศรษฐกิจพอเพียง เอาเข้าจริง น่าสมเพช สะเปะสะปะ ร.ม.ต.คลังตั้งท่าหาเงินหวยบนดินมาใช้ต่อตามรอยทักษิณ อ้างชาวบ้านติดหวย ๓๐ ล้านคนไม่ออกต่อไม่ได้ ปัญญา นิมพานั้น เศรษฐกิจที่โดนขวาง

ยิ่งรัฐบาลเซียงกงท่านฤๅษีเลี้ยงเต่าดึงเอา ดร.สมคิด จาตุศรีพิทักษ์ อดีตแม่ทัพเศรษฐกิจ ลิวลือทักษิณ มาเป็นทูตโฆษณาชวนเชื่อเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อดึงความเชื่อมั่นการลงทุนจากต่างชาติ ดูตลกสิ้นดี เสี่ยงถล่มยับเป็นดังกว่าพวกหนูจนเจ้าตัวยอมถอนตัวง่าย

คงน่าเห็นใจ เมื่อไม่ค่อยเห็นใครจะมีภูมิปัญญา เศรษฐกิจพอเพียงสักเท่าไร แม้กระแสพอเพียง จะมาแรงแข่งกับจิตตาคามรเทพ จนเป็นที่กล่าวขวัญวิพากษ์วิจารณ์ไปตามภูมิ คงต้องเจาะลึกศึกษากันให้ซึ่งถึงวิถีพุทธอื่นๆ ขึ้น

ประเด็นอันอเนจอนาถ ของพวกหลงฉลาดคือชอบเชื่อว่า ยังไงๆ เสี่ยงเมืองไทยต้องไปตามโลกาภิวัตน์ ต้องอยู่ใต้ลัทธิทุนนิยมเสรีหนีไม่พ้น รวากับว่าโลกเบี้ยวๆ ไบนี่มันไม่มีอะไรดี ไปกว่าทุนนิยมไม่ได้ดอก ถึงอย่างไร ทุนนิยมนี้แหละเลว น้อยที่สุดแล้ว!

อนิจจา...เมืองไทยเลยต้องเลวทรามต่ำช้า เป็นขี้ข้าทุนนิยมใจหัวไม่ขึ้นชั่ววินันตร์เช่นนั้นหรือ...

ใครบอกทุนนิยมเลวน้อยสุด...มันอยู่ที่ขนาดมากกว่านะ ยิ่งทุนข้ามชาติยักษ์ใหญ่สามารถเอาคนเป็นทาสเศรษฐกิจบ้านเบียงเท่าไรร์ มันคืออนรกมตีมาเท่านั้น

ตรงกันข้ามถ้าไม่ไปเสริมทัพ อย่าไปเป็นมือไม้หรือหลงเป็นเหยื่อทุนนิยม ให้ฤทธิ์เดชมันเล็กน้อยถอยลง และเพิ่มภูมิคุ้มกันเพราะมีเศรษฐกิจเลี้ยงตนพอเพียง เมื่อนั้นพิษภัยของมัน

ถึงจะน้อยสุด พอทนไหวคืออยู่ร่วมกันได้ไม่ยาก ท่านว่าคนกล้าให้ กับคนกล้าเอาไม่ต้องเป็นศัตรูกันมันก็จริงอยู่

ลัทธิทุนนิยม มันมีมานาน ไม่ต้องมีใครเป็น ศาสตรา เหมือนลัทธิชาตญาณแต่เกิดเช่นเดียวกับ ธรรมชาติกิเลส แต่จะบอกว่า กิเลสมันจำเป็น ไม่มีวันตัดทิ้งสำเร็จหรอก มิฉฉาธิฐิแบบนี้ มันนอก ศาสนาโลกท่าน

อยากให้สังเกตว่า แต่ก่อนร้อนชะไร เศรษฐกิจมันไม่ยุ่งยากมากเรื่องเท่าทุกวันนี้ เพราะกิเลส คนมันน้อย ธรรมชาติอะไรๆ ก็อุดมสมบูรณ์ ต่างพึ่งพาตัวเอง ทำเศรษฐกิจเลี้ยงชีพด้วยกสิกรรม บ้านไหนๆ ล้วนทำมาหากินง่าย แต่ละบ้านแต่ละ หมู่ทำข้าวฝ้ายบ้านได้กินกินกินใช้

แม้จะต้องแลกเปลี่ยนซื้อขายกันบ้างก็แลกเปลี่ยนของ ของ แลกๆ แถมๆ แบ่งปันกันกินใช้มากกว่าหากำไร พึ่งพาเงินทองน้อยมาก เงินทองของมา ยา ข้าว ผัก หนุ้าลิของจริง โดยเฉพาะคนอยู่กันเป็นหมู่พี่น้อง เครือญาติ สังคมเศรษฐกิจเลยผูกพันใกล้ชิดกับ มนุษย์เงินเดือนในสังคมเมืองป่าคอนกรีต

สังคมโลกอยู่รอดปลอดภัยมาตลอดด้วยชุมชน เศรษฐกิจพอเพียงตามหลักศาสนาทั้งนั้น

ถึงเราจะกลับไปสู่ทางเกวียนสายเก่าเช่นเดิมๆ ไม่ได้ แต่ก็ไม่ควรจ่านจนตรอกทุนนิยมสามานย์ โดๆ แม้ทุนนิยมเสรีจะเป็นเศรษฐกิจกระแสหลัก สำหรับอิสระชนผู้มีปัญญา น่าจะต้องมองทางเลือก พอเพียงให้สำคัญสมกับความสำคัญโดยละเอียด ลึกซึ้ง

ยังเห็นภาพนายสมศักดิ์ เทพสุทินหัวหน้ามุ้ง มัชฌิมา อุ่มไก่อชนตัวละครห้าแสน อวดหมาเลี้ยง ราคาแพงเป็นผลสำเร็จเศรษฐกิจพอเพียง วิสัยทัศน์เช่นนี้เองหรือ จะขึ้นมาเป็นพวก นำพาบ้านเมือง เศรษฐกิจเลยดีแต่ปั่นราคา ปั่นหุ้นหมุนเงินสร้างฟองสบู่ไม่รู้ก็ร้อยเท่าของ ราคาของอันควรจะเป็นจริง

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

โภชนมัตตัญญูตา ปฏิบัติเกี่ยวกับเครื่องบริโภค-อุปโภค เครื่องใช้ไม้สอยต่างๆ คือ ผู้ปฏิบัติไม่หนีพรากไปจากเรื่อง การกินการใช้ ต้องรู้สารสังจะการกินการใช้ ต้องลดละกิเลส มีปัญญา ไม่เป็นทาสเครื่องบริโภค-อุปโภค

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพัวรวมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แลคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบๆไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่เอาตามได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ que เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข**
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีเพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารัตถยธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช**
๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**มี“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”****

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่ปรโลกเป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิวฐิติ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไรจึงจะเป็น “ผล” สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี **ความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิติ)** ที่ถูกต้องถึงม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิติ” ก็จะมีรู้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พหุติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สู่นิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “พุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิติ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยังไม่ “สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิติสูตร - สักกายทิวฐิติสูตร - อัฏฐทานทิวฐิติสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์ธรรมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) **ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (วุปลมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรมลุนิพพาน เป็น “อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจนมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิติ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เออะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิติ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิติ” (มิจฉาทิวฐิติ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม **ความเป็น “อาริยะ”** จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ **ถึงพร้อมด้วย วิชชาและจรณะ**

ถึงพร้อมอย่างไร **“จรณะ”** ที่เกิด “วิชชา” นั้นเป็นอย่างไร

ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่าน ดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็เห็นโน้ตต่างๆ ชัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น **“เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “งง!”** แทบจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่อง ที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง **ไม่มี** ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหมดกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

ชาวพุทธทั้งหลายที่ศึกษาพุทธศาสนามาดีๆ ก็รู้กันทั่วไปว่า หัวใจศาสนาพุทธคือ **“อารยสัจ ๔”** (ก็อารยสัจ ๔ นั้นแหละ) และทางปฏิบัติอันแรก หรือ **“หลักสำคัญ”** ที่เป็นหลักในการปฏิบัติของพุทธนั้น คือ **“มรรค อ้นมีองค์ ๘”**

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้ไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ เกี่ยวกับความเป็น **“มรรค อ้นมีองค์ ๘”** เป็นการยืนยันอย่างชัดเจนที่สุด ว่า **“สัมมาสมาธิ”** เป็นไหน ? อ้นมีเหตุ(สอุปนิสัง) อ้นมีองค์ประกอบ(สปริกขรัง) อะไรกันแน่? แตกต่างกับ “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติหนึ่งหลับตาสำรวมจิต หรือเพ่งกลิ่นต่างๆ จริงหรือไม่? เชิญหาอ่านดู ในพระไตรปิฎก ดังกล่าวนั้นเถิด

จะได้รู้แจ้งชัดจริงๆว่า **“มรรค อ้นมีองค์ ๘”** และข้อที่ ๘ คือ “สมาธิ” ที่เป็นของพุทธโดยตรง ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **“สัมมาสมาธิ”** นั้น พระองค์ตรัสไว้ชัดเจนยิ่ง ว่า เป็น “องค์รวม” ปฏิสัมพันธ์กันทั้ง ๘ องค์ “สัมมาสมาธิ” ไม่ได้แยกไปปฏิบัติต่างหากจากมรรคองค์อื่นๆทั้ง ๘ นั้นเลย

“สัมมาสมาธิ” จะเกิด “ผล” เป็น “สมาธิ” ได้ ก็คือ “มรรค ทั้ง ๘ องค์” นั้นเอง ที่เป็นเหตุ(อุปนิโส) เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาโร) นั่นก็คือ **“สัมมาสมาธิ”** จะเกิดได้ก็ต้องอาศัยองค์อื่นๆของ **“มรรคทั้ง ๘ องค์”** ซึ่งผู้ปฏิบัติตามนี้แล้วจะได้ **“อริโย สัมมาสมาธิ”** ที่เดียว **ไม่ใช่ต้องแยก “สมาธิ” ออกไปปฏิบัติต่างหาก** นั่นคือ **“สัมมาสมาธิ อันประเสริฐ”** (อริโย สัมมาสมาธิ) เป็น **“สมาธิแบบเฉพาะของพระพุทธเจ้า”** เท่านั้น ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ “มรรค ทั้ง ๘ องค์” คือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ อ้นเป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบในการเกิด **“สัมมาสมาธิ ที่เป็นอาริยะ”** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

“หลักสำคัญ” ในการปฏิบัติเพื่อบรรลุมรรค นอกจาก **“มรรค อ้นมีองค์ ๘”** แล้ว ก็ยังมี **“หลักสำคัญ”** อื่นอีกมาก ที่จะพาบรรลู่ “โลกุตระ” ของพุทธ ซึ่งมีหลักอื่นๆที่สำคัญอีกหลายหลัก ประกอบการปฏิบัติ นอกจาก **“มรรค อ้นมีองค์ ๘”** ไม่ว่าจะเป็น **“โพชฆงค์ ๗” .. ก็ใช่** จะเป็น **“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” .. ก็ใช่** และ **“จรณะ ๑๕” .. ก็ใช่** หรือ **“ไตรสิกขาอย่าง เป็นองค์รวม** (มีใช่แยกศีล-สมาธิ-ปัญญาไปปฏิบัติกันคนละส่วนคนละเรื่อง) **” .. ก็ใช่** เป็นต้น

และ **“หลัก”** อื่นๆอีก **ก็ใช่** ซึ่งยังมีมากมายที่เป็นหลักปฏิบัติอันมีนัยสำคัญของพุทธ แม้แต่ **“การนั่งหลับตา ทำสมาธิแบบเจตสมณะ”** นี้เอง ก็เป็นอุปการะอย่างยิ่งที่จะทำให้บรรลู่โลกุตระด้วย ถ้าเข้าใจพุทธธรรม “สัมมาทิฏฐิ” จริง

ทำไม่อาตมาจึงต้องพูดย้ำซ้ำซากในเรื่องนี้บ่อยนัก ที่ต้องพูดย้ำแล้วย้ำอีกก็เพราะมันเป็นเรื่องสำคัญที่สุด หากเข้าใจผิด ก็มีฉฉาทิฏฐิในทางปฏิบัติ มันก็ไม่เข้า “มรรค” หรือ “ไม่เข้าทางปฏิบัติ ของพระพุทธเจ้า” เมื่อผิดทางเสียแล้ว มันก็ปฏิบัติอยู่นอกทางของพระพุทธเจ้า แล้วมันจะไปถึงจุดหมายปลายทาง คือ นิพพานได้อย่างไร ? มันจึงมีแต่ **“มิฉฉาผล” อย่างที่เห็นที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้**

ขอยืนยันอีกครั้งว่า **“หลักสำคัญ”** ในการปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ใช่หนีจากหมูคน ไม่ใช่..ไม่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็นสังคมาหรือหมูคนนะ หลบออกไปหาที่หนึ่งหลับตาทำสมาธิเพื่อให้ “จิตสงบจากกิเลส” ตามแบบที่ฤษีมีมาเก่าแก่

การปฏิบัติของพุทธนั้นผู้ปฏิบัติก็คงยังอยู่ในสังคมา

นี่เอง ยังอยู่กับหมู่มวลชน ยังสัมพันธ์เกี่ยวข้องหรือคลุกคลีอยู่กับหมู่ชนสังคมสามัญนี้แหละ ไม่ต้องแยกตนออกจากหมู่คณะที่เป็นสังคมมนุษย์ ไม่ต้องหนีออกไปหาสถานที่เงียบๆ สงบๆ เพื่อปฏิบัติธรรมหรือก แต่ปฏิบัติ**“มรรค อันมีองค์ ๘”** ที่ปฏิบัติทั้ง**“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”** ให้เกิดผล**“สัมมา”**ให้ได้ ก็จะส่งสม“ผล”ไปตามลำดับ เกิด**“สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”**แน่นอน

ซึ่งก็คือ ปฏิบัติธรรมในขณะที่มี**“ความดำรินึกคิด”** (สังกัปปะ) มีการพูดจา(วาจา) มีการกระทำทุกอย่าง(กัมมันตะ) มีการทำงานอาชีพ(อาชีวะ) ปฏิบัติในขณะที่มีความเป็นอยู่ของชีวิตประจำวันสามัญนั่นเอง และใช้**“หลักธรรม”**ต่างๆของพระพุทธเจ้าอยู่กับหมู่คณะที่เป็นสังคมมนุษย์นี้แล

แต่ก็มีเหมือนกันที่จะต้องปลีกตนออกไปปฏิบัติเดี๋ยวนั้นก็เป็นความเหมาะสมของแต่ละท่านที่จำเป็นในบางคราว ผู้ที่เหมาะสมจะปลีกเดี๋ยวนั้น ต้องมีภูมิถึงขีดถึงขั้นอย่างสมควร ซึ่งไม่ใช่เรื่องสามัญ และไม่ใช่เบื้องต้นเลย

ที่พระพุทธเจ้าตรัสกับภิกษุ ให้ภิกษุเหล่านั้นออกสู่ป่า เขา ถ้ำ กิติ ให้ปลีกเดี่ยว กิติ ในพระไตรปิฎกหลายที่หลายแห่งนั้น ล้วนตรัสสำหรับภิกษุผู้เหมาะสมทั้งสิ้น มีใช้ตรัสเป็นหลักปฏิบัติสามัญ ให้ออกป่า แล้วก็เอาแต่นั่งสมาธิแบบฤาษี เป็น**“หลักปฏิบัติอันเอก”**ตามแบบลัทธิอื่นเขา โดยไม่เข้าใจ**“อภินิหารปฏิบัติ”**(หลักปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ) ไม่เข้าใจ**“มรรคอันมีองค์ ๘”** ไม่เข้าใจ**“หลักธรรมสำคัญ”**อื่นๆถ้วนรอบ ก็ยัง**“มีจฉาทิฏฐิ”**อยู่แน่แท้

ความเข้าใจผิดในเรื่องหนีออกไปสู่ป่าแล้วปฏิบัติปลีกเดี๋ยวนั้น ต้องศึกษากันให้ละเอียดลึกซึ้งจริงๆ เพราะไม่ใช่เรื่องสามัญดังกล่าวแล้ว ใน**“อุบาลีสูต”**เป็นต้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๓๙) พระพุทธเจ้าก็ทรงปรามพระอุบาลีอย่างชัดเจนว่า **“...ป่าและรกรากอันสงัดอยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอธิษฐานในการอยู่ผู้เดียว”** เป็นต้น ต้องศึกษากันดีๆ และในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดๆ ว่า **“พระองค์ไม่ได้บรรลุธรรมด้วยการออกไปอยู่ป่า** พระองค์ตรัสชนิด**“พันธง”**ด้วยว่า **“ออกป่านั้นเป็น**“ทางผิด”** และยังมีคำสอนที่เป็นหลักฐานอื่นๆอีก** ไปหาอ่านดูตามที่อาตมาอ้างอิงมานั้นเถิด หรือจะ

ให้ชัดๆยิ่งขึ้นก็หาหนังสือ**“ป่ากับศาสนาพุทธ”** ที่อาตมาเทศน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ ก็ละเอียดดี

ตามปกติคนเราก็มีชีวิตคลุกคลีเกี่ยวข้องอยู่กับคนกับหมู่กลุ่มสังคมที่มีกิเลสอยู่เป็นธรรมดา เมื่อผู้ใดลงมือปฏิบัติธรรมก็ย่อมปรับการคบหา-ปรับการคลุกคลี-ปรับการคบคุ่น จากแต่ก่อนที่ไม่เคยมีการสังวร มาปฏิบัติระวังสังวร ไม่เคยละเคยลด ก็ต้องลดต้องลด ไม่เคยเลิกเฟ้น ก็ต้องเลิกเฟ้น ไม่เคยจำกัด ก็มีจำกัดหมู่กลุ่มบุคคลที่ไม่ควรคบ ไม่ควรคลุกคลี ไม่ควรคบคุ่นยิ่งขึ้น

การอยู่กับหมู่คน พระพุทธเจ้าก็ทรงสอน ให้อยู่กับสังคมสามัญนี้แหละ และสอนเป็นขั้นตอนว่า หมู่คนที่ควรอยู่ด้วย คือหมู่คนดี หรือหมู่บัณฑิต ไม่ใช่ให้คลุกคลีอยู่กับหมู่คนชั่ว หรือพาลชน นี่ก็เป็นคำสอนระดับหนึ่ง และที่ลึกซึ้งขึ้นไปถึงคำว่า **“เข้าสู่บริษัทหรือเข้าสู่กลุ่มคนที่เป็นคณะ เป็นหมู่คนที่ประชุมกันอยู่”** ซึ่งเป็นการแสดงถึง**“อินทรีย์”**ที่แข็งแรงแก่กล้าสูงขึ้นๆไปอีกชั้น อันเป็นข้อที่ ๕ ของ**“ความบริสุทธิ์ด้วย**“ศรัทธา”**** ที่เรากำลังอธิบายขยายความกันเรื่อยมาอยู่นี้

ข้อที่ ๕ **“เข้าสู่บริษัท”**นี้ ก็มีนัยสำคัญที่เป็นเครื่องชี้ว่า ผู้ที่ปฏิบัติจนมี**“อินทรีย์ ๕”** ได้แก่ ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา เจริญสูงขึ้นไปอีกจากข้อที่ ๔ คือ **“เป็นพระธรรมกถึก”** ซึ่งหมายถึง **“กำลังของศรัทธาหรือกำลังของความมั่นใจ”(ศรัทธินทรีย์)**นั่นเอง ก็จะเจริญเพิ่มประสิทธิภาพ-เพิ่มคุณภาพสูงขึ้น และรวมทั้ง**“กำลังของความพากเพียร”(วิริยินทรีย์)** ทั้ง**“กำลังของความระลึกรู้ตัว”(สตินทรีย์)** ทั้ง**“กำลังของความตั้งมั่นแห่งจิตใจ”(สมานินทรีย์)** ทั้ง**“กำลังของความรู้อย่าง”(ปัญญินทรีย์)** ล้วนมีคุณภาพประสิทธิภาพสูงขึ้น **“กำลังของศรัทธา”**เพิ่มคุณภาพสูงขึ้นเอง จึงทำให้มีความสามารถหรือมีประสิทธิภาพที่จะไม่ครั่นคร้ามเมื่อเข้าสู่ที่ประชุมของกลุ่มคน เป็น**“ธรรมที่เพิ่มภูมิคุ้มกัน”**ให้แก่ผู้เจริญในพุทธธรรมยิ่งขึ้นด้วยประการฉะนี้

นั่นก็หมายความว่า **“ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่สัมมาทิฏฐิเจริญด้วยอารยธรรม ยิ่งเจริญก็ยิ่งจะมีประสิทธิภาพที่จะเข้าสู่ที่ประชุมกลุ่มคนได้เก่งยิ่งขึ้น ยิ่งจะทำงานกับสังคมได้ดียิ่งขึ้น ยิ่งจะสัมผัสสัมพันธ์กับหมู่กลุ่มชุมชนได้อย่างมี**

ความแข็งแกร่งกล้าหาญมั่นคงยิ่งขึ้น

ซึ่งต่างกับความเข้าใจผิดที่ว่า ยิ่งบรรลุลุทธิธรรมสูง ก็ยิ่งท้งสังคัม ยิ่งหนีหมู่ชนเข้าป่าเข้าถ้ำไปอยู่แต่เดียวดาย อันเป็นความเข้าใจผิดไปคนละขั้วกันทีเดียว

ยิ่ง“ความบริบูรณ์ขององค์ธรรม”ข้อที่ ๖ ก็ยิ่งชัดเจน ตามที่อาตมาอธิบายมานี้ยิ่งขึ้น

ข้อที่ ๖ “**แก่กล้าแสดงธรรมแก่บริษัท**” ก็ยิ่งเก่งขึ้น เห็นได้ทันทีใช่ไหมว่า ยิ่ง“**บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรม**” ต่างๆของ“ศรัทธา”สูงขึ้นๆตามลำดับขั้น ก็ยิ่งแสดงชัด ว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้ายิ่งเจริญ ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ ต่อสังคม ต่อที่ประชุมกลุ่มหมู่คนได้มากยิ่งขึ้น เพราะ “ศรัทธา”ซึ่งเป็น“ความเชื่อหรือความมั่นใจ”(confidence,faith) เมื่อเจริญมีกำลังสูงขึ้นมากขึ้นนั้น ก็ยังมีประสิทธิภาพในการทำงานกับบริษัทหมู่ชนกับสังคมได้ดีเยี่ยมทวียิ่งขึ้นๆ

“ศรัทธา”ที่ยังบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆที่สูงขึ้นๆ ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อตนเองที่ขึ้นมากับขั้นจะนี้เอง

ผู้ปฏิบัติธรรมมีมรรคผลเป็น“**โลกุตระ**”จริง จะมีของจริงที่ตนเองรู้ความจริงของตนเองที่เป็นเอง เช่น เรามาฝึกฝนตนกระทั่งมี“ความมักน้อย”หรือ“กล้าจน”(อภิปัจจะ) และเป็น“คนจน”ได้จริงๆ กระทั่งเป็นคน“สันโดษ”(สันตมูลี) ได้จริง และเป็นผู้“ไม่สะสม”(อปจยะ) ก็อยู่สบาย เป็นสุขที่วิเศษ(ปรหม์สุขัง,วุบสมสุข) **“ในจิตไม่คลุกคลีกับกองกิเลสได้จริงแล้ว”**(อสังคณิกะ) แต่ชีวิตยังคงคลุกคลีเกี่ยวข้องกับสังคัม **บริษัทหมู่ชนอยู่เป็นสามัญ** เพราะจิตแข็งแกร่งสมบูรณ์ด้วย “ปฏินิสสังคยะ”(สภาพที่กลับ สลัดคืน สัจจะย้อนสภาพ สูงสุดคืนสู่สามัญแล้ว) เราก็“สงบ-ไม่ดิ้นรน”(ปริเวก)อยู่สบายกายวาจาใจ นี่คือ **“คนจนมหัศจรรย์”** ที่เป็น“สุขวิเศษ”อยู่ในสังคัม

คำว่า **“คนจนมหัศจรรย์”** หมายถึง **คนผู้ไม่รวยจริงๆ ไม่ได้สะสมเงินทองไว้มากมายจริงๆ ที่สำคัญคือ ตั้งใจเป็น“คนจน” เต็มใจเป็น“คนจน” อย่างเป็นผู้สุขสงบ เพราะเป็นคนที่มี“ใจพอ”(สันโดษ) มีความมักน้อยหรือกล้าจน(อภิปัจจะ)อย่างแท้จริง มีชีวิตอยู่ได้โดย“ไม่ทุกข์” ซึ่งต่างจากผู้ยังอยากรวย จึงไม่ใช่คนผู้มี“วรรณะ ๘” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสระบุไว้ คือ เป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติ“**เนกขัมมะ**”จนสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จไปตามลำดับอย่างแท้จริง**

“**เนกขัมมะ**” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งสามารถบรรลุมรรคผลอย่าง **“สัมมาทิฐิ”** ก็จะเป็นคนมี“**วรรณะ ๘**”เจริญขึ้นสูงขึ้นไปตามลำดับ อันได้แก่ คนที่มีคุณสมบัติ ๘ ชนิด ๑. **เลี้ยงง่าย** (สุภระ) ๒. **บำรุงง่าย** (สุโปสะ) ๓. **มักน้อยหรือกล้าจน** (อภิปัจจะ) ๔. **สันโดษหรือใจพอ** (สันตมูลี) ๕. **ขัดเกลากายและจิต** (สัลลสะ) ๖. **มีศีลเครื่องศีลสูง** (ฐิตะ) ๗. **มีอาหารที่นำเลื่อมใส** (ปสาทิกะ) ๘. **ไม่สะสมทั้งกองวัตถุทั้งกองกิเลส** (อปจยะ) ๙. **ขยันขันแข็ง** (วิริยารัมภะ) ซึ่ง“**วรรณะ ๘**”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสย้ำเสมอก่อนจะทรงบัญญัติพระวินัย ดูได้จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑ ข้อ ๒๐ และข้ออื่นๆ

“**เนกขัมมะ**”นี้ แปลกันง่ายๆ ทั่วๆ ไปว่า **การออกบวช, การออกจากกาม** ท่านพระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตโต) ท่านแปลว่า **ความปลอดภัยปราศจากสิ่งล่อเร้าเย้ายวน**

พจนานุกรม ฉบับภูมิพลโลกิยะ แปลไว้ว่า **การละโลก และไปสู่วิถีอันบริสุทธิ์, การปลดเปลื้องจากโลกีย์วิสัย, ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัณหา, ความไม่มีกามกิเลส, การสละจากตนของตน, นิพพาน**

ซึ่งเป็น“คุณสมบัติ”ของคนผู้ที่.. **ละโลกีย์ไปสู่อุคฤตระ** หรือผู้ที่.. **ศึกษาปฏิบัติตนจนบรรลุนิพพาน** นั่นเอง

“เนกขัมมะ”แท้ๆจริง ๆ จึงไม่ใช่แค่หมายความเอาว่า **การออกบวชผ่านพิธีกรรม โทณหัว ได้เครื่องแบบของภิกษุมานุ่งห่ม แล้วก็ขยันหมั่นเพียรทำมาหากินสร้างลาภยศสรรเสริญมีชีวิตอยู่ในร่างภิกษุเป็นสุขไปตามจารีตประเพณี จนตาย เท่านั้น** แต่หมายถึง **ผู้พากเพียรศึกษาปฏิบัติเพื่อ “การออกจากกาม-ความปลอดภัยปราศจากสิ่งล่อเร้าเย้ายวน-การละโลกและไปสู่วิถีอันบริสุทธิ์-การปลดเปลื้องจากโลกีย์วิสัย-ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัณหา-ความไม่มีกามกิเลส-การสละจากตนของตน-นิพพาน**

ซึ่งหมายถึง ผู้ที่ศึกษาประพฤติพากเพียรบรรลุมรรคผล เป็น**อาริยบุคคล** นั่นเอง **“เนกขัมมะ”แท้ๆ** จึงไม่ได้หมายถึง **ผู้ผ่านพิธีกรรมการบวช หัวโล้น นุ่งห่มจีวร แค่นั้น** แต่หมายถึงผู้มี“คุณสมบัติ”ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดังที่ได้ยก**“วรรณะ ๘”**มายืนยันให้เห็นนั้นแล้ว ซึ่งเป็นเครื่องชี้บ่งความจริงที่ระบุคุณลักษณะของ**“เนกขัมมะ”**ได้ชัดแท้กว่า

แต่การได้ผ่านพิธีการบวช หัวโล้น นุ่งห่มจีวร แขนอน
 ดังนั้น ผู้ที่อยู่ในร่างฆราวาสก็ตาม แต่ได้ศึกษาปฏิบัติ
 จนสามารถบรรลุ“**อารยธรรม**” หรือคนผู้ปฏิบัติ..*ละโลกีย์*
ไปสู่โลกุตระ หรือผู้ที่..*ศึกษาปฏิบัติตนจนบรรลุนิพพาน*
 จึงเป็นผู้ที่มีคุณธรรมของ“**เนกขัมมะ**”จริงแท้แน่นกว่าด้วยซ้ำ
 หรือผู้มี“**วรรณะ ๙**” ก็คือ ผู้ที่ประพฤติ“**เนกขัมมะ**”
 จนกระทั่งมี“**คุณสมบัติ**”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนั่นเอง
 เพราะผู้อยู่ในร่างฆราวาสหากประพฤติ“**เนกขัมมะ**”
 สามารถเป็น“**อารยบุคคล**” เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี
 เป็นอนาคามี เป็นอรหันต์ ได้จริง ก็คือ ผู้มี“**วรรณะ ๙**”แน่
 และก็คือ ผู้ที่เป็น“**คนจนมหัศจรรย์**” เพราะที่มี
 “การออกจากกาม-ความปลอดภัยไปรงจากสิ่งล่อเร้าเข้ายวน-
 การละโลกและไปสู่ชีวิตอันบริสุทธิ์-การปลดเปลื้องจาก
 โลภียวิสัย-ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัดหา-
 ความไม่มีกามกิเลส-การสละจากตนของตน-นิพพาน” นั้น
 จะเป็นคนที่“๑.เลี้ยงง่าย(สุภะ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปละ)
 ๓.มักน้อยหรือกถาจน(อัปปิจจะ) ๔.สันโดษหรือใจพอ
 (สันตุฎฐิ) ๕.ขัดเกลากายและจิต(สัลลสะ) ๖.มีศีลเคร่ง(ฐุตะ)
 ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ๘.ไม่สะสมที่ทองวัตถุ
 ทั้งกองกิเลส(อปจยะ) ๙.ขยันขันแข็งพากเพียร(วิริยารัมภะ)
 หรือจะเอา“**กถาวัตถุ ๑๐**” มาเป็นหลักตรวจวัด เอา
 “**หลักตัดสินธรรมวินัย ๘**” มาเป็นหลักตรวจวัด ก็จะเห็น
 ข้อซึ่งบ่งที่มีนัยสำคัญสอดคล้องกันและมีจุดหมายปลาย
 ทาง เป็นหนึ่งเดียวกันแท้ๆทั้งนั้น โดยเฉพาะในข้อ“**มักน้อย**
หรือกถาจน”(อัปปิจจะ) “**ใจพอหรือสันโดษ**”(สันตุฎฐิ) “**ไม่**
สะสมทั้งกองวัตถุทั้งกองกิเลส”(อปจยะ) “**เลี้ยงง่าย อยู่ง่าย**
กินง่าย ง่ายมาง่าย ไม่เรื่องมาก ไม่ติดไม่ยึด”(สุภะ)
 หรือ“**ขยันขันแข็งพากเพียร**”(วิริยารัมภะ) **เป็นคนมีศีล**
เป็นคนมี“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ) **เป็นคนมีปัญญา มีวิมุตติ**
 จะเห็นความจริง ว่า ทิศทางของความมีคุณลักษณะ
 สำคัญในศาสนาพุทธนั้น คือ สละออก ไม่สะสม หรือที่รู้
 กันดี ก็คือ หมัดตัวหมัดตน ไม่มีความเป็นตัวตน ไม่ยึดมั่น
 ถือมั่นในความเป็นตัวของตัวของตน และสุดท้ายคือ “**เป็นสุญ**”
 “อนาคาริกชน” **ผู้ละโภคทรัพย์น้อยใหญ่ ไม่มีทรัพย์**
สมบัติ(โกटकัชนธาทายะ) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริง

นั่นแหละ คือ“**อารยบุคคล**” คือ“**คนจนมหัศจรรย์**”
 ซึ่งถ้าจะ“**รวย**”เขาก็สามารถ“**รวยได้**” แต่เขามีปัญญา
 รู้แจ้งชัดเจนนอย่างสัมบูรณ์แล้ว ว่า การแย่งหรือแบ่งเอา
 ทรัพย์ศฤงคารในโลกมา**ให้ตน“รวย”**นั้น มันเป็น“**โทษ**”
 ไม่ใช่“**คุณ**” มันทำให้ผู้อื่นหรือทำให้สังคมขาดแคลน ทำให้
 สังคมเลวร้าย ไม่ใช่ทำให้สังคมเป็นอยู่สุข ไม่ได้ทำให้มวล
 มนุษยชาติเป็นอยู่สุข(ไม่ใช่พหุชนสุขายะ) ไม่เป็นประโยชน์
 ต่อมวลมนุษยชาติ(ไม่ใช่พหุชนหิตายะ) ถ้าหอบมาไว้เป็น
 ของตัว(กู)มาก คนส่วนอื่นในสังคมก็ต้องแย่งชิงกันมากขึ้น
ผู้มีปัญญาดังกล่าวนี้ จึง“แกลั๊กล้ำอาจหาญเข้าสู่
บริษัท” และ“แกลั๊กล้ำแสดงธรรมแก่บริษัท” อย่าง
ไม่ประหม่า ไม่ทวนัไหว มีความสุข มีอิทธิย์ ๕ **จริง**
ตามควรของแต่ละท่าน แต่ละฐานะฐานะ
อิทธิย์ ๕ อันได้แก่ **มีศรัทธินทรีย์ มีวิริยินทรีย์ มี**
สติินทรีย์ มีสมาธิินทรีย์ มีปัญญินทรีย์ จึงล้วนมีคุณภาพ
 ประสิทธิภาพสูงขึ้นไป
 ต่อจากข้อที่ ๖ “**แกลั๊กล้ำแสดงธรรมแก่บริษัท**”
 แล้วก็..ข้อที่ ๗ “**การทรงวินัย**”
 ซึ่งผู้มีศรัทธาบริบูรณ์สูงขึ้นมาถึง ข้อที่ ๖ “**แกลั๊กล้ำ**
แสดงธรรมแก่บริษัท” นั้น ย่อมเป็นผู้ทำงานกว้าง เผยแพร่
 ธรรมะของพระพุทธเจ้าสู่คนจำนวนมากขึ้น จึงต้องรู้จัก
 หลักเกณฑ์สำคัญต่างๆที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เป็น
 วินัย ให้เป็นหลักยึดอันสำคัญที่เป็นคุณเชิงสันของชาวพุทธ
อะไรให้ทำได้แสดงได้ และอะไรที่ฟังละเว้น ทำ
ไม่ได้แสดงไม่ได้ หรืออะไรที่แสดงได้แต่มีเงื่อนไขอย่างนั้น
อย่างนี้ ซึ่งก็มีทั้งที่เป็นข้อห้ามอย่างหนัก ปรับโทษชั้น
 ร้ายแรง มีทั้งที่เป็นข้อห้ามมีโทษชั้นกลาง ชั้นอ่อน อันมี
 ความสำคัญมาก-สำคัญน้อยต่างกัน ที่ต้องปฏิบัติตาม
 วินัยต่างๆนั้นจะต้องระมัดระวังอย่างสำคัญและปฏิบัติ
 ตามอย่างเคร่งครัด เพราะเป็นบัญญัติจากพระปรีชาญาณ
 ที่เป็นพระปัญญาธิคุณของพระบรมศาสดาแท้ๆ ชาวพุทธ
 ทุกคนจะดูแคลนหรือจะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้น
 เกิดความเสียหาย เป็นภัยต่อตนเองต่อสังคม โดยเฉพาะ
 ต่อศาสนาพุทธนี้เอง อย่างแน่นอน
 และมันก็ได้เกิดความเสียหายขึ้นแล้ว เหตุเพราะ

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ **“การกระทำ”** ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัตสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล **“ชีวิต”** ของผู้นั้นๆ ไป ตราบ **“ปรินิพพาน”** ที่เดียว เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือชฎาตน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”** (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม **“กรรม”** ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี **“วิบาก”** (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี **“บุญบารมี”** ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น **“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”** หรือ **“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่ **“อำนาจของชาตนา”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ”** หรือ **“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก **“พระเจ้า”** อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”** บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี **“ชาตนา-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป”** ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย.. ว่ันนั้นเออ

หรือไม่มี **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจชาตนา”** ต่างหาก ชนะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆ ว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น **“ชาติริเริ่มดำริ”** ขึ้นในใจ (อาภัพภาค) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนา ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น **“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า **กัมม** ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **กัมมัตสกะ** หรือ **กัมมัตสโกมทิ** และ **กัมมททยาโท** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ **กัมมโยนิ** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **กัมมพันธ** จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง **กัมมปฏิสรโณ** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรม ทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **กัมมปฏิสรโณ** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรรยา ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรยา ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง **“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ **“กรรม”** ตั้งแต่ **กัมมัตสกะ** อันเป็นของตน **“กรรม”** เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง **กัมมปฏิสรโณ** ที่พึ่งแท้ๆ ของคนคือ **“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง **“อนุสาสนี”** (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว

ว่า “อนุศาสน์ปฎิภาหิรย” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุศาสน์ปฎิภาหิรย” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สุตฺร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญญุตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ ลองอ่านเนื้อความเต็มๆ ในสุตฺรนี้ดูเถิด

ขออธิบายความว่า “ถึงพร้อมด้วยศีล” หรือ “สมบุรณด้วยศีล” นั้น เป็นคำตรัสที่สรุปหรือถึงขั้น “ได้ผลแล้ว” ใน การปฏิบัติ “ศีล” หมายความว่า ได้ปฏิบัติตนตาม “ศีล” ที่ตนสมทานนั้นแล้ว จนเกิด “มรรคผล” คือ “สัมปทา” แปลว่า “ความถึงพร้อมหรือบรรลุ” ซึ่งก็คือ “มรรคผล” นั้นเอง

และคำตรัสก็มีชัดอีกว่า สมบุรณด้วย “อริยศีลขันธ์” นั้นก็ย่อมชัดเจกว่า “ศีล” นั้นบรรลุมรรคถึงขั้น “อาริยะ”

นั่นก็คือ เมื่อเราสมทาน “ศีล” แล้ว เราก็ลงมือปฏิบัติไปตามหลักปฏิบัติของพระพุทธเจ้า เรียกว่า “จรณะ ๑๕” หรือ “มรรค อันมีองค์ ๘” ก็เหมือนกัน หรือ “ไตรสิกขา” หรือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ก็ได้ หากเข้าใจในการปฏิบัติตามหลักธรรมต่างๆ ที่กล่าวนั้นอย่างสม่ำเสมอแล้ว เพราะทุกหลักดังกล่าวนั้น ล้วนปฏิบัติไปสู่ “มรรคผล” เดียวกันทั้งสิ้น คือ อาริยะผล ที่ปลายสุดเรียกว่า “นิพพาน” นั้นเอง

นั่นก็คือ คนที่สมทาน “ศีล ๕” ก็ปฏิบัติในกรอบแห่ง “ศีล ๕” ที่ตนสมทาน ส่วนคนสมทาน “ศีล ๘” ก็ปฏิบัติในกรอบแห่ง “ศีล ๘” ที่ตนสมทาน หรือผู้สมทาน “ศีล” ที่สูงกว่านั้นก็ปฏิบัติตามกรอบของ “ศีล” ที่ตนสมทานนั้นๆ

การปฏิบัติก็คือ เช่น ผู้สมทาน “ศีล ๕” ก็ “คุ้มครอง ทวารในอินทริยทั้งหลาย-ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ” แล้วปฏิบัติไปกระทั่งเกิดผล “เป็นผู้สันโดษ” นั้นเอง หรือผู้สมทาน “ศีล” ที่สูงกว่านั้น จะสูงขึ้นไปตามฐานานุฐานะใดก็ตาม ภาคปฏิบัติก็ต้อง “คุ้มครอง ทวารในอินทริยทั้งหลาย-ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ” แล้วพากเพียรให้เกิดผล “เป็นผู้สันโดษ” สูงขึ้นไปตามลำดับ ยิ่งขึ้นๆ แต่ละฐานะ

ใน “จรณะหรือการประพฤติ” ๔ ข้อ คือ “ศีลสัมปทา-อินทริยสังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ” นี้ ขออธิบาย ย้อนจาก “เป็นผู้สันโดษ” เสียก่อน

“ผู้สันโดษ” นั้นก็คือ ผู้บรรลุ “ผล” ใน “ความสันโดษ” ซึ่ง “ความสันโดษ” ก็คือ “อธิจิตสิกขา” มีการพัฒนาเจริญขึ้น ได้แก่ “ใจ” ของผู้นั้นมีอาการ “พอ” จริงๆ

และคำว่า “พอ” นี้มันก็คือ “ไม่เอา” เพิ่ม, “ไม่เอา” ว่าเป็นของต่อนัก, “ไม่ยึด” เป็นของตนแล้ว, สะดออกไป ซึ่งคำว่า “พอ” จะไม่ใช่ “เอา” เพิ่มขึ้นๆ อย่างไม่มี

ที่สิ้นสุด จะไม่ใช่ “เอา” ว่าเป็นของต่อนักๆๆ ไม่มีหยุด ไม่ใช่ “ยึด” เป็นของตนไว้อย่างไม่ยอมปล่อยวาง และจะมีใช่ “ไม่ยอมสะดออก-ไม่ยอมให้ออกไป” หรือยังเอาเพิ่ม-สะสมเพิ่ม ให้มีมากขึ้นๆ ให้รวยขึ้นๆๆ แน่ๆ

“ใจพอ” หรือ “สันโดษ” นั้น จะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ความมักน้อย-ความกล้าจน-ความมีเท่าที่ตนมีน้อยๆ นั้น ก็เป็นอยู่ได้สบายดี” (อัปปีจจะ)

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ความสงบ-จิตไม่มีอาการ ดิ้นแสกระสันอีกแล้ว” (ปวิเวก)

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ความตัดขาดหรือไม่ติดยึด เกี่ยวเกาะกับสิ่งที่เราปล่อยเราละแล้วนั้น” (อสังลักคะ)

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ความขวนขวายขยันหมั่นเพียร” และจะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ศีล...สมาธิ...ปัญญา...วิมุตติ... วิมุตติญาณทัสสนะ” ซึ่งก็คือ “อัปปีจจะ..สันตฎฐิติ(สันโดษ)..

ปวิเวก..อสังลักคะ..วิริยารัมภะ..ศีล..สมาธิ..ปัญญา..วิมุตติ.. วิมุตติญาณทัสสนะ” อันเป็น “กถาวัตถุ ๑๐” ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า ถ้าเป็นคำพูดของอาริยชนละก็จะอยู่ใน “ลักษณะ ๑๐” นี้

สรุปความหมายอีกทีก็คือ “ผู้สันโดษ” นั้นเป็นผู้มี “ใจ” ไม่มักมาก ไม่สะสมเพิ่ม แม้มีแค่เครื่องกินเครื่องใช้ปัจจัย สำคัญที่อาศัยเลี้ยงชีพไม่มากหรือมีน้อยๆ ใจก็ “พอ” ใจนั้นก็สงบ ไม่ทุกข์ดิ้นรนแต่อย่างใด จิตที่บรรลุนั้นเอง คือ “จิตใจถึงขั้นสันโดษ” ซึ่งไม่ใช่..การหนีไปอยู่โดดเดี่ยว “สันโดษ” คือ “ใจพอ” นี้ เป็น “ใจที่สงบ” ไม่กระสันเอาอะไรมามากเติมมาเพิ่มเป็น “ของตัวของตน” อีก แต่ไม่ได้หมายความว่า หยุดทำงานสร้างสรรค์ หรืองาน

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

หากผิดขอให้ได้กามมาก
หากผิดขอให้ได้ร่ำรวย
หากผิดขอให้เป็นพระราชา
หากผิดขอให้เป็นเจ้าของาส

ฯลฯ

ชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นชาวเมืองสาวัตถี ด้วยจิตศรัทธาอย่างยิ่ง ได้มอบชีวิตบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา บำเพ็ญสมณธรรม(ธรรมของผู้สงบระงับกิเลส) ด้วยความตั้งใจอย่างดี

อยู่มาวันหนึ่งขณะเดินบิณฑบาตในกรุงสาวัตถี ได้เห็นสตรีแสนสวยนางหนึ่งซึ่งแต่งกายงดงามเปลออมองดูด้วยความขาดสติ จึงถูกกิเลสเข้าครอบงำ เก็บเอามาคะนึ่งหาทุกวัน ตกอยู่ในอำนาจของความใคร่อยากในกาม หมดความ

ยินดีในธรรมวินัยของพระศาสดา กระทั่งละเลยให้ผม จีวรเศร้าหมอง ร่างกายผอมเหลืองสะพรังด้วยเส้นเอ็น มีใจคิดแต่จะลี้กอย่างเดียว

เพื่อนภิกษุทั้งหลายจึงช่วยกันพาไปเฝ้าพระศาสดา ทรงไต่ถามภิกษุนั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุ เธอคิดจะลี้กหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ก็เพราะอะไรเล่า”

“กิเลสกาม พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุ เธอบวชในศาสนาอันมีธรรม เป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ได้ปานนี้ เหตุใดยังจะ พึงฟังความกระสัน (คิดผูกพัน) ในกามอีกเล่า แม้ บัณฑิตในกาลก่อน ก็ยังพากันกล่าวคำสบถ (สาบาน ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษตนถ้าไม่เป็นจริงตามพูด) ตำหนิติเตียนวัตถุกามและกิเลสว่า หากมี ประมาณมากเท่าใด ย่อมก่อให้เกิดความทุกข์ และความโศกมากเท่านั้น”

แล้วทรงแสดงชาตคนั้น

.....
ในอดีตกาล มีพราหมณ์มหาศาล (พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) คนหนึ่ง อาศัยอยู่ในกรุง พาราณสี เขามีทรัพย์สมบัติมากมายถึง ๘๐ โกฏิ (๘๐๐ ล้านบาท) มีบุตร ชาย ๗ คน บุตรสาว ๑ คน บุตรชายคนโตชื่อว่า มหากาญจนกุมาร ส่วน บุตรสาวเป็นคนสุดท้องชื่อ กาญจนเทวี

ครั้นมหากาญจนกุมารเติบโตแล้ว ไปร่ำเรียน ศิลปะทั้งปวงจนกระทั่งสำเร็จจากเมืองตักสิลา (เมืองที่มีชื่อเสียงในด้านการศึกษาสมัยนั้น) กลับ มาบ้านบิดามารดาก็หมายให้ครองเรือน แต่ มหากาญจนกุมารปฏิเสธว่า

“ท่านพ่อท่านแม่ ลูกไม่ปรารถนาการครอง เรือนเลย เพราะกามเป็นภัยอันน่าสะพรึงกลัว เราร้อนเหมือนไฟติดทั่วร่างกาย ต้องทุกข์ เหมือนถูกกักขังในเรือนจำ และน่ารังเกียจ เหมือนแผ่นดินเป็นที่เททิ้งของโสโครก ลูกจึง ไม่เคยเห็น ไม่เคยคิดถึงการร่วมประเวณีเลย แม้ แต่ในความฝัน ฉะนั้นท่านพ่อท่านแม่โปรดอย่าให้ ลูกครองเรือนเลย”

แม้พ่อแม่และเพื่อนฝูงจะช่วยอ้อนวอนอย่างไร มหากาญจนกุมารก็ไม่ยอมครองเรือน ในที่สุด เหล่าเพื่อนจึงถามว่า

“ถ้าไม่อยากบริโภคกามคุณแล้ว เพื่อนเอ๋ย ชีวิตนี้ ท่านปรารถนาอะไรเล่า”

“เราปรารถนาการบวช เว้นออกจากกาม”

เมื่อเป็นเช่นนี้ บิดามารดาจึงขอร้องบุตรที่ เหลือ แต่บุตรทุกคนแม้แต่กาญจนเทวี ต่างก็ไม่ ปรารถนาจะครองเรือนเช่นกัน ล้วนพากันอยู่เป็น โสดทั้งสิ้น

อยู่กันมาไม่นานนัก บิดามารดาทั้งสองก็ถึง แก่กรรม มหากาญจนกุมารกับน้องๆ จึงช่วยกัน จัดงานศพ จนสำเร็จล่วงแล้ว ก็กระทำมหาทาน แก่คนกำพร้าและคนขัดสน ด้วยทรัพย์ ๘๐ โกฏิ จนหมดสิ้น

จากนั้นมหากาญจนกุมารก็นำน้องชายน้อง สาวทุกคน และสหายอีกหนึ่ง ทาสชายอีกหนึ่ง ทาสหญิงอีกหนึ่ง ออกบวชเป็นฤๅษี (นักบวชผู้ บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) อาศัยอยู่ป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

บรรดาฤๅษีทั้งหมดต่างมีอาศรม (ที่อยู่) อัน นำรื่นรมย์เป็นที่พำนัก อาศัยเลี้ยงชีพด้วยพืช ผลไม้ในป่า กระทั่งเย็นวันหนึ่ง ฤๅษีผู้ใหญ่เรียก ทุกคนมาประชุม แล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย พวกเราพร้อมกันไปแสวงหา อาหารในป่า พุดคุยเล่นกันไปพลางเก็บพืชผลไม้ ไปพลาง ทำราวกับพวกชาวบ้าน ขาดอาการของ ความเป็นนักบวช ดูไม่เหมาะแก่พวกเราที่ทั้งทรัพย์ ๘๐ โกฏิมาบวช ดังนั้นนับแต่บัดนี้ไป เราผู้เดียวจะ ออกไปหาผลไม้มา พวกท่านทั้งหมดจงอยู่ประพฤติ สมณธรรม (ธรรมของผู้สงบระงับกิเลส) ในที่นี้เถิด”

ฤๅษีผู้เป็นพี่รองได้ยินอย่างนั้น ก็กล่าวอาสา ขึ้นมาทันที

“พวกเรา น้องๆ ทุกคนพากันอาศัยท่าน จึง ได้บวชแล้วท่านเป็นเหมือนอาจารย์ของพวกเรา ฉะนั้นท่านจงอยู่ปฏิบัติสมณธรรมในที่นี้เถิด ทั้ง น้องสาวคนเล็กและทาสหญิงก็จงอยู่ที่นี้ นอกนั้น พวกเรา ๘ คน จะผลัดกันออกไปหาอาหารเอง”

แล้วทุกคนก็ตกลงกระทำตามนั้น ผู้ที่ไปหา ผลไม้ได้มาแล้ว ก็จะแบ่งออกเป็น ๑๑ ส่วน วาง ไว้ที่บนแผ่นดิน เสร็จแล้วก็เคาะสัญญาณให้รู้

แต่ละคนก็จะมาถือเอาส่วนแบ่งของตนไป

ต่อมาเหล่าฤๅษีแสวงหาเหง้าบัวมาได้ ขบฉันเป็นอาหารแล้วทำให้จิตตั้งมั่นดี มีตบะ (ความเพียรเพากิเลส) แก่กล้า ควบคุมกายและจิตได้ ยอดเยี่ยม ต่างกระทำกสิณ (เครื่องจูงจิต) ให้เกิดสมาธิได้เจริญรุ่งเรือง

ด้วยเหตุนี้เองทำให้**ท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าใหญ่ของเทวดา)** สะทันทันไหวในตบะของเหล่าฤๅษีนั้น จึงต้องการรู้จุดมุ่งหมายว่า

“พวกฤๅษีนี้ยังมีจิตนุ่มไปในกามอยู่ หรือบำเพ็ญตบะเพื่อหวังอะไร”

แล้วแสดงอานาภาพ มายังเขตอาศรมของเหล่าฤๅษี ทดลองตบะของมหากาญจนฤๅษีในทันที โดยแอบเอาส่วนแบ่งคือเหง้าบัวไปซ่อนไว้ตลอด ๓ วัน เลยทีเดียว

วันแรก พอฤๅษีผู้พี่ใหญ่มาแล้ว ไม่พบเห็นส่วนแบ่งของตน ก็คิดว่า

“วันนี้ผู้จัดคงลืมส่วนแบ่งของเรา”

วันที่สอง ไม่เห็นส่วนแบ่งอีก ก็คิดว่า

“เราคงทำผิดอะไรไว้ จึงไม่ได้รับส่วนแบ่ง”

วันที่สาม ยังคงไม่มีส่วนแบ่ง จึงคิดว่า

“น่าสงสัยนัก เหตุอะไรกันเราจึงยังไม่ได้รับส่วนแบ่ง”

ตกเย็นจึงเคาะสัญญาณ ให้ฤๅษีทั้งหมดมาร่วมประชุมกัน แล้วสอบถามว่า

“ท่านทั้งหลาย ๓ วันมานี้ข้าพเจ้าไม่ได้รับส่วนแบ่งของอาหารเลย วันแรกข้าพเจ้าคิดว่าผู้แบ่งคงลืม วันที่ ๒ คิดว่าข้าพเจ้าคงทำอะไรผิดไว้ วันที่ ๓ คือวันนี้คิดว่า หากข้าพเจ้ามีความผิด ก็จะขอขมาในที่นี้ จึงได้เรียกพวกท่านทั้งหลายมาประชุมกัน”

แต่ผู้ไปแสวงหาเหง้าบัวมาจัดแบ่งให้ นั้นแต่ละคนต่างยืนยันว่า ๓ วันที่ผ่านมา ได้แบ่งเหง้าบัววางที่บนแผ่นดินให้แก่ทุกๆ คน มิได้ยกเว้นใครไว้เลย เมื่อเป็นอย่างนี้ มหากาญจน-

ฤๅษีจึงกล่าวตักเตือนว่า

“ทั้ง ๓ ท่านที่ช่วยไปหาอาหารใน ๓ วันนี้ ต่างก็ยืนยันว่าได้แบ่งเหง้าบัวให้เราแล้ว แต่เรายังไม่ได้ **จะนั้นยอมมีผู้ขโมยกินเหง้าบัวเป็นแน่ ซึ่งขึ้นชื่อว่า การขโมยแม้เพียงเหง้าบัว ก็ไม่เหมาะแก่ผู้ออกบวชเพื่อละกามเลย**”

ได้ยินอย่างนี้ ทำให้เหล่าฤๅษีในที่นั้นต่างก็รู้สึกหวาดเสียวในบาปกรรม **แม้แต่เทวดา (ผู้มีจิตใจสูง)** ที่สถิตอยู่ในต้นไม้ข้างอาศรมก็รู้สึกเช่นกัน ทั้งข้างเชือกหนึ่งที่อยู่บริเวณนั้นก็เกรงกลัวต่อบาป ยังมี**ลิงอีกตัวหนึ่ง**อยู่ใกล้อาศรมก็ไม่สบายใจขึ้นมาทันที

ขณะนั้นเอง ฤๅษีผู้เป็นน้องคนแรกได้ตัดสินใจไปยืนอยู่ท่ามกลางทุกๆ คน แล้วกล่าวคำสบถสาบานขึ้นมาว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเอาเหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้ม้า วัว เงิน ทอง และภรรยาที่น่าพอใจ จงพรั่งพร้อมด้วยบุตรและภรรยามากมายเถิด**”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ฤๅษีผู้น้องคนที่ ๒ จึงได้กล่าวสบถสาบานบ้างว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้ตัดทรงระเบียบ ดอกไม้ ลูบไล้กระแจะจันทร์ (ผงเครื่องหอมใช้ทาตัว) นุ่งห่มผ้าแคว้นกาสิ เป็นผู้มากไปด้วยบุตร มีความหมกมุ่นแรงกล้าในกามทั้งหลายเถิด**”

แล้วฤๅษีผู้น้องคนที่ ๓ ก็สบถสาบานบ้างว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเอาเหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นคฤหัสถ์ มีข้าวของมากมาย ได้กามคุณทุกอย่าง อยู่ครองเรือนโดยไม่เห็นความเสื่อมเลย**”

ฤๅษีผู้น้องคนที่ ๔ ก็ได้สบถสาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้ปราบดาภิเษก เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย มียศ**

อันยั้ง มีอำนาจมาก ครอบครองแผ่นดินจรด มหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขตเถิด”

ฤๅษีผู้น้องคนที่ ๕ ก็ได้สบถสาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเหง้าบัว ของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นพราหมณ์** ที่มัวเมาในการทำนายนฤศยามอย่างไม่เลื่อมคลาย ความยินดีในฐานะนั้นเลย แม้แต่เจ้าแคว้นผู้มียศ ก็เคารพบูชาข้าพเจ้า”

ฤๅษีผู้น้องคนที่ ๖ สบถสาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเอา เหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ชาวโลกทั้งมวล ยกย่อง ให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้าว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญ เวทมนต์ทั้งปวง** รุ่งเรืองด้วยตบะ มหาชนพากัน บูชาข้าพเจ้า”

ถึงคราวของฤๅษีผู้เป็นสหายของมหากาญจน- ฤๅษีได้กล่าวคำสบถสาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเหง้าบัว ของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้ครอบครองบ้านสวย** ที่พระราชาทรงประทานให้ ซึ่งเป็นบ้านที่มั่งคั่ง สมบูรณ์ด้วยผู้คน อุดมด้วยข้าวเปลือก หาพิณง่าย และมีน้ำมาก รวากับพระอินทร์ผู้เป็นจอมเทพ ประทานให้ จนข้าพเจ้ายินดีไม่มีเลื่อมคลาย ตราบกระทั่งถึงแก่ความตายเถิด”

มาถึงฤๅษีผู้เป็นน้องสาวคนเล็ก ได้สบถ สาบานไว้ว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากดิฉันลักเอาเหง้าบัว ของท่านไป **ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เกรียงไกร** ที่ทรงปราบปรามศัตรูได้ทั้งแผ่นดิน **ทรงสถาปนา ดิฉันให้เป็นสุดยอดสตรีในจำนวนพัน** เป็นอัคร- มเหลือผู้ประเสริฐกว่านางสนมทั้งปวงเถิด”

แล้วฤๅษีผู้เคยเป็นทาสชายมาก่อน ก็ได้สบถ สาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากข้าพเจ้าลักเอา เหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นนายบ้าน** บันเทิงอยู่ด้วยการฟ้อนรำขับร้องในท่ามกลาง

หมู่สหาย อย่าได้รับความพินาศอย่างใด อย่างหนึ่งจากราชชาเลย”

ฤๅษีผู้เคยเป็นทาสหญิงมาก่อน ก็กล่าวคำ สบถสาบานว่า

“ข้าแต่ท่านอาจารย์ หากดิฉันลักเอาเหง้าบัว ของท่านไป **ขอให้ดิฉันได้เป็นทาสที่ใจกล้า หนำดี** ไม่สะดุ้งสะเทือนที่จะเอาของดีๆ มากิน ท่ามกลางคนทั้งหลายที่มาประชุมกันอยู่ แล้ว เทียวไอ้อวดลากของตน”

เมื่อเหล่าฤๅษีทั้งหมดสาบานไปแล้ว เทวดาที่ ต้นไม้ข้างอาศรม ก็ปรากฏกายขอสบถสาบานบ้าง

“ข้าแต่ท่านฤๅษีผู้เจริญ หากเราลักเอาเหง้า บัวของท่านไป **ขอให้เราได้เป็นเจ้าของวาสนในวัด ใหญ่ๆ** ต้องกระทำการก่อสร้างอยู่ในเมือง ต้อง ทำงานหนักตลอดทั้งวันเลยทีเดียว”

จากนั้น ก็เป็นช้างที่อยู่ในบริเวณนั้น ได้สบถ สาบานด้วยว่า

“ข้าแต่ท่านฤๅษีผู้เจริญ หากข้าพเจ้าลักเอา เหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้าจงถูกคล้องด้วย บ่วงบาศน์ร้อย** แล้วถูกนำออกจากป่าอันน่า รื่นรมย์เข้าสู่ในเมือง ต้องถูกตีแวงด้วยปฏึก ต้องถูกลับด้วยตะขอเถิด”

สุดท้าย ลิงที่อยู่ใกล้อาศรมก็สบถสาบาน ด้วยว่า

“ข้าแต่ท่านฤๅษีผู้เจริญ หากข้าพเจ้าลักเอา เหง้าบัวของท่านไป **ขอให้ข้าพเจ้ามีพวงดอกไม้ สวมคอ** เพราะถูกเขาจับไว้ ถูกเจาะหูห้อยด้วยติบูก ถูกเขี่ยนตีด้วยไม้เรียว เพื่อฝึกหัดให้เล่นกับงู เข้าไปใกล้ๆ ปากงู แล้วถูกมัดพาตระเวนไปตาม ตรอกต่างๆ หาเงินเถิด”

ยกเว้นฤๅษีผู้เป็นพี่ใหญ่ ทั้งหมดในที่นั้นต่าง สบถสาบานกันหมดสิ้น โดยไม่มีใครลักขโมยเหง้า บัวไปเลย มหากาญจนฤๅษีจึงต้องสบถสาบานบ้างว่า

“ท่านผู้เจริญทั้งหลาย หากข้าพเจ้าแกล้ง กล่าวถึงของที่ไม่หาย ว่าหายไป หรือสงสัยใคร

คนใดคนหนึ่งก็ตาม **ขอให้ข้าพเจ้าได้บริโภคมกาม** ทั้งหลาย กระทั่งตายอยู่กับการครองเรือนเถิด”

ทั้งหมดสบบถสาบานแล้ว ด้วยถ้อยคำที่น่าสะพรึงกลัวแก่ผู้ประพฤติธรรม ทำให้ท้าวสักกะจอมเทพรู้สึกหวาดหวั่นต่อการกระทำของตน คิดว่า

“เราแค่หมายทดลองฤๅษีเหล่านี้ จึงได้ทำให้เหง้าบัวหายไป แต่ฤๅษีพวกนี้พากันดิเตียนกามทั้งหลายมากมาย เห็นทีเราจะต้องถามถึงสาเหตุดู”

แล้วแสดงอานุภาพปรากฏกาย ทำการคารวะเหล่าฤๅษี แล้วถามว่า

“ข้าแต่ท่านฤๅษีผู้เจริญ สัตว์ทั้งหลายในโลกนี้พากันเที่ยวแสวงหากาม อันเป็นสิ่งที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่ารัก น่าพอใจเป็นอันมาก ก็แล้วเพราะเหตุใดเล่า ฤๅษีทั้งหลายจึงไม่สรรเสริญกามเลย”

มหากาญจนฤๅษีได้ยินคำถามเช่นนั้น จึงตอบว่า

“ดูก่อนท่านผู้เป็นจอมเทพ เพราะกามนั้นแหละ สัตว์ทั้งหลายจึงถูกประหาร ถูกจองจำ ทุกข์และภัยจึงเกิด จึงประมาทลุ่มหลงกระทำกรรมอันเป็นบาป ต้องได้รับผลแห่งบาปกรรม ตายแล้วยอมไปสู่นรก (ความเวรร้อนใจ) ก็**เพราะเห็นโทษในกามคุณดังนี้ ฤๅษีทั้งหลายจึงไม่สรรเสริญกาม**”

ได้ฟังคำตอบแล้ว ท้าวสักกะจอมเทพก็บังเกิดความสลดใจ ได้สารภาพผิดว่า

“ข้าแต่ท่านผู้ประพฤติพรหมจรรย์ เราเพียงแต่จะทดลองดูว่า ท่านทั้งหลายยังโน้มไปในกามหรือไม่ จึงได้เอาเหง้าบัวไปเอง ฤๅษีทั้งหลายเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีบาป นี้เหง้าบัวของท่าน”

พอได้รู้ความจริงแล้ว ฤๅษีผู้เป็นพี่ใหญ่ก็ตำหนิไปว่า

“ดูก่อนท้าวสักกะผู้เป็นใหญ่ พวกฤๅษีมิใช่นักระบำรำฟ้อนของท่าน มิใช่ผู้ที่ท่านจะพึงล้อเล่น มิใช่พวกพ้องและสหายของท่าน **เหตุใดท่านจึงมาดูหมิ่นฤๅษีเยี่ยงนี้**”

ท้าวสักกะรู้ดีว่าเป็นความผิดของตน จึงได้

รีบขอขมาว่า

“ท่านฤๅษีผู้มีปัญญากว้างท่านเป็นทั้งอาจารย์ เป็นทั้งบิดาของเรา ขอให้เงาแห่งเท้าของท่านเป็นที่พึ่งของเราผู้พลั้งพลาดไปแล้ว **ได้โปรดงดโทษสักครั้งเถิด เพราะบัณฑิตทั้งหลายย่อมไม่มีความโกรธเป็นกำลัง**”

มหากาญจนฤๅษีฟังคำขอขมาแล้ว ก็งดโทษให้แก่ท้าวสักกะจอมเทพ เมื่อจะให้สถานการณคลี่คลายด้วยดี จึงมีฤๅษีผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า

“การที่พวกเราได้พบเห็นท้าวสักกะจอมเทพ นับเป็นคืนอันยอดเยี่ยมของพวกเราเหล่าฤๅษี ซึ่งอยู่กันด้วยดี ท่านผู้เจริญทุกคน จงพากันตั้งใจเถิด เพราะท่านอาจารย์ก็ได้เหง้าบัวคืนแล้ว”

ท้าวสักกะจอมเทพจึงคารวะแก่คณะฤๅษี แล้วกลับคืนสู่เทวโลก ฝ่ายฤๅษีทั้งหมดก็พากันบำเพ็ญเพียรต่อไป กระทำฌาน (อาการจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) และทำอภิญญา (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) ให้เกิดขึ้นได้แล้ว ต่างก็ได้เข้าถึงพรหมโลก (โลกของผู้ประเสริฐ)

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“เราตถาคต สารีบุตร โมคคัลลานะ กัสสปะ อนุรุธะ ปุณณะ อานนท เป็น ๗ พี่น้องในครั้งนั้น อุบลวรรณาเป็นน้องสาว ชุชชุตตราเป็นทาสหญิง จิตตคฤหบดีเป็นทาสชาย สาตาคีระเป็นเทวดา ปริเลยยกะเป็นช่าง มธุระเป็นลิง ส่วนกาฬุทายีเป็นท้าวสักกะจอมเทพในครั้งนั้น”

แล้วทรงประกาศลัจจะ เมื่อจบการแสดงลัจธรรม ภิกษุผู้กระสันในกามคิดสิกรูปนั้น ได้ไตร่ตรองพิจารณาธรรม บรรลุเป็น**พระโสดาบัน** แล้ว **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๒๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๔๐๒)

เรื่องสั้น

• จุดหมาย รักพวงมโหรี •

ตราบจนสิ้นกรรม

ตอน **คุกนามธรรม**

ประตุค่อยๆ ปิดลงอีกครั้งหนึ่ง ความมืดมิดปกคลุมไปทั่วภายในห้องที่ทั้งเล็กและคับแคบ ห้องนั้นชื้น อับ สกปรก เหม็นตลบอบอวล ผมพยายามปรับสายตาให้ชินกับความมืด พังส่ายตาไปที่กระป๋องน้ำขนาดย่อมกับผ้าเก่าๆ ผืนเตี้ยวที่เหลือติดไว้ไม่ต่างจากเสื้อผ้าที่กำลังสวมใส่อยู่ พื้นปูนที่เย็นยะเยียบทำให้ร่างสั่นสะท้าน ไม่มีไฟฟ้า เพดานและประตูเป็นเหล็ก พื้นกับผนังเป็นปูน มีเพียงช่องลมให้แสงเล็ดลอดเข้าได้ อีกครั้งที่ต้องทนต่อสู้กับความหนาวเหน็บในสถานที่แห่งนี้ ผมไม่อยากจะมาเหยียบ แต่ยามพลั้งเผลอผิดพลาด ที่แห่งนี้ก็ยินดีต้อนรับผมตลอดเวลา บทเรียนที่ได้รับทั้งขมขื่นและทรมานอย่างแสนสาหัส ไม่มีหน้าต่างเปิดรับแสงสว่าง กำแพงทึบหนาบดบังเสียงสรรพสิ่งภายนอก ความคับแคบ

ของห้องเหยียดขาแทบไม่ได้ เอนกายแต่ละครั้งก็ต้องขดตัว แแรงกดดันภายนอกและในรุ่มล่อมผมที่สุดก็ต้องต่อสู้กับความคิด จิตใจตนเองอย่างหนักมันเป็นคล้ายๆ คุณไต้ดิน ไม่มีนักโทษคนอื่นนอกจากผม

ผมได้กลิ่นอิสรภาพอีกครั้ง ประตูกาซันบนแง้มออกเล็กน้อยพอให้เห็นแสงสว่าง วันนี้คงจะได้สูดอากาศบริสุทธิ์บ้าง ไม่เคยคิดว่าจะได้รับการปลดปล่อยจากที่แห่งนี้ มันอาจจะเร็วเกินไปสำหรับนักโทษอย่างผม เเงารางๆ ของผู้คุมที่ทำท่าว่าจะเปิดประตูห้องข้าง ทำให้ผมนึกจิตใจ บัง! เสียประตูด่านบนปิดลงอย่างแรง ความมืดมิดทวนกลับมาเป็นเพื่อนกับผมอีกครั้ง หลายต่อหลายครั้งที่ผู้คุมเล่นเกมนี้ เห็นว่าผมไม่สนใจก็เปลี่ยนวิธีการเช่น ในช่วงเวลาที่หนาวเหน็บนำแค่ผ้าห่มเก่าๆ ผืนบางๆ มาให้ ชุกตัวเพียงชั่วครู่แล้วก็กระซกมันออกอย่างไม่แยแส พร้อมเปล่งเสียงหัวเราะครั้นคราง แต่นานวันเข้าผมชินกับวิธีการเหล่านี้จึงทำเฉยแม้หนาวเหน็บจนจะแข็งตายอยู่รวมร้อ

อาหารประจำวัน มีแค่เศษขนมปังกับกากแอลกอฮอล์แก้หนาว ดีหน่อยก็เป็นข้าวหยาบๆ ผลสมกรวดกับน้ำแกงเป็นอาหารจานเดียวรสเลิศที่สุด แรกๆ ลังเลกินไม่ลงแต่ด้วยความหิวจำต้องขย้อลงท้องจนเกลี้ยง ตอนนี้เร็วแรงหดหายไปเยอะ ไม่รู้วันเวลาที่ก็เดือนก็ปีถูกขังอยู่ที่นี่ ขาของผมลีบลงมาก ผมที่เคยสั้นบัดนี้ยาวถึงแผ่นหลัง หมัด เทาเต็มหัว เล็บยาวมากจนมันได้เป็นเส้นอย่างอัตโนมัติ แต่ละวันคืนได้ตราตรึงความโหดร้าย ปวดร้าว ทุกข์ทรมานกดดันอย่างหนัก สิ่งที่ทำให้สุขภาพจิตแย่คือต้องนอนกับกองขี้เยี่ยวของตนเอง ถึงที่ผู้คุมนำมาให้สิ้นปรีแล้ว นานๆ จะมาเปลี่ยนถึงให้พร้อมกับเอาสายยางมาฉีดน้ำชำระความโลโครก แต่ละหยดที่รดกายนั้นราวกับผมได้มีชีวิตใหม่อีกครั้ง ยิ่งไปกว่านั้นยังไม่ได้

รับอนุญาตให้คุยกับใคร ไม่มีแม้การพูดกันระหว่างผู้คุมกับผม เสียสติไปไม่รู้กี่ครั้ง อากาบ้ากำเริบแล้วกำเริบอีก คุณอื่นที่ผมเคยพบผ่านมากกัซังแค่อิสรภาพธรรมดาแต่นี้มันรกรซัดๆ !!!! ยิ่งกว่าซังแปด ซังชอย ซังคุรุหนู!!!! เกินจะบรรยายจริงๆ

โลกนี้จะสว่างไสว ดอกไม้แห่งชีวิตจะเบิกบานเพราะการรู้จักตนเอง เรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่น ผมยังพอระลึกถึงประโยคจากหนังสือธรรมะเล่มหนึ่งที่ได้อ่าน

“ชีวิตจะพบกับความสุขไม่ได้เลยหากว่าไม่เข้าใจตนเอง และไม่มีคุณค่าหากไม่เข้าใจผู้อื่นด้วย”

ความนึกคิดสับสนอื้ออึง ตาพร่าเลือนเพราะขาดสารอาหาร จิตใจจะสงบสุขได้อย่างไร หากร่างกายต้องทนต่อสภาพแวดล้อมอย่างนี้ และจะไปเข้าใจใครได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีใครจะเข้าใจผมเลย หลายคนให้ผมต้องตกเป็นจำเลยสังคมป้ายสีทั้งที่ผมก็ไม่ได้กระทำความผิดร้ายแรงฉกฉกรรจ์ทำลายจนผมถูกจองจำในนรกแห่งนี้ จมปลักอยู่กับความน่ากลัวอย่างโดดเดี่ยว ว้าเหว...

ประตูเปิดออกอีกครั้งผมไม่หวังใดๆ ทั้งนั้น ไม่มีเร็วแรงเล่นสนุกตามเกมเหมือนเก่า อิสรภาพวางเลือนแทบไม่เหลืออยู่ในความทรงจำ ลมหายใจแผ่วลงเกือบสนิท ร่างกายที่ต่อสู้อย่างหนักบอกว่าอาจจะเป็นวาระสุดท้ายของชีวิตแล้วก็ได้

“ธงชัย ชั้นจะไม่ทำกะแกอย่างทะนุถนอมหรือกระ คุณที่นี่เปิดต้อนรับเฉพาะผู้ที่โง่ถืด โยโสโอหัง ลั่นหวัง ยอมรับความพ่ายแพ้แห่งโชคชะตาและดำรงชีวิตอย่างประมาท”

ผู้คุมกล่าวด้วยน้ำเสียงก้องกังวานติดกับทุกที่ที่ประชิดติดดิน เหลือบตามองสภาพที่น่าอเนจอนาถใจที่ใกล้ความตายเข้าไปทุกที

“ดินแดนแห่งนี้เป็นที่รวมของผู้ที่ตกอยู่ในอวิชชา เป็นนรกบนดินจริงๆ ที่คนเป็นๆ ล้มผัสได้ อ้าแขนต้อนรับพวกแกอยู่”

“ฉันจะกระหน่ำแกแล้วครึ่งแล้วครึ่งเล่า ไม่
ปราณีปราศรัย ให้ลี้มรสชาติความเจ็บปวดจนกว่า
แกจะเข็ดหรือตายไปเท่านั้นเอง”

“อา...มนุษย์โง่เท่านั้นที่คิดว่านรกเป็นเรื่อง
หลังความตาย...”

ลับจากผู้คุมไปแล้ว เสียงสะอื้นครางแผ่ว
พร้อมลมหายใจ ธงชัยหลังน้ำตาเมื่อทบทวน
เรื่องที่ผ่านมาได้

ประตูเปิดออกอีกครั้ง แสงสว่างจ้าสาดเข้า
มาเต็มที่ ร่างของเขาแน่นิ่งสนิท

อา...ความตายอาจจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดก็ได้
สิ้นจากการเจริญสติปัญญา พยายามรู้
เท่าทันปัจจุบันปัจจุบันขณะ ผมลืมนัดตื่นพบกับ
แสงสว่างที่เล็ดลอดจากจุดไหนสักแห่ง แปลกผม
ไม่กระวนกระวายใจทุกซักร้อนดั่งเก่า แม้จะอยู่กับ
ความจริงเต็มๆ อันโหดร้ายก็ตาม ผมเลิกสนใจ
กับสิ่งภายนอกหันกลับมาทบทวนพฤติกรรม
กระทำที่ผ่านมาว่าดำเนินชีวิตอย่างไร

“สังฆัมภันเต ปวาเรมิ

ข้าพเจ้าขอปวารณาแต่สงฆ์

.....

คือถ้าท่านได้เห็นเองก็ดี ได้ฟังเขาเล่าก็ดีหรือ
สังเกตท่าทางจะเป็นอย่างนั้นก็ดี ว่าข้าพเจ้ามี
การทำผิดทำชั่วอย่างใดแล้ว

.....

ขอท่านจงว่ากล่าวตักเตือนซึ่งข้าพเจ้าโดย
อาศัยความเอ็นดูเป็นที่ตั้งเถิด

.....

เมื่อข้าพเจ้าเห็นอยู่ว่า เป็นเช่นนั้นหรือเป็น
อย่างไร แล้วข้าพเจ้าก็จะได้ทำคืนคือกลับตัวเสีย
ใหม่ให้ถูกต้องดังนี้”

ผ้าเหลืองร้อนทันทีหลังพิธีปวารณาเสร็จสิ้น
มีผู้ซึ่งขุมทรัพย์หลวงพี่ธงชัยคุยกับสีกาลสองต่อสอง
ในสถานที่ลับตา พฤติกรรมบางอย่างดูแล้วขัดต่อ
ความเป็นสมณเพศ ในที่ประชุมสงฆ์ท่านนั่งเฉย

แสดงอาการทงไม่รู้อ้อน แต่ไม่นานท่านก็แสดง
อาการเกรี้ยวกราดดุร้ายต่อเพื่อนพรหมจรรย์ที่
กล้าชี้ข้อผิดพลาด

ใบหน้าที่สุดผ่อง ราชสีที่เคยจับบัดนี้แลดูเศร้า
หมองลงถนัดตา กิริยาอาการที่เคยยิ้มแย้ม
แจ่มใสมีปฏิสันถารต่อผู้อื่นเปลี่ยนเป็นตรงข้ามกัน
ท่านเก็บตัวเงียบแต่ในกฎ ไม่พบผู้คน ไม่ทำกิจ
ของสงฆ์ พร่ำแต่เสียใจและโทษใครๆ ที่เป็น
ต้นเหตุให้ภาพลักษณ์เสื่อมเสียรู้สึกถึงสายตา
แต่ละคนที่เคยไว้ใจกลับดูเย็นชา ท่านทำผิดพลาด
ข้อไหน ผิดลูกผิดเมียชาวบ้านก็ไม่ใช่ วัดนี้ที่เจริญ
ขึ้นก็เพราะท่านมีไร่หรือ ที่ลาภสักการะไหลมา
เทมาผู้คนแห่มาทำบุญมากมาย วิหารใหญ่โตก็
เกิดจากน้ำพักน้ำแรงความเมตตาที่ท่านโปรด
ญาติโยม ทำไมไม่มีใครมองด้านดีนี้บ้าง

หลวงพี่ธงชัยค้นรันทุวิธีทางพยายามทำให้
เหมือนเดิม คิดหวังว่าจะมีผู้ให้ภัย เลิกเพ่งโทษ
เรียกความศรัทธาหนีจากผู้อื่นคืนมา แต่จน
แล้วจนรอดมันก็แค่วังวนแห่งความคิด กระทั่ง
หลวงพี่ธงชัยถูกจองจำในคุกตอนไหนไม่รู้

ประตูเหล็กชั้นบนเปิดกว้างออกเต็มที่ แสง
สว่างที่สุดสาดจ้าเข้ามาจนผมต้องหลับปี เพราะ
ชินชากับความมืด ค่อยๆ ปรีอขึ้นตาเล็กน้อยเพื่อ
ปรับสภาพแสงให้เหมาะกับระดับสายตา

“ธงชัย ได้เวลาของนายแล้ว”

ผู้คุมรีบเข้ามาพุงตัวผมทั้งสองคนด้วยเกรง
ว่าจะหมดเร็วแรงเหมือนนักโทษคนอื่นๆไปชะก่อน
ร่างกายตอนนี้ดีขึ้นกว่าเก่าหลังจากที่ปล่อยวางได้
วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึงจริงๆ ลักทีแล้ว ผม
อัดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดอย่างเต็มที่ หลังจาก
อาบน้ำชำระร่างกายรู้สึกมีเรี่ยวแรงมีชีวิตชีวขึ้น
สองกระจกดูตนเองก็แทบจำไม่ได้เหมือนผีเปรต
รู้สึกขอบคุณที่ยังมีอาภรณ์ปกปิดความอูจาดของ
กายสังขาร จิตใจแน่วแน่ไม่สะทกสะท้านไหว
พร้อมรับชะตากรรมที่เกิดขึ้น อโหสิกรรมทั้งหมด

ทั้งปวงให้ทุกสรรพสัตว์ที่ได้ล่วงเกินซึ่งกันและกัน นึกถึงคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ทุกชีวิตย่อมมีเกิดดับชีวิตนั้นไม่เที่ยงเกิดดับเกิดดับ วนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าในห้วงวัฏสงสารนี้เรื่อยไปจนกว่าเราจะหลุดพ้นจากกองกิเลสอย่างแท้จริง

“จะกินอะไร มื้อนี้”

ผู้คุมวันนี้ดูใจดีเป็นพิเศษถามผมด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“อืม...ขอพิชชาลิบถาดใหญ่เอาหน้ามังสวิรัตินะ ผมอยากตายด้วยความบริสุทธิ์นะ”

“ฟังเทศน์มัย”

“ไม่ดีกว่าประเดี๋ยวผมสำนึกผิดมากไปกว่านี้ ได้ไฮแตกเปล่าๆ”

“นี่! ธงชัยถ้าขอได้เป็นครั้งสุดท้าย นายจะขอว่าอย่างไร”

ผู้คุมกระซิบถามทำประโยคเสียงแผ่ว

“รีบประหารผมซะ จะได้ไปเกิดใหม่เป็นคนที่ทำความดีกว่านี้”

ผู้คุมหัวเราะหึหึกับคำตอบ ผากทิ้งทำให้ข้อคิดก่อนจะจากกัน

“โซคตินะแล้วอย่าประมาทล่ะ ชั้นไม่อยากเจอนายหลายชาติ”

ปัง! เสียงกระสุนปืนจากเพชฌฆาตได้ทำหน้าที่ของมันอย่างสมบูรณ์

“หลวงพี่รอดมาได้ยังไง”

เด็กหนุ่มอายุราวสิบแปดถามขึ้นอย่างสงสัย มองหน้านักบวชอายุไม่เกินสามสิบที่ยิ้มอย่างเอ็นดู

“ก็กลับมาเกิดใหม่นี้อย่างไรเล่า”

“ไอ้โฮ! อยาบอกนะว่าท่านระลึกชาติได้ อะไร มันจะเหลือเชื่อขนาดนั้น”

“ทุกอย่างมีเกิดดับในตัวของมันแหละ เราเป็นผู้กำหนดการเกิดได้ หลวงพี่เติวชโซเอา”

มองหน้าเด็กหนุ่มที่เกาหัวแกรกๆ ด้วยความงุนงง

“นี่ จะบอกให้แม้ว่าตอนนี้เธอยังเด็ก แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องยากเกินความสามารถนะเมื่อเผชิญกับทุกข์เราจะต้องเรียนรู้ ยอมรับความจริงอยู่กับมันให้ได้ แม้ว่ามันจะปวดร้าวโศกเศร้าลงแดงอย่าหันหลังให้สังคม อย่าหลอกลวงตนเอง จงอยู่กับโลกแห่งความจริงไม่อย่างนั้นมันจะพิศพลาดเหมือนอาตมา

“หลวงพี่พูดยังกะว่าผมจะติดคุกเหมือนท่านอย่างจั้นแหละ”

“ก็ไม่แน่หรอก คุณที่ว่านั้นทุกคนมีสิทธิ์เข้าถึงได้ ไม่ว่าจะยากดีมีจน มีบรรดาศักดิ์สูงส่งขนาดไหน เข้าไปแล้วก็อย่าลืมออกมาล่ะ ฮะ ฮะ...”

หลวงพี่ธงชัยพูดติดตลกตอนท้าย ท่านย้ำกับตนเองว่าจะไม่ประมาทเหมือนเดิมอีกแล้ว ออกมาจากคุกแต่ละครั้งล้วนสาหัส ได้บทเรียนที่น่าจดจำจนวันตาย

หลวงพี่ยิ้มให้กับตนเองขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้หลวงพี่ตาสว่างจากกิเลสกลับตัวกลับใจได้เป็นพระที่ดี เชื่อฟังหมู่กลุ่มไม่เอาตนเองเป็นใหญ่ ลดอัตตาที่ลิ้มานะเพื่อความเจริญในการปฏิบัติธรรม...๒

ทำดีไม่ได้ดี
เพราะทำดีไม่มากพอ

ตัวอย่างที่ดี มีค่ากว่าคำสอน

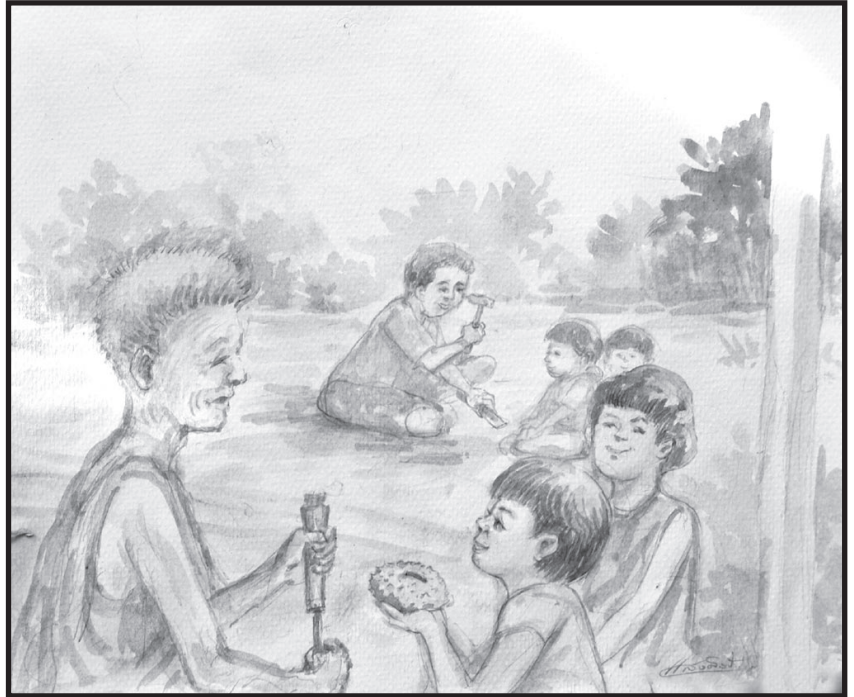
ตัวอย่างสลักเกอร์ ๒๐ คำคม

ฝากใจในข้อคิด

ติดต่อกับ

สำนักพิมพ์กั้นแค้น

๐๒-๗๓๓-๖๒๔๕ กอ ๑

ตอน ช่างสามรุ่น

เมื่อ ยายเดินทางจากสงขลามายะเยียมครอบครัวที่ยายเรียกว่า “พวกเมืองแฉิ่ง” นั้น สิ่งหนึ่งที่ยายมีติดตัวอยู่ตลอดเวลา คือ แกรงหมาก^๑

ในแกรงหมากนั้นมีของสารพัดอย่าง ยายจะบรรจุตัดกระดาษหน้าซ้อนกันสองสามชั้นให้เท่ากับขนาดของกันแกรง ในระหว่างชั้นกระดาษดังกล่าวเป็นที่ซ้อนท่อเงินอย่างมิดชิดแบบเนียน แต่จะไว้ในนั้นเฉพาะเวลาที่ยายคิดว่าไม่ต้องเอาออกมาใช้ ถ้าคิดว่าต้องใช้เมื่อไร ยายก็จะเอาออกมาเก็บไว้ในชายพก เรียกว่าใส่พก น้อยชอบชายพกของยายมากเพราะมัน

ใหญ่เกือบเท่ากับกระเป๋านขนาดเล็กเลยที่เดียว สามารถใส่ไว้ได้ทั้งท่อเงิน หมากสองสามคำ ขวด และกล้องยานัตถุ์ เธอเคยลองนุ่งผ้าถุง แล้วดึงส่วนที่พับตรงสะเอวขึ้นมาแบบที่ยายทำ แต่ก็ได้แค่ชายพกเล็กนิดเดียว ใส่อะไรไม่ได้ แม่บอกว่า เป็นเพราะผ้าถุงของเธอสั้นถุงเล็กเกินไป แม่เองก็ไม่ได้ทำชายพกแบบยายหรอก พ่อบอกว่า เห็นจะเป็นเพราะยุคจอมพล^๒ อะไรนี่แหละ

เหนือแผ่นกระดาษรองแกรงของยายจะเหมือนเขียนหมากในยามปรกติที่ยายบรรจุของไว้เต็ม ทั้งเครื่องประกอบกรับประทานหมาก

๑ คนบักซ์ได้เรียกตะกร้าว่า ตะแกรง ตัด ตะข่างหน้าออกเสีย เหลือแต่ แกรง แถมเวลาออกเสียงในการพูดจะออกเสียง ตัวกล้ำกร เป็นเสียงเหมือนเสียง th ในภาษาอังกฤษ ในขณะที่ทางภาคอีสานจะกลับพยัญชนะเสีย กลายเป็น กะด้า

๒ หมายถึงคนไทยในสมัยสร้างชาติในของจอมพลแปลก พิบูลสงครามที่ผู้หญิงต้องเลิกนุ่งโจงกระเบนมานุ่งซิ่น

เครื่องประกอบยามอย่างพิมเสน ชิงแห้ง และ ดอกพิกุลแห้ง เป็นต้น แต่สิ่งหนึ่งที่น้อยไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิตคือสิ่งที่ยายเรียกว่า *บอกย่น*^๓ ยายจะม้วนใบพลูที่ป้ายปูนและหักเสียดใส่ไว้แล้วลงในกระบอกนั้น แล้วเอาชิ้นหมากทั้งอ่อนทั้งแก่ใส่ตามลงไป จากนั้นจึงเอาแท่งเหล็กกลมเล็กๆ ยาวกว่าบอกย่นชนิดหนึ่ง มีหัวเป็นปุ่มเรียกว่า *ทุ้งย่น*^๔ อัดหมากและพลูลงให้ถึงไม้เนื้อแข็งยาวขนาดครึ่งนิ้วที่ยายเหลาจนกลมใส่ลงไปอัดแน่นอยู่ข้างล่างเกือบถึงก้นบอกย่น ไม้กลมนี้เรียกว่า *อุดย่น* แล้วจึงใช้เหล็กขนาดเดียวกันอีกอัน แต่อันนี้มีที่จับเป็นปุ่มใหญ่ที่ปลายข้างหนึ่งทำด้วยโลหะอย่างเดียวกับบอกย่น ปลายอีกข้างที่แบนและคมกริบเรียกว่า *ตาย่น* ต่ำหมากในบอกย่นนั้นจนแหลกดี แล้วก็ป้อนพร้อมสำหรับประทานได้ แต่ยังคงต้องมีวิธีเอาคำหมากออกมาจากกระบอกโดยใช้ทุ้งย่นกระทุ้งหมากลงไปให้แน่นถึงอุดย่นเสียก่อน แล้วใช้ทุ้งย่นกระแทกจากใต้อุดย่น คำหมากที่แหลกแล้วรูปทรงกระบอกขนาดเท่าหัวแม่มือก็จะไหลขึ้นมาทางปากกระบอก พอยายเอาหมากใส่ปากรับประทานแล้ว ก็จะใช้ผ้าสีแดงเช็ดทั้งตาย่นและทุ้งย่นจนสะอาดก่อนที่จะเก็บไว้ในบอกย่นที่เช็ดจนแวววาวแล้วเช่นกัน

น้อยเคยขอยายเขียนหมากใส่ในบอกย่นและย่นหมากตามวิธีที่เห็นยายทำ แต่ก็ต้องยอมแพ้ในครั้งแรกเพราะเธอถูก *ตาย่น* “บาดเนื้อระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ขวาเป็นแผลเลือดไหล

“บอกแล้วว่าตาย่นมันคมก็ไม่เชื่อ ว่าทำเป็นๆ เห็นไหม เลือดออกใหญ่เลย แต่ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวใส่น้ำหมากเสียวก็จะช่วยรักษาแผลเองแหละ เอามาตีมา ให้ยายย่นเองดีกว่า ไปหาแม่เถอะไป” ยายว่าอย่างนั้นเพราะในสมัยโน้นคนไทยยังเชื่อว่าน้ำหมากรักษาอะไรก็ได้หลายอย่าง

น้อย เดินไปหน้าร้าน แม่ นั่งอยู่ที่ประจำกับพี่แม่ เธอพูดกับแม่ว่า “แม่คะ น้อยว่ายายต้องเป็นคนรวยมากเลย บอกย่นของยายทำด้วยทองสวยมากเลยคะ หนักด้วย”

แม่หัวเราะชอบใจเมื่อตอบเธอว่า “รวยหรือใครบอกน้อยว่าบอกย่นของยายเป็นทองล่ะ?” “ก็น้อยเห็นมันเป็นทองเหมือนสายคอ” ของแม่เลยแหละคะ น้อยก็ไปขอยายลองย่นหมากแล้วด้วย มันหนักแล้วก็คมด้วยคะ นี่ไงคะ” เธอบอกแม่พร้อมทั้งให้ดูผลที่แดงด้วยน้ำหมากและเลือดที่หยุดไหลแล้ว แม่ดูแผลแต่ก็ไม่ได้ตกใจอะไร อาจเป็นเพราะแม่เองก็ใช้น้ำหมากรักษาแผลให้เธอเหมือนกัน

“น้อยว่าถ้าเอาบอกย่นของยายมาทำสายคอ ก็ดีหรือจะ ได้เส้นใหญ่เท่านิ้วหัวแม่มือเลยแหละพี่แม่ หรือถ้าเอาทองไปขายก็รวยเลย” เธอหันไปบอกพี่

“บอกย่นของยายนะไม่ได้ทำด้วยทองหรอกลูก เขาเรียกว่า *มริด*^๕ ยายเขาตีเองนะลูก” แม่บอก “*มริดหรือคะ มันดูเหมือนทองเลย มริดนี่เขา*

๓ บอก คือ กระบอก กระ ถูกตัดออกเสียตามลักษณะการตัดพยางค์ต้นของคนปักชี่ได้ ส่วน ย่น ผู้เขียนเองเคยคิดว่าน่าจะเป็นคำเดียวกับ ยนต์ หรือ ยนต์ร์ แต่ก็ไม่แน่ใจนักเพราะในภาคกลางใช้คำว่า ยนต์ หรือ ยนต์ร์ เป็นคุณศัพท์ เช่น รยนต์ ภาพยนต์ แต่คำว่า ย่น ในภาษาปักชี่ได้ เป็นคำกริยา ใช้ในความหมายว่า ทำให้ละเอียด ทำให้แหลก บอกย่น ก็คือ ตะบันหมากของภาษากลางนั่นเอง

๔ ทุ้ง คือ กระทุ้ง

๕ ตาย่น คือ ส่วนคมของเหล็กที่ทำให้หมากแหลก มีลักษณะคมมาก

๖ คนปักชี่ได้ใช้คำว่า สร้อย เหมือนภาคอื่น แต่โดยทั่วไปจะใช้ว่าสาย เช่น สายคอ สายมือ สายเอว

๗ คำว่า มริด มาจาก สำริด คำนี้ก็เช่นเดียวกับอีกหลายๆ คำในภาษาปักชี่ได้ ที่พยางค์เสียงสั้นข้างหน้าจะถูกตัดออกโดยอัตโนมัติ หากสะกดคำนี้ด้วยตัวโรมันจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น สำริด SAMRID SA จะถูกตัดออก เหลือแต่ MRID เขียนเป็นไทยเป็น มริด บางคนที่ออกเสียงกล้าไม่ได้ก็ออกเสียงว่า มิด คนภาคกลางไม่เข้าใจลักษณะนี้ของภาษาถิ่นปักชี่ได้ จึงได้เปลี่ยนชื่อสถานี ควนมิด เป็น ควนมิด แทนที่จะเป็นควนสำริด หรือ ควนสัมฤทธิ์

หากันที่ไหนคะแม่?” น้อยถามต่อ

“ตัวเองจะชวนมามูไปหาอีกแล้วซี ทำแก้วกี ไม่ได้แก้ว นีคิดจะไปหาหมริดอะไรอีกแล้ว” พี่มะเม พุดอย่างเยาะเย้ยความคิดแผลงๆ ของน้อง

“น้อยไปถามพ่อดีกว่า” แม่พุด “แม่ไม่รู้หรอกว่า เขาหาได้ที่ไหน พ่อของน้อยเขาเคยขึ้นไปเหมืองทองโต๊ะโมะ เขาคงบอกได้ แต่เรื่องยายหลอมหมริดมาทำบอกย่นนี้แม่รู้แน่ ที่บ้านดาทวดของน้อยที่บ่ออย่างมีโรงตีเหล็กขนาดใหญ่หลายเตา ดาทวดกับยายทวดมีแต่ลูกผู้หญิงล้วน แล้วลูกผู้หญิงสมัยนั้นพ่อแม่ไม่ให้ทำงานของผู้ชายหรอก มีแต่ยายของน้อยที่เป็นลูกหญิงคนเดียวของดาทวดที่หลอมและผสมโลหะเป็น แกรมตีเหล็กได้ด้วย ยายเลยได้ชื่อที่คนสมัยนั้นเรียกกันในเมืองสงขลาว่าลูกพี่ช่างเพราะยายเขาเก่งหลายอย่างที่เป็นการ “ของช่าง ยายใช้ใบตองทำอะไรสวยๆ อย่างกระทงบายศรี หรือแม่แต่ห่อข้าวต้มกล้วย^{๑๐} หรือแทงต้มกับใบ (กระ) พ้อ^{๑๑} ยายก็ทำสวย กระดุมเงินที่คนสงขลาเขาชอบกัน ยายก็ทำขึ้นชื่อที่สุด ยายจึงเป็นลูกพี่ช่างที่แปลก ทำเก่งทั้งการหญิงการชาย”

“อย่างนั้นแม่ก็ตีเหล็กได้เหมือนยายด้วยใช้ไหมคะ?” พี่มะเมถามแม่บ้าง

“แม่ทำไม่เป็นหรอกลูก แม่ไม่ทันได้หัดงานฝีมืออะไรกับใครเขา ตอนนั้นแม่ยังเล็กมาก อายุเท่าน้อยละมั้ง ถึงยายก็เกิด ของใช้คงเหลือแต่บอกย่นอันนั้นแหละลูก นอกนั้นไม่มีเหลือ” แม่ตอบเสียงต่ำ

สองพี่น้องรู้สึกถึงน้ำเสียงของแม่ พี่มะเม

ถามขึ้นว่า

“ไปไหนหมดคะแม่?” พี่มะเมถาม

“อะไรก็ได้ก็หมดได้ลูก แม่ก็ต้องลำบากตั้งแต่เล็ก ครอบครัวเราถึงต้องมาตั้งตัวกันใหม่ที่แว้งนี่ไง” แม่ตอบด้วยเสียงที่ทำให้สองพี่น้องรู้ว่าไม่ควรถามอีกต่อไป และแม่ก็เปลี่ยนเรื่องพูดเสียด้วยว่า “มะเมไปหยิบถาดมาช่วยแม่จัดพูนี่ที่เกิด น้อยไปหาพ่อไป จะไปถามเรื่องหมริดอะไรไป พ่อเขาทำอะไรอยู่ในสวนหลังบ้านนะ”

“พ่อทำอะไรอยู่คะ?” น้อยร้องถามพ่อที่กำลังหันหลังให้เธอทำอะไรง่วนอยู่ใต้ต้นเงาะในสวนหลังบ้าน

“น้อยหรือลูก มาดูอะไรนี่ซี พ่อทำเล็บแมวให้พี่มะเมกับน้อยคนละอัน สวยไหม?” พ่อตอบโดยไม่ได้หันหลังมามอง “ของพ่อทำเสร็จแล้ว อันใหญ่กว่าของลูก อันเก่ามันไม่ค่อยดี”

เล็บแมวที่พ่อกำลังทำนี้ไว้สำหรับขูดเนื้อสาครที่พอให้เขาลากต้นมันมาด้วยควายจากป่าสาครมาไว้ในบริเวณบ้าน พ่อผ่าซุงต้นสาครด้วยขวานคมกริบ เนื้อข้างในมันไม่แข็งแต่ดูเป็นแป้งฟูๆ จากนั้นก็สามารถผ่าออกเป็นชิ้นใหญ่ชิ้นเล็ก โยนให้ไก่จิกกินเป็นอาหารอย่างดี แต่พวกเปิดปากมันแบนจิกกินไม่ได้ พ่อจึงต้องทำเล็บแมวขึ้นอันหนึ่งสำหรับพ่อเองใช้ขูดเนื้อสาคร ปรากฏว่าใช้ได้เป็นอย่างดี เปิดเลยได้กินสาครผสมรำกับน้ำจวนอันนึ่งที่ทั้งฝูงน้อยเคยลองเอาเล็บแมวของพ่อขูดเนื้อสาคร แต่ก็ขูดเอาฝ่ามือตัวเองเป็นทางยาว เลือดไหลซิบ

๘ บ่อขังเป็นตำบลหนึ่งในตัวเมืองสงขลาแต่เดิม คู่กับตำบลบ่อพลับ

๙ คนไทยปักษ์ใต้สมัยก่อนจะใช้คำว่า การ ในความหมายที่คนปัจจุบันใช้คำว่า งาน แต่ร่องรอยที่ภาคกลางเองก็เคยใช้คำว่า การ มาก่อน เช่น ชื่อวิทยาลัยก็จะว่า การช่างสตรี การช่างต่อเรือ เป็นต้น

๑๐ ภาคกลางเรียก ข้าวต้มมัด

๑๑ แทงต้ม เป็นคำกริยาใช้สำหรับการห่อพันต้ม (มลายูเรียก ต้มปัด บางทีคนไทยก็ยืมมาใช้ว่า ต้มปัด) ด้วยใบ (กระ) พ้อ คล้ายกับข้าวต้มลูกโยนของภาคกลาง เป็นของขาดไม่ได้ในการทำบุญเดือนสิบ สำหรับแขวนเรือพระ การห่อด้วยใบพ่อนี้ทำให้ข้าวเหนียวที่ห่อหอม ชวนให้นึกถึงโคลงโลกนิติบทที่ขึ้นต้นว่า “ใบพ้อพันห่อหุ้ม กฤษณา ฯ” แต่การห่อที่แน่นอนจะต้องเป็นการห่อต้มตัวผู้ มิฉะนั้นจะเป็นแบบ ต้มตัวเมีย ซึ่งไม่แน่นอน

“มันใหญ่เกินไป แล้วก็หนักเกินไปสำหรับมือ เล็กๆ อย่างมือลูก” พ่ออธิบายขณะรวบมืออัน ฝ่ายผมทั้งสองข้างของน้อยพาไปท่าความสะอาด และใส่ยาแดงให้ “ให้พ่อว่างสักหน่อย จะทำให้ลูก คนละอันนะ”

แรกสุด พ่อเอาแผ่นไม้มาเลื่อยให้ได้ขนาด ยาวตามที่ต้องการ ผ่าออกเป็นแผ่นแคบๆ ยาวๆ สองอัน จากนั้นจึงใช้มีดเสื่อ^{๑๒}ของพ่อค่อยๆ เจียนไม้ แต่ละแผ่นให้เป็นด้ามสำหรับจับก่อน แล้วพ่อก็ใช้ มีดลบมุมไม้จนมนหมด แค่นั้นยังไม่พอ พ่อใช้ กระจกทรายอย่างหยาบและอย่างละเอียดขัด จนไม้มันลื่นทั้งอัน แผ่นไม้เล็บแมวเสร็จเรียบร้อย แล้วทั้งสองพี่แหมะและของน้อยมีขนาดใหญ่เล็ก ต่างกันเล็กน้อย

“สวยจังเลย” น้อยเอ่ยชมฝีมือพ่อ “พ่อทำอะไรสวยทั้งนั้น ไม้มันลื่นเลย ทั้งสองอัน เสร็จแล้วใช้ไหมคะ?”

“ยังไม่เสร็จลูก เสร็จได้ไง ไม่มีเล็บลูกแมว เลยสักอัน น้อยจะเอาไปขูดได้ไง ลูกแมวไม่มี เล็บก็ข่วนไม้ได้ซี ใช้ไหมล่ะ?” พ่อมักพูดให้น้อยคิด เสมออย่างนี้แหละ

“จริงค่ะพ่อ แล้วตาปูตัวเล็กๆ ในกระป๋องนี้ สำหรับทำเล็บลูกแมวใช้ไหมคะ?” น้อยถาม

“ใช่แล้ว” พ่อตอบ “แล้วการฝีมือของน้อยจะไปถึงไหนแล้ว?”

น้อยไม่ได้ตอบพ่อ ทำเฉไฉไปหยิบตาปูใน กระป๋องส่งให้พ่อทีละตัว นี่เป็นการช่วยพ่อได้จริงๆ เพราะมือพ่อใหญ่ กระป๋องนั้นเล็ก ตาปูก็ ตัวจิ๋ว พ่อจะหยิบลำบากมาก ทั้งเสียเวลาด้วย พ่อรับตาปูจากน้อยแล้วก็ตอกลงบนแผ่นไม้เป็น แถวๆ อย่างมีระเบียบ พ่อตอกด้วยค้อนอันเล็ก ที่สุดในบ้าน แผ่นไม้ก็น่ารัก ตาปูก็เล็กน่ารัก ค้อนก็น่ารัก มือพ่อที่บรรจงทำของใช้ให้ลูกดู

ใหญ่โตแข็งแรงมากก็จริง แต่เธอก็รู้สึกว่ามันน่ารัก

น้อยนั่งมองมือพ่อที่ทำงานไปพลางก็รู้สึกว่าจะอะไรๆ ดูน่ารักไปหมด แม้แต่เล็บแต่ละเล็บของ พ่อก็มันสะอาด พ่อจะตัดด้วยกรรไกรตัดเล็บที่ กัดทีหนึ่งก็ดัดกริบหนึ่ง แม่ไม่เคยใช้ของทันสมัย พวกนี้เลย ไม่ใช่พ่อแม่ให้ แต่แม่ว่าลำบากลำบาก มากเรื่องเปล่าๆ แม่มีมีดบางประจำตัวไว้ใน เชี่ยนหมากสำหรับผ่าแะหมากอ่อนอยู่แล้ว ว่างเมื่อไรก็เอามีดบางนั้นแหละตัดเล็บได้เลยไม่ต้องมี สองอันสามอันสำหรับทำสองอย่างสามอย่าง เหมือนพ่อ น้อยไม่ทราบว่ายแบบพ่อหรือแบบแม่มากกว่ากัน รู้แต่ว่าทั้งพ่อและแม่มีฝีมือด้วยกันทั้ง สองคน แต่เก่งคนละอย่าง

น้อยหยิบตาปูอีกตัวขึ้นมาหมุนเล่นระหว่าง นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือเตรียมส่งให้พ่อ เธอดูมันแล้ว ก็นึกขึ้นได้ พุดกับพ่อว่า

“พ่อคะน้อยได้ยินยายกับแม่เรียกตาปูว่าเหล็ก โคน พ่อเรียกตาปู ในหนังสือก็เรียกตาปู ตอน นี้่น้อยนึกออกแล้วว่าทำไมเขาถึงเรียกอย่างนั้น เขาเรียกตาปูก็เพราะรูปร่างมันเหมือนตาของปู พอพ่อตอกลงไป มันเหมือนตาปูเลยแหละพ่อ”

“คงอย่างนั้นแหละ” พ่อเห็นด้วยกับเธอและ ถามต่อว่า “แล้วเหล็กโคนล่ะ น้อยว่ามันเหมือนอะไร เขาถึงเรียกอย่างนั้น?”

“ทำไมเขาถึงเรียกอย่างนั้นล่ะคะพ่อ มันไม่เห็นเหมือนโคนอะไรเลย น้อยนึกไม่ออก” น้อย ยอมแพ้

“พ่อก็เดาเอาเหมือนกัน ภาษาปักษ์ใต้^{๑๓}เขา เรียกของตามลักษณะของมันตรงๆ ไม่ต้องคิด คำใหม่ อย่างที่ขูดมะพร้าวเขาก็เรียก เหล็กขูด เพราะทำด้วยเหล็กและใช้ขูดมะพร้าว ไชควง เขาก็เรียกว่า เหล็กไซ เพราะเป็นเหล็กและใช้ สำหรับไซ ตาปูก็คงเป็นอย่างน้อยว่า” พ่อพุดกับ

๑๒ ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าทั่วไปจะเรียกว่ามีดเสื่อหรือไม่ แต่ในครอบครัวเรียกกันเช่นนั้น เป็นมีดที่มีตัวมีดตรง สันหนา และคมมาก มีด้ามสวยหุ้มด้วยหนัง ฝักมีดทำอย่างสวยงาม รััดด้วยโลหะและหนัง มีลวดโลหะเป็นตะขอติดกับด้ามอย่างแข็งแรง

น้อยไปพลางก็รับตาปูจากลูกไปตอกบนไม้ต่อไปเรื่อยๆ “นอกจากตาปูของน้อยแล้วยังมีอีกนะ ยังมีตาปลิงด้วย”

“ตาปลิงหรือคะ เขาไว้ทำอะไรคะ มันต้องเล็กมากเพราะน้อยก็ยังไม่เคยเห็นตาของมันเลยอี้ย!” น้อยทำท่าขะขะขะ เธอเกลียดทั้งงู ปลิง และทาก

“คงไม่ใช่ตาของปลิงหรอก พ่อว่า ภาษามลายูเขาเรียกว่า ปาจะ ก็แปลว่า ทาก ใช่ไหม พ่อว่าเขาคงดูที่มันเกาะแล้วติดแน่นมึง มันเป็นเหล็กที่ปลายงอฉากทั้งสองข้าง น้อยก็เคยเห็นตาปลิงแล้ว ที่เขาใช้ตอกซุงหลายท่อนให้ติดกันอย่างไรเล่า?” พ่อพูด

“อ๋อนึกออกแล้ว ตาปลิงเหมือนปลิงเกาะเหล็กโคนก็ต้องเหมือนเหล็กโคนแล้วก็ทำกับเหล็กเลยเรียกเหล็กโคน ใช่ไหมคะพ่อ นี่คะพ่อ ตาของปู่ตัวสุดท้าย เป็นเล็บลูกแมวเล็บสุดท้ายด้วยคะ” น้อยพูดพลางส่งตาปูตัวจิ๋วให้พ่อ

พ่อตอกตาปูตัวสุดท้ายลงไปในบนแผ่นไม้ พอเสร็จก็หยิบเล็บแมวอันเล็กๆสำหรับลูกทั้งสองขึ้นมาตรวจดูความเรียบร้อยทีละอันก่อนที่จะส่งให้น้อย พลางเซ็ดเหงื่อด้วยผ้าขาวม้า

“อ้าวเสร็จแล้วเย็นนี้ก็น้อยกับพี่แหมะก็ลองใช้ชุดสาธิตให้เปิดกินได้ดู” พ่อพูด

“ดีจังเลยพ่อ พ่อทำของใช้ในบ้านตั้งหลายอย่าง แล้วก็สวยๆ ทั้งนั้น มีดเหลาดินสอก็สวย” น้อยพูด ในใจนึกไปถึงนานาชนิดที่พ่อทำให้ใช้รวม ทั้งรองเท้าคู่แรกที่พ่อให้เขาทำให้เธอและพี่แหมะจากยางแผ่นรมควัน นึกถึงมีดเหลาดินสอมีที่จับเป็นกนกงอนๆ ที่พ่อให้เขาตีด้วยตาปูอันใหญ่สุดที่พ่อบริ นึกถึงเรือลำเล็กๆ ที่พ่อทำจากกระป๋องปลาซาติน แล้วยังชิงซำที่พ่อผูกให้ได้ถุนสำหรับเธอและเพื่อนๆ นั่งเล่นกัน และอะไรอีกหลาย

อย่างสำหรับบ้านที่พ่อทำให้ใช้กันด้วย ตั้งแต่ปฏิทิน ลักประตุน้ำต่างที่คว่ำจานมีที่เหน็บซ้อนติดข้างๆ เชือกที่พันด้วยเส้นเถาว์วัลย์หลากชนิด แม้แต่ไม้สำหรับแขวนและสอยยางพาก็ทำเองหรือไม่ก็ ออกแบบให้เขาทำทั้งนั้น

“น้อยว่าพ่อก็เป็น ลูกพี่ช่าง เหมือนกับยาย เหมือนกัน”

“อะไรกัน ลูกพี่ช่าง เอามาเรียกพ่อ?” พ่อถามน้อย

“ตะกี้แม่เล่าให้น้อยว่าตาทวดของน้อยเป็นช่าง ยายเป็นลูกผู้หญิงของตาทวดที่ดีเหล็กเป็นอยู่คนเดียว คนเขาเลยเรียกยายว่า ลูกพี่ช่าง แต่น้อยว่าพ่อก็ก่งเหมือนกัน ก็ต้องเรียกพ่อว่า ลูกพี่ช่างด้วยซีคะ” น้อยอ้างเหตุผลแบบเด็กที่รักพ่อบอก

พ่อหัวเราะขณะดึงตัวน้อยเข้าไปขยี้ผมอย่างรักใคร่ ถามว่า

“แล้วยายเขาทำอะไรที่น้อยเห็นว่าสวยล่ะ?”

“ยายทำบอกย่นสำหรับตำหมากคะ ทำเอง ทำด้วยมริดคะ สีเหมือนทองเลยพ่อ มริดทำด้วยอะไรคะ เขาไปหามันมาจากไหน ที่โต๊ะโมะที่พ่อเคยไปทำงานนั้นมีมริดนี้ไหมคะ พ่อบอกน้อยหน่อยแม่ไล่ให้น้อยมากถามพ่อเอาเอง พี่แหมะก็คงรำคาญเหมือนกัน” น้อยถาม

“มริดหรือ พ่อว่านั่นเป็นคำภาษาใต้ ภาคอื่นเรียกว่า สำริด ที่โต๊ะโมะไม่มีหรือลูก ช่างเขาต้องผสมเอง ใช้โลหะหลายชนิด พ่อทำไม่เป็น แล้วก็ไม่เคยทำด้วย นม (พ่อเรียกยายตามแม่ว่านม) คงทำเก่งเพราะเป็นตระกูลช่างมาหลายชั่วคนแล้ว พ่อรู้แต่ว่าเขาใช้ทองเหลืองผสมด้วยดีบุกแล้วอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่าง มริด หรือ สำริดไม่ใช่ทองคำอย่างที่โต๊ะโมะหรือ พระพุทธรูปส่วนมากเขาก็หล่อด้วยสำริดเหมือนกัน” พ่อตอบ

๑๓ เรื่อง ตาปู และ ตาปลิง นี้ เด็กสมัยนี้อาจไม่รู้จักแล้ว แต่วรรณคดีเรื่อง มหาเวสสันดรชาดกยังเก็บไว้ให้ ในตอนกัณฑ์กุมาร เมื่อพระเวสสันดรเรียกกัณฑ์ทศพรขึ้นมาจากสระ มีการบรรยายลักษณะต่อเรือตอนหนึ่งว่า “ตะปุดะปลิงยั้งตริงกระซบซบซิด พัดเหล็กก็ตีติดดอกหมัน โสมน้ำมันชันเคี้ยวแล้วเหยียวยา ฯ” ในภาษาปักษ์ใต้ใช้คำกริยา ยิง กับตาปูเช่นเดียวกับในวรรณคดีเรื่องนี้ด้วย

“น้อยเห็นสืบกายนของยายเหมือนสายคอแม่ เลยคิดว่าถ้าชายต้องได้เงินมากเสียอีก” น้อยพูด อย่างผิดหวังนิดๆ

“เอาละตอนนี้ก็รู้แล้วว่าสำริดไม่ใช่ทองคำ แต่ น้อย ยังไม่ได้บอกพ่อเลยว่าการฝีมือของน้อยไปถึงไหน” พ่อถามบ้างและคราวนี้น้อยทำเฉยไม่ได้แล้ว

“สาต^{๑๔}“เคยแม่ให้โต๊ะติเมาะห์ทำให้ให้น้อย เพื่อนๆ มุสลิมเขาทำกันเองทั้งนั้น น้อยก็ว่าน้อย ทำได้ วันก่อนโต๊ะติเมาะห์ยังให้น้อยลองสานแล้ว ด้วย แม่ไปให้โต๊ะทำทำไมก็ไม่รู้” น้อยบอกพ่อ ด้วยเสียงบ่น “น้อยถามแม่แล้วว่าทำไมให้โต๊ะทำการฝีมือของน้อยส่งครู โต๊ะไม่ได้คะแนนสักหน่อย แม่ว่าสาตมันฝันใหญ่ น้อยทำเองไม่ได้หรอก”

“แล้วน้อยตอบแม่ว่าไง?” พ่อถามยิ้มๆ

“น้อยก็ว่า น้อยตัวเล็กก็ทำผืนเล็กได้นี่นา แต่ แม่ว่า ไม่มีประโยชน์ เอาไว้บู้บู้ไม่ได้ เลยให้ โต๊ะทำให้ ของพี่แม่ก็โต๊ะทำ ของน้อยก็โต๊ะทำ แต่โต๊ะติเมาะห์ทำสวยจริงๆนะคะพ่อ โต๊ะทำ ชูเป๊ะ^{๑๕} ทำกระเป๋าก็สวย แต่ ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ก็จะ มีชั่วโมงการฝีมืออีก เดี่ยวน้อยก็จะไปที่ท่าติติ ไป เอาดินเหนียวสีฟ้า” น้อยพูด

“แล้วพรุ่งนี้น้อยจะปั้นอะไรล่ะ?” พ่อถาม

“คุณครูบอกว่าใครจะปั้นอะไรก็ได้ พวกเด็กผู้ชายเขาจะปั้นควายมั่ง ช้างมั่ง ของน้อยว่าจะทำ กระปุกทุเรียน น้อยยังไม่บอกใคร เดี่ยวทำไม่ได้ ก็จะอายุเพื่อน แต่น้อยว่าน้อยทำได้แน่” น้อยตอบ พ่อด้วยท่าทางมาดมั่น

“แล้วกับพ่อละ บอกความลับหน่อยได้ไหม กระปุกทุเรียนนี้ทำยังไงกันน้ำ? พ่อยังไม่เคยทำ” พ่อถามเหมือนอยากรู้จริงๆ

“กับพ่อก็บอกได้ลึคะ น้อยไม่อยากทำข้าง ทำควายก็เพราะพวกวาดกับประพนธ์เขาทำได้

สวยแน่ๆ เพราะเป็นผู้ชาย วาดรูปเขาก็วาดสวย กว่าน้อย ลายมือเขาก็สวยกว่าน้อย น้อยก็ต้อง ทำอย่างของเด็กผู้หญิงซิคะ พวกนั้นเขาไม่คิดจะมาทำกระปุกทุเรียนหรอกน้อยว่า” น้อยตอบพ่อ

“แล้วทำไมน้อยคิดล่ะลูก?” พ่อซักอีกและ คราวนี้น้อยอธิบายสิ่งที่ตั้งใจไว้ให้พ่อฟังอย่าง ละเอียด

“ก็ที่บ้านหลังบ้านเราลูกทุเรียนมันเริ่มโตแล้ว เท่ากำปั้นพ้อมั้ง แล้วก็ที่บ้านเรามีลูกน้อยหน้า ออมลินของพี่แม่ที่เดี๋ยวนี้เป็นของน้อยอยู่แล้ว น้อยก็จะปั้นดินอย่างนั้น ให้เท่าๆ กับลูกน้อยหน้า นั้นก่อน แล้วผ่ามันออกเป็นสองซีก แล้วก็ควัก ดินเหนียวข้างในออกเสีย” น้อยเริ่มอธิบายพร้อม ทั้งทำท่าให้พ่อเห็นชัด ในความคิดเธอมองเห็น ภาพลูกทุเรียนอมลินนั้นเป็นรูปร่างสมบูรณ์หมด แล้วขณะอธิบายให้พ่อฟังต่อว่า “แล้วเราก็เอา ทุเรียนสองซีกนั้นมาประกบให้ติดกันอย่างนี้โต๊ะ เอาน้ำทาแล้วลูบๆ ตรงรอยที่ประกบไม่ให้เห็น รอยต่อ ไปตากแดดเสียหน่อยหนึ่ง แล้วน้อยก็ จะเอาไส้ดินที่ควักออกมาคลึงเป็นหนามอันเล็กๆ คลึงหนามมันให้เยอะเลย แล้วก็ไปเอาลูกทุเรียน ที่ตากไว้มาจิ้มให้เป็นรูๆ เป็นแถว เอาหนามที่ทำ ไว้ติดเข้าไปให้เต็ม น้อยจะติดหนามเป็นแถวๆ เหมือนที่พ่อตอกตาปูทำเล็บแมวตะกี้^{๑๖} แล้ว น้อยก็จะคลึงดินเหนียวอีกอันหนึ่งติดข้างบนเป็น ห้วน^{๑๗}มันด้วย แล้วก็เอาไปตากแดดจนแห้ง พรุ่งนี้พ่อคอยดูนะคะ สวยแน่ๆ เลย”

“พ่อก็ว่าต้องสวยแน่ๆ ว่าแต่ว่าน้อยจะใส่เศษ สตางค์ทางไหน?” พ่อท้วงเหมือนจะเตือน หลัง จากที่นั่งฟังมานานโดยไม่ขัดความคิดของลูก

“อើ น้อยลืมไป จริง ด้วย ตอนผ่าทุเรียนมา ประกบติดกันแล้ว เราต้องเจาะช่องสำหรับใส่ สตางค์ด้วยคะ ก่อนเอาไปตากแดด” น้อยตอบ

๑๔ สาต คือ เสือ ภาษาปักขะใต้คำนี้ตรงกับภาคเหนือและภาคอีสาน และใช้วัสดุหลายอย่าง เช่น เตย ลำเจียก ตะคร้ำ หวาย ไม้ไผ่ กระจุต กก แต่ที่คนปักขะใต้ชอบมากนั้นเป็นราคาแพง คือ สาตลำเจียกและสาตไม้ไผ่จากเมืองจีน

๑๕ ชูเป๊ะ เป็นกระเป๋าสานรูปร่างแบน

๑๖ ห้วน คือ ขั้ว ไม่แน่ใจว่าเป็นคำปักขะใต้หรือคำไทยโบราณ

“ขอถ่ายตราสมของแม่ไปสักคิปด้วยชื่อน้อย”
พ่อแฉะ น้อยงง ถ้ามพ่อว่า

“เอาถ่ายไปทำอะไรคะพ่อ?”

“ก็ลูกบอกว่าต้องผ่าลูกทุเรียนไม่ใช่หรือไม่เห็น
น้อยบอกว่าเอาอะไรผ่า น้อยคิดจะเอาเม็ดเหลา
ดินสอไปละก็ พ่อว่าใช้ด้ายตราสมดีกว่า ทำ
แบบที่แม่เคยสอนให้ผ่าไข่ต้มใจ ดีกว่า มันจะผ่า
ได้เรียบ เวลาถ่ายก็จะมีรอย” พ่อแฉะ น้อย
มองพ่อแบบนึกไม่ถึงคำที่ตนเองเพิ่งตั้งให้พ่อเป็น
ลูกพี่ช่าง เมื่อครุ่นนี้

“ขอบคุณค่ะพ่อที่บอกน้อย” น้อยเข้ากอดแขน
พ่ออย่างรักใคร่สนิทสนม

“เป็นอันว่าน้อยนะชอบปั่นดินเหนียวมากกว่า
สานสานเตยไซ้ไหม แล้วบอกย่นของยายละ ไม่
ชอบแล้วหรือ?” พ่อถามทำให้น้อยต้องคิดอีกแล้ว

“บอกย่นก็สวยมาก เหมือนทองเลย สาดเตย
ของโต๊ะติเมาะก็ก็มีลายสีต่างๆ สวยมาก กระปุก
ลูกทุเรียนของน้อยก็คงสวยเหมือนกัน น้อยชอบ
ทั้งนั้นเลย เล่นน้ำคลองก็สนุก หนังสือในหีบ
ของพ่อยิ่งสนุกใหญ่ ไปคลองกันเถอะค่ะพ่อ
มามตามมาพอดี” น้อยพูดอย่างมีความสุข ออกวิ่ง
แข่งไปกับมามุ โดยมีพ่อเดินอมยิ้มตามไปข้างหลัง

บายวันรุ่งขึ้น เมื่อสองพี่น้องเดินตามหลัง
กันกลับจากโรงเรียน ยาย กับแม่ นั่งคุยกันอยู่ที่
หน้าร้าน ส่วนพ่อนั่งทำบัญชีอยู่ที่โต๊ะทำงานอีก
ด้านหนึ่ง น้อยเดินช้ากว่าปรกติมาก กระเป๋า
จันทบูรใส่หนังสือแขวนอยู่บนไหล่ สองมือของ
น้อยประคองผลงานที่ทำมาจากโรงเรียนอย่าง
ระมัดระวัง พอถึงหน้าร้านก็วางกระปุกอมลิน
รูปทุเรียนลงบนพื้นห้องอย่างต้องการจะอวด
วางของแล้วก็ยังยืนเท้ามือทั้งสองไว้กับหัวนอน^{๑๗}
แกว่งเท้าข้างหนึ่งพร้อมทั้งทำเสียงเหมือนหัวเราะ
เขินๆ แทนการบอกให้ทุกคนมาชม

ยายกับแม่ต่างมองดูการฝีมือชิ้นนั้นของน้อย

มองตากันพร้อม ทำหน้ายิ้มๆ กับท่าทางของ
เจ้าของ พ่อลูกจากโต๊ะทำงานมาดูด้วย ดูแล้ว
พ่อก็เดินกลับเข้าไปที่กล่องไม้เก็บเงินที่พ่อทำให้แม่
พ่อเลื่อนฝากล่อง หยิบเอาสตางค์แดงออกมา
หลายอัน พ่อค่อยๆ หยอดเหรียญเหล่านั้นลงใน
กระปุกดินเหนียวรูปลูกทุเรียนทีละอันๆ ทั้งสิบอัน
พูดว่า

“เก่ง น้อย แล้วลูกก็จะทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ พวก
ช่างเขาก็ออย่างนี้ เขาต้องชอบและอยากทำก่อน
ต้องสังเกตของจริง แล้วก็ดูที่คนก่อนเราเขา
ทำมาแล้ว พ่อหยอดเงินให้เป็นประเดิมสิบสตางค์
จะเอาไปเก็บในหีบก็ได้ หรือจะให้แม่วางไว้ให้
ใครๆดูก่อนก็ได้นะ สวยดี เอาละ ไปเปลี่ยนเสื้อ
กระโปรงได้แล้ว”

น้อยเดินเข้าไปข้างในอย่างภาคภูมิใจ ได้ยิน
เสียงพ่อพูดกับยายและแม่ด้วยเสียงกลัวหัวเราะว่า

“ทำทางบ้านเราจะมี **เหลนพี่ช่าง แล้วมั่ง
นม**”

๒

หมายเหตุ เขียนเสร็จเวลา ๑๑. ๐๗ น. วันพุธ ที่ ๒๑
มีนาคม ๒๕๕๐ ๑ วันหลังการแถลงผลงานของกรม.
และได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับสถานการณ์
ภาคใต้กับผู้ใหญ่ของบ้านเมืองท่านหนึ่งด้วย รู้สึกหาย
คับข้องใจได้บ้างและขอบพระคุณที่ท่านรับฟังอย่างตั้งใจ
จะด้วยสาเหตุใดก็ตามที่เกิดขึ้น พวกที่ยิงหัวคนที่ไม่
เกี่ยวข้องทีละคนถึง ๘ คนเขาทำกับมนุษย์ด้วยกันได้
อย่างไรหนอ แถมยังมีเรื่องหมอกควันทางภาคเหนือ
เรื่องปลาดายเป็นล้านตัวทางภาคกลาง เรื่องรถทัวร์ไฟ
ไหม้คลอกคนตายที่เดียวถึง ๒๙ คนทางภาคอีสาน มอง
โลกทั้งโลกก็กำลังร้อนจนภูเขาน้ำแข็งขั้วโลกละลายและ
ที่สูดน้ำอาจท่วมโลก สรรพสัตว์อาจตายกันหมดโดย
ธรรมชาติลงโทษ แล้วพวกที่มาคนอื่นอย่างเลือดเย็น
เองก็จะมีที่อยู่ในโลกนี้เหมือนกัน หยุดเป็นผู้พิพากษา
และเป็นเพชรฆาตตัดสินและลงมือสังหารเพื่อนร่วมโลก
เกิด - ชบาบาน

๑๗ นอ คือ ไม้หนาแผ่นยาวที่ใช้ตอกเป็นขอบพื้น ใช้สำหรับกั้นตอนล่างของบานประตูด้วย

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

ตราบใดที่คนไทย ยังวัดค่าความเจริญก้าวหน้าของประเทศที่ “เงิน” ตราบนั้นเราก็ยังมุ่งแก้ปัญหาประเทศภายในระบบอบทุนนิยม จะต้องตกเป็นทาสของประเทศที่มีทุนมาก หรือมีเงินมาก โดยไม่รู้ตัวก็เป็นได้

คนในประเทศยังหลงกับการเชื่อเชือให้ต่างชาติมาลงทุนในประเทศมากๆ โดยเราต้องตกเป็นเบี้ยล่าง หรือยอมรับเงื่อนไขของเขาเป็นสำคัญ เพื่อให้เขาเข้ามาลงทุนในผืนแผ่นดินไทย

แนวคิดที่ส่งเสริมให้คนต่างชาติมาลงทุนในประเทศมากๆ โดยไม่พยายามส่งเสริมให้คนไทยหรือคนในชาติ ให้มีศักยภาพในการลงทุน ก็เป็นการขายชาติประการหนึ่ง

มองทะลุหมอกควันที่ภาคเหนือ

คนขายชาติในลักษณะนี้ มิใช่ไม่มีความรู้หลายคนเรียนจบมาจากต่างประเทศ รับความรู้มาจากต่างประเทศ จึงไม่ค่อยรู้ความจริงในประเทศว่าควรพัฒนาไปสู่จุดใด แผนพัฒนาชาติของสภาพัฒน์ จึงร่างมาใช้กันผิดพลาด กว่าจะรู้ตัวก็เกือบ ๑๐ ปี

ทำให้ประเทศชาติมีปัญหาเพิ่มขึ้น อย่างเช่น การดึงต่างชาติมาลงทุนการค้าในประเทศ ตอนแรกก็เปิดใน กทม. ขณะนี้ก็ขยายไปสู่อำเภอต่างๆ ในหลายจังหวัด ร้านโชห่วย หรือร้านค้าปลีก รายย่อยของคนไทยก็เริ่มล้มละลายมากขึ้น ลูกค้านคนไทยก็ไม่เห็นใจคนไทยด้วยกัน เห็นแก่ความ

สะดวกสบาย (เห็นแก่ตัวนั่นแหละ) สุดท้ายคนไทยทั้งหลายก็สร้างความเดือดร้อนให้กันเอง

แม้แต่รัฐบาล ข้าราชการที่รับผิดชอบ ก็เหมือนใส่เกียร์ว่างไม่เอาใจใส่ช่วยหาทางแก้ไขอย่างรีบด่วน ต่างรอให้ชาวบ้านมารวมตัวกัน มาประท้วง ไม่ยอมเข้าหาชาวบ้าน หรือขนาดชาวบ้านมาประท้วงแล้ว ยังไม่แสดงความชวนชวยช่วยเหลือให้สมกับเป็นข้าราชการที่เป็นลูกจ้างของประชาชน

ผมได้ข่าวว่าร้านค้าปลีกใน อ.ปากช่อง อ.กันทรลักษ์ อ.สีคิ้ว กำลังเดือดร้อน เพราะจะมีห้างยักษ์ใหญ่ไปเปิดสาขาอยู่ในอำเภอดังกล่าว คนไทยส่วนใหญ่ก็ไม่มีใจช่วยกัน

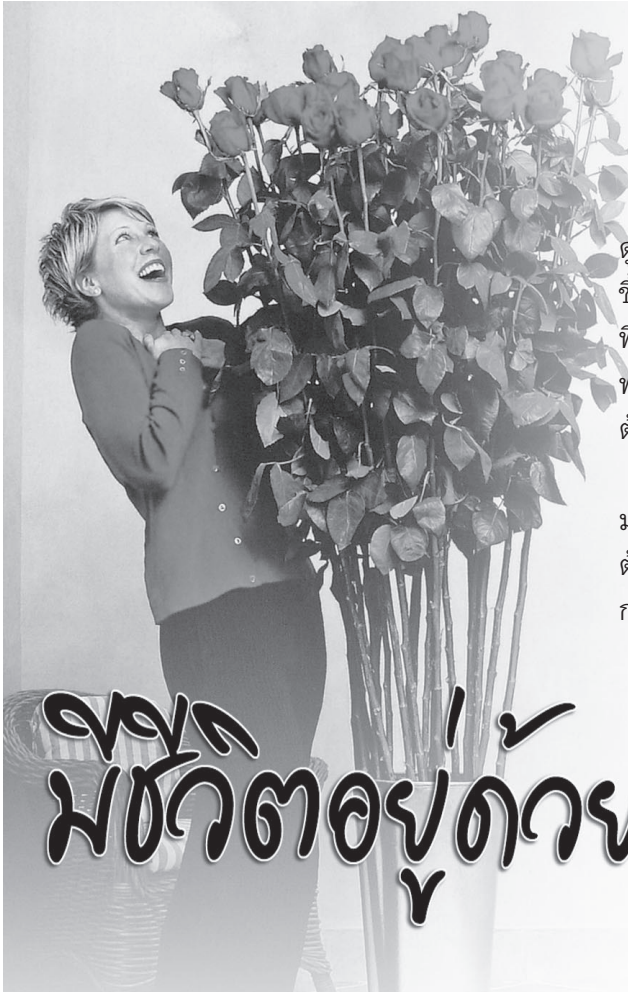
ทำให้ผมนึกถึงควันพิษที่ครอบตัวเมืองทาง เชียงใหม่อยู่ในขณะนี้ ก็เกิดจากคนนี่แหละเป็นสำคัญที่ทำให้เกิดไฟป่า เผาฟาง เผาขยะ ก็เดือดร้อนกันไปหมดทั้งเมือง

ขนาดเกิดความเดือดร้อนถึงขั้นนี้แล้ว คนที่จุดไฟเผาป่า เผาฟาง ฯลฯ จะได้สำนึกหรือเปล่า ก็ยังไม่รู้เลย หรือต้องรอให้คนทำหายใจไม่ออกถึงหยุดทำ เพราะชัดเจนว่าตัวเองคิดผิด ทำผิด

แต่คนร่างกฎหมาย ให้ยักษ์ค้าปลีกเข้ามาปักหลักสูบน้ำเงินในแผ่นดินไทย และคนไทยที่หลงความสะดวกสบายไปซื้อของในห้างร้านต่างชาติ จะรู้ตัวใหม่ว่าเป็นการขายชาติ เป็นการฆ่าคนไทยให้ตายทั้งเป็น หรือจะรอให้ความวุ่นวายเกิดจนชาติล่มสลายไปกับตา ถึงค่อยรู้ตัว จึงค่อยตาสว่าง ดังหมอกควันที่ครอบคลุมอยู่ทางภาคเหนือ ที่เกิดจากคนในภาคเหนือด้วยกันเอง ทำร้ายกันเองโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ผมได้แต่นึกถึงคำพระที่ว่า ไม่เห็นทุกข์ ก็ไม่เห็นธรรม คือไม่เห็นความจริงนั่นเอง

การไม่เห็นทุกข์ ก็คือการไม่เห็นปัญหา ยิ่งงี้ๆ ก็ขออย่าได้เห็นเมื่อชาติล่มสลายเลยนะครั้น ธิษัฏ เห็นหรือทำปัญญาให้รู้จริงรู้แจ้ง เสียแต่เนิ่นๆ ...สาธุ. ๒

ดูแล ระมัดระวังจากผู้เกิดก่อน เพราะผลที่เกิดขึ้นภายหลัง ล้วนเป็นภาระ เป็นความทุกข์ที่ไม่ใช่เฉพาะแต่ผู้ไปกระทำทางเพศเท่านั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครอบครัว คนผู้หวังดีรอบด้าน ต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

วันแห่งความรักวาเลนไทน์นี้ ตามโรงแรม มานูรูต แหล่งอบายมุข แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ต้องวางมาตรการควบคุมอย่างเข้มข้นเพิ่มขึ้นกว่าเวลาปกติ เพื่อป้องกันการกระทำความผิด

จงมัวติดอยู่ด้วยความรัก

เดือนกุมภาพันธ์เป็นเดือนแห่งความรัก ที่คนไทย **ล**งใจวัน “วาเลนไทน์” มาโดยตลอด กิจกรรมของความรักเป็นสิ่งที่ถูกนำมาพูดถึงมากที่สุด ตั้งแต่ระดับบุคคล ครอบครัว ไปจนกระทั่งถึงประเทศชาติ แม้ว่าส่วนใหญ่จะมีแนวโน้มไปที่เรื่องเพศค่อนข้างมากสักหน่อย แต่ก็ยังมีผู้ทรงสติปัญญาส่งสัญญาณ ตักเตือน ให้แง่คิด หรือพยายามโน้มนำให้สังคมหันกลับไปดูเรื่องอื่นๆ ที่มีอยู่มากมายหลากหลายรอบตัว นับว่าเป็นความโชคดีที่ยังมีบุคคลชนิดนี้อยู่บ้าง ถึงจะไม่ค่อยได้ผลเท่ากับเรื่องเพศก็ยังคงดีกว่าไม่มีผู้ยับยั้งเสียเลย

จริงอยู่ที่ว่าวัยรุ่น อันเป็นวัยที่มีประสบการณ์ชีวิตน้อยอยู่ แต่มีอารมณ์รุนแรงกว่าวัยที่จะอยากพบ อยากเห็น อยากแตะต้องสัมผัส อยากเข้าไปกระทำการในเรื่องต้องห้าม เรื่องควรรอย

ทางเพศ ทั้งโดยกฎหมายและศีลธรรม จากพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ยังใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล แม้อาจจะมีเหตุผลก็เป็นเหตุผลที่เข้าข้างตัว เข้าข้างกิเลส จนยากแก่การจะชี้ให้เห็นทุกข์ หรือให้เห็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ฉะนั้นช่วงเวลาของวันวาเลนไทน์นี้ สื่อสารมวลชนที่มีอุดมคติ มีความซื่อตรงต่ออาชีพ และหวังผลประโยชน์ต่อผู้บริโภค ไม่เห็นแก่เงินทองส่วนตัว ก็พยายามหาเรื่องดีๆ มีแง่คิด มีศีลธรรมมาให้ดูกัน เช่นโทรทัศน์บางช่องก็นำเอาเรื่องคู่สามีภรรยาอายุยาว ที่ช่วยเหลือกันดี มาโดยสม่ำเสมอ ตลอดเวลาที่ครองคู่ ทั้งๆ ที่อายุมากแล้ว ๗๐ กว่าแล้วก็ยังมีความรักต่อกันสมควรแก่การเป็นคู่ทุกข์คู่ยาก สามีดูแลภรรยาที่เป็นอัมพาต พาไปทุกหนแห่งเพื่อหวังให้ภรรยา

พื้นความจำ ป้อนข้าวป้อนน้ำ ดูแลการขับถ่าย ทำรถพิเศษให้นอน เป็นพยาบาลส่วนตัวมาหลายปี ทั้งๆ ที่ผู้ชายไม่กี่คนในสังคมจะกระทำแบบนี้ เป็นตัวอย่างของ**สามีศิลปะ** ๕ ที่แท้จริง ไม่มากเมียหลายใจ ไม่เจ้าชู้เอาแต่เรื่องเพศ แต่เป็นคู่ทุกข์คู่ยากที่คงจะหาใครเทียบเทียมได้

ตัวอย่างคู่สามีภรรยาคุณนี่ จึงเป็นการนำเสนอที่ควรแก่การยกย่องสื่อโทรทัศน์ช่องนี้อย่างยิ่งที่ให้ประโยชน์แก่คนดู แทนที่จะมุ่งแต่การขายสินค้าเพื่อผลทางการเงินส่วนตัว เป็นการทำทวงกระแสที่มีเนื้อหาควรนำมาคิดคำนึงว่า ผู้ที่คิดสนุกเรื่องเพศ อย่าคิดว่าเป็นเรื่องสนุก แต่มันเป็นเรื่องเศร้า เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยการใคร่ครวญก่อนจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว ลำพังชีวิตเดียวเราหาเลี้ยง หรือดูแลตัวเองได้แค่นี้ หรือเรากำลังกายกำลังใจที่จะดำรงตนไว้ด้วยดีเพียงไหน เรามีกำลังกายกำลังใจเหลือพอที่จะเผื่อแผ่ให้คนอื่นแค่นี้

เพราะหากเป็นความรักคู่สามีภรรยาแล้ว จะต้องถือไม้เท้ายอดทอง กระจบยอดเพชรในคู่สมรส หากอายุจะยืนยาวไปด้วยกัน ยามเกิดอุบัติเหตุในชีวิต ใครคนใดคนหนึ่งกล้าที่จะเสียสละไหม หรือว่าเพียงแต่คิดว่าจะให้เขาเป็นที่พึ่งของเรา เราคิดแต่จะพึ่งเขา แทนที่จะคิดว่าเราจะทำตัวให้เขาได้พึ่ง

วัยหนุ่มสาวที่มีความรัก มักมุ่งตรงเนื้อหนังมังสา ความสนุกหลงสัมพันธ์ทางเพศ โดยไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย มีหน้าซำยังไปตกแต่ง ประดับตัด เสริม ทำร้ายร่างกายตนเองเพื่อสนองตัณหา ผู้ชายก็ทำให้หล่อ ผู้หญิงก็ทำให้สวย มีหน้าซำยังอุตริให้ยุ่งยากไปกว่าร่างกายภายนอกที่เห็นๆ ลึงสวณเร้นลับก็ยังไปทำ ไปเสริม เพราะความหลง จนเน่าเปื่อย เสียสุขภาพ เสียชีวิตไปก็มี เพราะไม่ได้คิดถึงเรื่องสำคัญตรงเนื้อหาดังกล่าว **ชีวิตคุณนี่ไม่ใช่เพื่อเสพ แต่มันเป็นการเอาชีวิตทั้งชีวิตมาลงทุนในการทำความดีต่อกัน พึ่งพากันและกัน** หาใช่การแสวงหาความสุขเพศรส จน

กระทั่งฆ่ากัน เพราะไม่สนใจ หรือเพื่อสนองกิเลสที่หนาบางกว่ากันเท่านั้น ดังกรณีเกิดฆาตกรรมปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ ถ้าวันแห่งความรักจะต้องทำให้คนไปกระทำเรื่องเลวร้ายพวกนี้ จนกระทั่งมีข่าวหลอกล่อ ลวงหญิงไปฆ่าเรา หรือผู้เฒ่าหัวงูพราหมณ์จรรยาเด็กสาว หรือเด็กก๊วยรุ่นด้วยกันเปิดพรหมจรรย์ฟรี อาศัยวันแห่งความรักเป็นสะพานไปสู่การกระทำที่ล่อแหลมต่อวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม ก็คงเป็นวันเศร้ามากกว่าวันนำยินดี

แม้ศาสนาพุทธจะไม่ส่งเสริมนิยมคนอยู่อย่างเพศคู่ แต่ศิลปะ ๕ ก็ยังเป็นพื้นฐานรองรับบุคคลที่ยังต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพียงระดับศิลปะ ๕ ก็ยังทำให้สังคมสงบสุขได้บ้าง แม้จะเป็นศิลปะระดับพื้นฐานสุดก็ตาม แต่ก็ยังหาบุรุษที่กล้าประกาศความซื่อตรงต่อคู่ของตน อยู่ในศีลข้อ ๓ อย่างดี สม่่าเสมอได้น้อยมาก มิฉะนั้นแล้ววันแห่งความรักนี้ สถานเจริญรมย์ แหล่งโลภะณีก็คงไม่เตรียมรับลูกคำบุรุษเป็นพิเศษเช่นกัน ทั้งๆ ที่เมื่อพูดถึงเรื่องความไม่เที่ยงดูเหมือนใครๆ ก็รู้ยอมรับ แต่พฤติกรรมจริงๆ แหล่งเสริมสวย แหล่งศัลยกรรมตกแต่งก็ยังเป็นที่นิยมกันอยู่ เสี่ยงกับความเจ็บ เสี่ยงกับความตายก็ยอมเพียงเพื่ออาศัยเป็นอุปกรณ์เสพเพศรส ไม่ได้ทำให้คนฉุนใจคิด แม้จะมีข่าวเรื่องผลเสียในเรื่องทำนองนี้ออกบ่อยก็ตาม ทำใจคนจึงจะหลุดพ้นไปจากวงจรดังกล่าวนี้

ภาษิตว่าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

เทิดเหนือหัววางสง่าว่าสวยสม

ครั้นกงจักรผัดผันปั่นวงกลม

เจ็บระบมร้ายใจเลือดไหลไทรอม

เปรียบคนเรายามเห็นผิดเป็นชอบ

ดีประกอบกรรมชั่วยั่วจิตโหม

สำนึกผิดคิดได้ใครประโลม

ต้องทุกข์โถมนี้สออยู่แต่ผู้เดียว

ฉะนั้นเมื่อมีผู้สะกิดเตือนให้เราหันกลับไปคิดถึงเรื่องความรักศีลธรรม จึงพึงนำมาใส่ใจ และ

พยายามตั้งอธิษฐานจิตใหม่ เพื่อให้ตนเองเป็นคนดี แทนที่จะคิดเรื่องความรักเชิงเพศเติมๆ น่าจะคิดถึงคนรอบข้างแทน ควรรักตราบที่ยังมีคนรอบข้างที่ต้องเกี่ยวข้อง เริ่มแต่รักตัวเองก่อน ใครที่รักตัวเองจริงๆ ไม่ควรไปทำความชั่ว หรือทำสิ่งที่ไม่ดี ทำเรื่องให้ตัวเองเดือดร้อน คงเคยได้ยินคำกล่าวที่ไม่มีความรักใดยิ่งกว่าตน หากเราไม่ซ่อนเร้นปกปิดหลอกกลวงตัวเองแล้วคงต้องยอมรับความจริงข้อนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า**ผู้รักตนจะต้องฝึกตน** เพราะการฝึกตนนั้นเป็นการ**แสดงความรักตนที่ยิ่งใหญ่กว่าการแสดงความรักต่อใครๆ** ยิ่งเรื่องฝึกละชั่ว ยิ่งจะต้องพากเพียรมากๆ ผู้รักตนยอมเมตตาตน ผู้เมตตาตนยอมไม่ฆ่าตน ทั้งๆ ไม่ฆ่าคนอื่นด้วย

เพราะว่า “เมตตาคือคุณธรรมอันล้ำเลิศ ก่อให้เกิดสุขสันต์กันถ้วนหน้า
ถึงต่างผิวต่างพรรณจ่านรรจา
มีเมตตายอมประสานมานโมตรี
จะบรรดาฆ่าฟันกันไยเล่า
จะฆ่าเมาโลกไปไฉนนี้
เมื่อทุกคนต้องตายวายชีวิต
ควรจะมีเมตตาดีกว่าขัง”

วันแห่งความรักจึงควรเป็นวันฝึกตนเพื่อให้เกิดเมตตาตั้งกล่าว

ผู้เมตตายอมเสียสละเพื่อคนอื่นได้ แม้จะต้องเสียสละความสุขของตนก่อน หรือต้องเพิ่มทุกข์ให้แก่ตนก็ตาม ให้คนอื่นมีความสุขโดยที่ตนเองไม่ต้องไปทำความชั่ว หรือตนเองต้องพยายามทำความดีเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยให้คนอื่นพ้นทุกข์ ย่อมเป็นหนทางของการฝึกเมตตา

ความรักที่แท้จริงคือการเสียสละ ความรักไม่ใช่การแลกเปลี่ยน ไม่ใช่เรื่องได้เรื่องเสีย ไม่ใช่เรื่องได้เปรียบเสียเปรียบ แต่เป็นเรื่องให้ เป็นเรื่องทาน เป็นเรื่องอภัย เริ่มตั้งแต่ตัวเองเป็นประภ

ธรรมดาคนเรามีดีมีชั่ว อารมณ์ร้ายอารมณ์ดี ย่อมมีผิดมีถูก ฉะนั้นหากเราไม่รู้จักอภัยตนเอง เราก็ต้องกระทำอัธวินิบาตกรรม เฉกเช่นชาว

คนฆ่าตัวเองเพราะละอายต่อสิ่งที่ตนกระทำลงไป แล้วมาคิดได้ภายหลัง สุดท้ายจะอภัยตนเองได้ ก็ต้องทำบาปเพิ่มขึ้น ฆ่าตนเองด้วยเข้าใจผิดว่าจะทำให้หลุดพ้นจากความจริงที่ทำไปแล้ว หาได้คิดว่า การฆ่าตนเองเป็นการซ้ำเติมตนเองและทำร้ายคนอื่น ยิ่งเป็นบาปมหันต์เข้าไปอีก ฉะนั้นคนที่ไร้สติปัญญา ไม่ได้ศึกษาธรรมะ มักจะแก้ปัญห

ด้วยการเพิ่มปัญหามากกว่า

แทนที่จะ “เป็นบทเรียนชีวิตลองคิดเล่น เทียบให้เห็นเล่ห์พาลชำนานูหลาย
ชุ่มวางแผนแยบยลกลอุบาย
ใครเคราะห์ร้ายหลงเชื่อเป็นเหยื่อพาล”

ผู้รักตนต้องสละตน นี่เป็นสัจจะอันประเสริฐ ซึ่งแน่ละ ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ง่ายๆ แต่ก็ใช่จะหาผู้กระทำไม่ได้เลย หากใครเข้าใจ ย่อมฝึกตน

เป็นเรื่องนำยินดีอีกอย่างที่มีข่าวว่าวันแห่งความรักนี้ ผู้เป็นลูกส่วนหนึ่งสร้างค่านิยมให้คิดถึงพ่อแม่ พากันไปกราบพ่อแม่ นำของขวัญไปมอบให้พ่อแม่ พาไปกราบปู่ย่าตายาย นำของขวัญไปมอบให้ปู่ย่าตายาย แม้แต่โฆษณาสินค้าบางอย่างในโทรทัศน์ ก็พยายามสร้างค่านิยมเช่นนี้ นับว่าเป็นวิวัฒนาการทางปัญญาทางศีลธรรมที่น่านำมากล่าวชมเชย

เพราะสถาบันครอบครัวเป็นแหล่งแรกของการเรียนรู้ เป็นสถานศึกษาที่ใกล้ชิดที่สุด หากพ่อแม่ สมาชิกในครอบครัวทุกฐานะทุกวัยอายุเป็นคนดี เป็นแคบอบอุ่นมั่นใจได้ว่าเป็นแหล่งผลิตพลเมืองดีให้แก่ประเทศชาติ ทั้งนี้เพราะโบราณฝากฝังแนวปฏิบัติไว้ให้ว่า

“รักลูกผูกพันสรรสร้าง
แบบอย่างจำเพาะเหมาะสม
บ้านสุขสดชื่นรื่นรมย์
พ่อแม่เกลียวกลมร่วมใจ
ปลูกฝังคุณธรรมนำผล
ไม่เห็นแก่ตนเป็นใหญ่
ลูกมีระเบียบวินัย
ชาติไทยได้พลเมืองดี”

เรามีเพื่อนบ้าน เรามีเพื่อนเล่น เรามีเพื่อนทำงาน เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนอกเหนือจากชีวิตในครอบครัวที่เรามีพี่น้อง ฉะนั้นความรักที่งดงามจึงต้องแผ่ขยายไปถึงบุคคลเหล่านี้ด้วย รักที่รักน้องรักเพื่อนเป็นความรักที่ต้องแสดงออกตามกาลเทศะ พี่น้องต้องไม่ริษยากัน ต้องพึ่งพากันได้ เพื่อนต้องไม่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ต้องอาศัยกันได้ เสียสละให้พี่น้อง เสียสละให้เพื่อน แม้ไม่ถึงกับชีวิตก็ยังเป็นสิ่งหาได้ยาก

หากพี่น้องรักกัน ช่วยเหลือกัน คนในครอบครัวก็ไม่ต้องไปแสวงหาความรักจากบุคคลอื่นนอกบ้าน พี่น้องขาดเงินทอง ขาดแรงงาน ขาดกำลังใจ พี่น้องกันช่วยกันเองได้ ก็ไม่ต้องไปกู้ยืมจากคนอื่นให้เสียดอกเบี้ย ให้เสียชื่อเสียง เพื่อนรักกันต้องช่วยกัน แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ แม้ของนั้นจะน้อยนิด ไม่มีราคาแพงวุดแต่ค่าน้ำใจไม่อาจตีราคา เราก็อยมรรู้กันอยู่ หากระลึกได้อย่างนี้ ชาวเรื่องหักหลังทำลายกันคงไม่มี เพราะเรื่องน้ำใจไมตรี เป็นเรื่องเกิดก่อนน้ำอาบน้ำกินอุดมสมบูรณ์ทั้งนี้เพราะว่า

“อันน้ำใจไมตรีนั้นดีแท้

อาจช่วยแก้อุปสรรคประจักษ์ผล
ถึงอยู่กลางทะเลทรายคลายกังวล
เมื่อมีคนชูช่วยด้วยเมตตา
ไมตรีจิตอุปมาวาริไล
ขึ้นททัยผู้เดินทางหว่างแดดจ้า
หากทุกคนมีน้ำใจในอุรา
โลกคงผาสุกสันต์นิรันดร”

วันแห่งความรักไม่ควรจำเพาะเจาะจง เฉพาะเดือนกุมภาพันธ์ แต่ควรมีประจำทุกขณะจิตของทุกคนกับทุกคน ตราบที่คนเราเกิดมาแล้วรู้อยู่ว่าต้องตาย ฉะนั้นจึงไม่ควรจะเกิดมาเพื่อหาความสุขเฉพาะตนเท่านั้น เพราะถ้าคิดเช่นนี้พระพุทธเจ้าก็คงไม่ได้อุบัติในโลก

เหตุการณ์ร้ายๆ เกิดขึ้นเพราะคนไม่ได้คิดถึงความรักเช่นเมตตา คนจึงฆ่าได้ทั้งสัตว์ทั้งคน ฆ่าได้ทั้งพระทั้งผี ยิ่งฆ่าผู้ไม่ควรฆ่าก็ยังเป็นการ

ฆ่าตัวคนกระทำการฆ่ามากขึ้นไปเป็นทวีคูณ ดังเช่นปัญหาทางภาคใต้ในประเทศไทยปัจจุบัน ผู้เห็น ผู้ได้ยิน ผู้รับทราบเรื่องราวทุกวันนี้ คงต้องแผ่เมตตาให้แก่ผู้กระทำการนั้นมากกว่าที่จะคิดแก้แค้น หรือกระทำรุนแรงเฉกเช่นที่ผู้กระทำการร้ายกระทำ เพราะไม่มีการจองเวรใดๆ พาไปสู่การระงับเวร นอกจากปลงสังเวยในชีวิตว่าสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม แต่ละคนจะต้องระมัดระวังใจของตนๆไม่ให้เกิดโกรธเกลียดซึ่งคิดประทุษร้ายตอบ ยากแสนยากกว่าการยกทัพไปปราบเป็นล้านพัน แต่ไม่มีวิธีใดดีไปกว่านี้ หากผู้เข้าถึงธรรมแจ่มแจ้งจริง

วันแห่งความรักนี้จึงน่าจะเป็นวันอภัย เป็นวันที่พึงทำให้ดี หากจะยังอยากจะมีความรักหรือชื่นชมความรักกันอยู่ ก็พึงมองความรักสร้างความรักไปในทิศทางอย่างดอกรักนี้

“เปรียบดอกรักชูช่อล่อเอื้อง
กลีบงามเยียมอย่างนิมิตประดิษฐ์สรร
มีความหมายประจักษ์รักนิรันดร
ดอกรักนั้นเตือนจิตคิดไมตรี
แม้มนุษย์ทั่วหล้ามาผูกมิตร
รักสนิทร่วมใจใฝ่สุขศรี
เลิกโกรธ เกลียด หันหน้ามาทำดี
โลกเรานี้คงสดสวยด้วยรักเอ๋ย”

ก่อนที่วันวาเลนไทน์จะมาถึง ตามวันที่กำหนดไว้ในปฏิทิน เราทุกคนน่าจะเริ่มปลูก รดน้ำความรักกันและกัน โดยตั้งจิตอธิษฐาน (ตั้งใจทำดี) ไว้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ อย่างน้อยๆ สิ่งใดที่ไม่ดีที่เราทำอยู่แก้ไข เราก็ตั้งใจเลิก สิ่งใดที่เราทำดีแต่ยังไม่คิดจะทำ หรือไม่มีกำลังใจจะทำ ก็ใช้ความพยายามเพิ่มขึ้น อาศัยความแห่งความรักนี้สร้างความรักเมตตาให้แก่ดวงใจของตน เดินไปไหน พบเห็นใครที่ควรช่วยเหลือหยิบยื่น ผู้ทุกข์ยากด้อยปัจจัยยังชีพกว่าเรา การกินการอยู่การใช้ของเราเหลือเฟือ มากเกิน จะเผื่อแผ่ให้เขาเหล่านั้นบ้าง ก็ยังเป็นการให้ความสำคัญเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์แก่วันแห่งความรักในทิศทางที่

ถูกตรงล้มมาทูลี่ ลองหันกลับมาพยายามตั้งใจ
ใส่ใจเพิ่มขึ้น เริ่มตั้งแต่ออกจากบ้าน หากเรามี
รถประจำตัวนั้น คนในซอยเดียวกับเราเดินอยู่
เราพอมีเวลารับเขาให้อาศัยไปลงป้ายรถประจำ
ทางต่อรถได้ไหม เราขึ้นรถประจำทาง มีเด็ก
คนชรา คนร่างกายอ่อนแอกว่าเราขึ้นมาภายหลัง
เราลุกขึ้นยืนให้เขานั่งแทนได้ไหม เพื่อนของ
เราที่ทำงานมาสาย หรือป่วย เราทำงานช่วยเขา
หรือไปเยี่ยมเขาได้ไหม ฯลฯ

ตั้งใจเสียสละ ตั้งใจทำงาน ตั้งใจให้ ตั้งใจ
ยอมอ่อนน้อมเพื่อให้คนอื่นสมหวัง มีความสุขบ้าง
ในวันแห่งความรักเพียงวันเดียว ก็ยังดีกว่าไม่เคย
นึกถึงหรือคิดจะทำสิ่งที่ดีๆ อย่างนี้เลย

หรือจะเอาแต่เพียงดอกไม้ไปมอบให้แก่คน
รักของตนเท่านั้น หรือจะเอาแต่ข้าวของสิ่งสวย
งามไปให้แก่คนรักของตนเท่านั้นตามเช่นเคย
ปฏิบัติมา หรือตามที่เขาชวนเชิญทำกันดาษดื่น
สุดท้ายบรรยากาศของสังคมคนก็ยังเดือดเนื้อ
ร้อนใจเช่นเคยอย่างนั้นหรือ?

เรื่องเขียนวันนี้โอกาสนี้ ขออิงอาศัยวันนี้
มอบความรักอย่างนี้ หากทำให้ใครอ่านแล้วเกิด
ความรู้สึกตรงกันข้ามกับเมตตาก็ต้องขออภัย
อย่างยิ่ง เพราะผู้เขียนรู้สึกว่

“เรายืนอยู่ระหว่างทางสามแพร่ง
ทางซ้ายแสงส่องสกากราวสวรรค์
ส่วนทางขวามีดมากล้าปากครัน
ข้างหน้านั้นสายกลางเป็นทางตรง
ซ้ายคือสุขเกินส่วนที่ควรสุข
ขวาทนทุกข์ใช้วิถีที่ประสงค์
ขอเลือกเดินสายกลางอย่างมั่นคง
ชื่อทางบ่ง ‘อริยมรรค’ ประจักษ์คุณ”

พร้อมทั้งขอขอบคุณ คุณฐะปะนีย์ นาครทรรพ
ผู้เป็นเจ้าของบทกลอนอันมีสาระนี้ด้วย

๒

คำสองคำ

รักนี้มีนัยว่า

เกิดเป็นคนต้องทนทุกข์กับทุกสิ่ง
เป็นไปตามกฎความจริงเรื่องยิ่งใหญ่
แล้วแต่บุญแต่กรรมเคยทำไว้
มีมีใครหนีพ้นสักคนเดียว

ตราบไต่ที่ชีวิตอยู่สู้ชีวิต
ถ้าเดินผิดทางแน่หยุดแลเหลียว
ถ้าเดินถูกทางแน่ยิ่งแท้เทียว
เปรียบเหมือนเกลียวเส้นเชือกเลือกชีวิต

แม้หนทางยังยาวไกลเกินใฝ่รู้
จึงทุกผู้ควรรักเกียรติศักดิ์ศรี
มุ่งทำงานหมั่นศึกษาพาชีวิต
กตัญญูกตเวทิต่เกิดมา

ท่ามกลางยุคทุนนิยมทับถมโลก
บริโภคนิยมแต่วัตถุปรุทั่วหล้า
พึงระวัง!พลังใจไร้ปัญญา
จักรู้ว่านรกนั้นมันมีจริง

หากรับรักจากใครดูให้ซึ้ง
ตัวเองพึงตัวเองอย่าเกรงกริ่ง
เพราะมายาสารพัดมันพาดพิง
ตั้งจิตเพ่งสงบนิ่งเหนือสิ่งปวง

แผ่เมตตาประสาชื่อเล็กถือไว้
ปลดภาระเรื่อยไปได้หมดห่วง
เบาสบายเห็นฟ้านี้สีเงินยวง
ใครคิดควงเป็นคู่ครองต้องใคร่ครวญ

▶ ณัช คงชัยทรัพย์

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา นักเรียนผ้าถุงไทย

• อันติมะ

● นักเรียนสัมมาสิกขาร่วมงานปีใหม่ที่ตลาดอารียะ

ตอน

ฉันมาเพื่อหาความหมาย • ต่อจากฉบับที่ ๒๐๐

กิ ารมาเรียนที่นี่ ฉันไม่ได้คาดหวังว่าจะต้อง
แข่งขันกันเอาคะแนน หรือมาเอาเป็นเอาตาย
อะไรกันนักกันหนา เพราะตั้งแต่ก่อนเข้ามา ยาย
ก็บอกอยู่แล้วว่า ที่นี่เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม
ดังนั้นนักเรียนที่นี่ก็คือนักเรียนที่มาฝึกปฏิบัติธรรม
เพื่อพัฒนาตนเอง โดยมีการเรียนการสอนที่เป็น
ระบบของทางกระทรวงศึกษาธิการมาเป็นตัวเอื้อ
ให้เด็กๆ และความรู้สึกของผู้ปกครองเพื่อเป็นตัว
เชื่อมตัวหล่อก็เท่านั้น ความรู้สึกนี้ฉันมีฉันเป็น
และฉันเข้าใจมาตั้งแต่ตอนอยู่ ม.๑ แต่ในวัย
ขนาดนั้น ยังไม่สามารถที่จะสื่อความหมายออก
มาได้ขนาดนี้

คำว่า “สังคมนตรี สิ่งแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้ง
สิ้นแห่งพรหมจรรย์” เป็นคำที่ฉันประทับใจมาก
คำหนึ่ง เพราะตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่นี่ ฉันก็พบและ

สัมผัสแต่สิ่งดีๆ เสมอ ไม่ว่าจะเป็นทั้งในด้าน
กายกรรม วชิกรรม ก็มีได้ออกไปเป็นเชิงหยาบๆ
เหมือนกับทางโลกๆ ส่วนเรื่องของมโนกรรมนั้น
ก็ต้องขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล เพราะตัวนี้เป็นตัว
ละเอียดสุด

ฉันมาอยู่กับน้ำ ซึ่งเป็นน้องสาวของแม่ ใน
ตอนนั้นทางราชธานีฯ มีนักเรียนอยู่น้อย ประจวบ
กับยังไม่มีหอพักนักเรียนหญิงด้วย ฉันจึงต้องมา
อยู่กับบ้านกับน้ำ และน้ำก็อยู่กับคนอื่นอีกที การ
โยกย้ายถิ่นอาศัยในครั้งนี้ถือว่าเป็นครั้งสำคัญที่สุด
เพราะไม่เพียงแต่เป็นการย้ายที่อยู่เท่านั้นถือว่าเป็น
เป็นการย้ายจิตวิญญาณมาสู่ที่ที่มันควรเกิดด้วย

มารยาททุกอย่าง น้ำจะเป็นคนคอยบอกคอย
สอนให้ โดยที่ภาษาทางอโศกจะใช้คำว่า “มีคนมา
คอยเอาภาระเรา” สมัยนั้น ฉันยังเป็นเด็กดีอยู่
มาก ด้วยนิสัยเดิมที่ไม่ชอบการจู้จี้จุกจิกอยู่แล้ว

จึงทำให้เกิดอาการด้านกลับไปบ้าง ทั้งๆ ที่รู้ยู่ว่า
การที่คนมาบอกกล่าวตักเตือนแสดงว่าโชคดี แต่
ถ้าไม่มีคนมาตักเตือนนี่สิ “น่ากลัว” และนับว่าแย่มาก
เพราะการไม่มีใครกล้าที่จะมาบอกมาสอนเรา
มันก็คือการถูกพรหมทัณฑ์จริงๆ นี่เอง หลายคน
ขยายต่อสิ่งนี้ และหนึ่งในนั้นก็คือฉันด้วย เมื่อ
เข้าใจดังนี้แล้ว สิ่งที่ต้องปฏิบัติต่อไปก็คืออ่อนน้อม
ถ่อมตนในการรับฟังผู้อื่นให้ได้ตลอด

น่าแปลกอีกนั่นแหละ ที่อโศกมักจะมองอะไร
ต่างไปจากคนทางโลกเสมอ อย่างเช่น ทางโลก
เขาพาไปรวย ทางอโศกก็จะบอกว่าการมาจน
นี้แหละแจ่มกว่า หรือทางโลกเขาบอกว่า ทำไรคือ
การกอบโกย เอาเปรียบมากๆ แต่ทางอโศกก็บอกว่า
ทำไรคือการเสียดสละ เมื่อเกิดความคิดเห็นที่ทวน
แสบกันอย่างชัดเจนเช่นนี้ ทางสังคมโลกภายนอก

จึงหาว่าพวกเรา “บ้า” กันไปหมด โดยที่เขาหาว่าไม่ว่า นี่แหละคือภูมิปัญญาที่เหนือกว่าสิ่งที่พวกเขาคิด และเป็นอยู่

ตอนนั้นบ้านราชฯ ยังเป็นน้องใหม่ จึงรอโอกาสยามมากที่จะพบพ่อกัน พวกเราไม่มีโอกาสเลย แม้แต่จะจัดชั่วโมงไปพบพ่อกันแต่สำหรับฉัน แคได้เห็นพ่อกันมาเยี่ยมก็รู้สึกดีใจมากแล้ว

เมื่อมีโอกาส ฉันจึงหาจังหวะเหมาะๆ เพื่อเข้าไปกราบขอชื่อจากพ่อกัน จะว่าไปแล้วชื่อก็ไม่ได้มีอิทธิพลอะไรกับตัวเราเลย เพราะถ้าไม่คิดว่ามันมีอิทธิพลเหนือเรา ก็จะไม่ไปยึดติดกับความเป็นตรงนั้น ฉันไปขอพ่อให้ตั้งชื่อให้ เพราะคิดว่ามันจะเป็นสมมุติขององค์กรวม และของหมู่กลุ่มที่นี่แล้วจะผิดอะไร สำหรับการเข้าเมืองตาหลิว เราก็ต้องหลิวตาตาม ได้มาแล้วก็แล้ว เพราะถ้าได้ชื่อดีแต่พฤติกรรมไม่มีการเคลื่อนไหว หรือไม่พัฒนาชื่อดีนั้นจะกลายเป็นสิ่งเปล่าประโยชน์ในทันที คนเราจะดีหรือไม่ดี ไม่ได้วัดกันที่ชื่อหรือก มันอยู่ที่กรรม ๓ ต่างหากว่าเป็นไปในทิศทางของสัมมาหรือไม่ สุดท้ายฉันได้ชื่อที่มีความหมายดี แปลเป็นไทยว่า “ดาวิเศษ”

ฉันและเพื่อนๆ ต่างก็ใช้ชีวิตรุ่นบุกเบิกอย่างสนุกสนาน ตอนนั้นพวกเราจะได้ไปทัศนศึกษาบ่อยมาก และก็จะได้รับการปลุกฝังจากท่านสมณะเสมอว่า การไปทัศนศึกษาก็ต้องฝึกเป็นนักศึกษากันให้จริงจัง ใครที่ไปแล้วดูๆ เดินๆ นั่นคือเสียประโยชน์ไปแล้วในการมาทัศนศึกษา แต่ผู้ใดที่ใฝ่รู้ ขวนขวายที่จะค้นหาว่าแต่ละที่ที่เราไปนั้นมีจุดที่น่าสนใจและเรียนรู้อะไรบ้าง นั่นแหละเขาเรียกว่านักศึกษา

แม้ว่ากฎระเบียบของเราจะไม่เคร่งครัดอะไรเลย แต่ส่วนตัวของฉัน จะบอกตัวเองเสมอว่า **กฎวินัยของเธอก็คือศีลของเธอประการหนึ่ง** แม้ว่าจะไปเอาคำพูดของคนอื่นมา แต่มันก็เป็นคำสอนที่ดีที่ควรรับรู้ไว้ ขนาดเวลากลับบ้าน ฉันก็พยายามกินมังสวิรัตให้บริสุทธิ์ตลอด ๑๐๐% แม้

จะมีญาติคอยยู่ให้กินเนื้อ ฉันก็ไม่รู้สึกหวั่นไหวอะไรมาก ไม่รู้ว่ามันเป็นทุนเดิมอีกหรือเปล่าที่สามารถกินอาหารมังสวิรัตได้บริสุทธิ์ ๑๐๐% ท่ามกลางสมาชิกครอบครัวที่ต่างก็กินเนื้อกันทุกคน

อย่างไรว่าแต่ใช่เลย ขนาดเขี่ยยังไม่ขอแตะหากวันไหนมีแค่กับข้าว ๒ อย่างให้เลือกกระหว่างเกลือกับไข่ ฉันมั่นใจในตัวเองว่า จะขอเลือกกินข้าวกับเกลือดีกว่า แม้ว่าในใจลึกๆ เรารู้ว่าเรายังตัดมันไม่ได้ ๑๐๐% แต่ไม่ขอที่จะกิน และก็ไม่ได้รู้สึกอยากจะกินอะไรมากมาอีกด้วย

ยังมีอีกเรื่องที่น่าแปลกก็คือ “หิริโอตตปปะ” ของฉันมันทำงานได้ดีขึ้นเมื่อมาอยู่ที่นี้ ตามปรกติแล้ว ถ้าหากอยู่ข้างนอก เวลาที่ทำผิดมันจะไม่ได้รู้สึกผิดอะไรมากมาย แต่พอมายูที่นี้ แม้จะผิดนิดเดี๋ยวก็เกิดความละอายใจต่อตนเอง และทุกคนในโอศกอีกด้วย

ในตอนนั้น ฉันอยู่ในเกณฑ์ของเด็กดีมาโดยตลอด จะไปไหนก็มีแต่คำชื่นชม ไม่ค่อยมีการติติงการฟูใจและหลงตัวเองก็เลยตามมา

อันที่จริงฉันก็ได้ดีอะไรสักอย่าง เพียงแค่มองเห็นว่า อันไหนที่ทำแล้ว ปฏิบัติแล้วเกิดประโยชน์คุณค่า ไม่เบียดเบียนใคร ก็ถือว่าเหมาะสมที่จะทำ แม้ว่าจะไม่ใช่นิสัยของตัวเองและอาจจะเหมือนการแก้งทำ แต่พ่อกันก็บอกเสมอว่า **“จะเป็นไรไปที่เราจะแก้งดี มันดีกว่าไปแก้งชั่วตั้งเยอะ แต่ถ้าจะแก้งก็ต้องแก้งให้ตลอดนะ”** อาจจะเป็นคำตอบที่เหมาะสมพอดีกับตอนที่อยู่ ม.๑ ด้วย ฉันก็เลยไม่ได้ประเมินตัวเองว่า สิ่งที่เราทำนั้น มันเป็นตัวจริงของเราหรือเปล่า

อยู่กับอ้อย ๒ คนมาตั้งแต่ ม.๑ สุขทุกข์ต่างก็ได้รับร่วมหัวจมท้ายกันมาโดยตลอด จึงไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมเรา ๒ คนจึงเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่จะว่าไปแล้ว ใจหายในการปฏิบัติธรรมทุกทีสำคัญก็คือเพื่อนสนิทนี้แหละเพราะเวลาเถียงกันทีไร เป็นต้องได้ปฏิบัติธรรมทุกที ช่วงแรกๆ อาจจะไม่ค่อยยอม แต่เมื่อถึงจุดจุดหนึ่ง เราจะเรียนรู้ได้ว่า การยอมก่อน หรือยอมเขาไปเลยนั้น เป็น

กลวิธีที่ดีที่สุด และเหนือชั้นกว่าด้วย ฉันฝึกที่จะยอมคนเขาไปเลยนั้น เป็นกลวิธีที่ดีที่สุดและเหนือชั้นกว่าด้วย ฉันฝึกที่จะยอมคนให้ได้มาตั้งแต่ตอนปลาย ม.๑ ตอนนั้นการเถียงกับอ้อยเพิ่มความถี่มากยิ่งขึ้น

พวกเราออกนอกสถานที่กันบ่อยมากเพราะมีกันอยู่เพียง ๑๘ คน แต่ก็ถือว่าเป็นกำลังสำคัญของบ้านราช ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงพัฒนา

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จนกระทั่งกาลเวลาผ่านไปจนฉันอยู่ ม. ๒ ฉันจึงได้รู้ว่าตัวเองสามารถควบคุมนิสัยเดิมๆ ได้ และสามารถค่อยๆ ลด และข่มามันทิ้งไปที่ละชนิดได้ ฉันเริ่มร่อยขึ้น เริ่มฝึกที่จะมองและคิดอะไรให้มากขึ้น กว้างขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น และลึกซึ้งขึ้นด้วยเท่าที่ปัญญาจะพอมิให้คิดได้

แม้ที่นี่ไม่ได้เป็นโรงเรียนที่โต่งโต้ง หรือสอนนักเรียนให้เก่งไอคิวสูงๆ ก็ตาม แต่ฉันกลับรู้สึกว่าจะดีมาในโรงเรียนแห่งนี้ฉันกลับพบความมากมายที่เด็กในประเทศไทย หรือทั่วโลกก็ยังไม่มีโอกาสได้มาศึกษา นี่ขนาดเพียงแค่ม.๒ เท่านั้นเองนะที่ฉันมีความรู้สึกว่าเด็กเราก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าเด็กที่อื่นหรอก (ในด้านวุฒิภาวะ)

เพราะการศึกษาของเราเปิดกว้างกว่าของเด็กข้างนอกหลายเท่า ไม่ว่าจะเปิดตั้งแต่การเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับวัตถุสถานที่ จนกระทั่งเรียนรู้สังคมมนุษย์ ใส่ตั้งแต่ชีวิตตอนยากจน จนถึงสังคมชั้นสูง เวลาไปไหน พวกเราจะใส่ยูนิฟอร์มของเราตลอด โดยที่มีจุดเด่นก็คือ “เท้า” ซึ่งเป็นจุดแรกที่ผู้คนจะมอง และเริ่มคำถามในใจว่า “ไอ้พวกนี้มาจากไหน” ฉันรู้สึกภาคภูมิใจในชุดลัทธิมาลิกขามากๆ ใส่ที่ไรรู้สึกว่ามันใจและชอบที่จะใส่ นี่ถือเป็นการช่วยสืบสานวัฒนธรรมของหญิงไทยในเรื่องการแต่งตัวด้วย

ฉันใช้ชีวิตของเด็ก ม. ต้นอย่างสนุกสนานกับชีวิตรุ่นบุกเบิกแม้ว่าจะพอเข้าใจและมองแนวทางของอโคกออก แต่ก็ยังไม่ถือว่าชัดเจนอะไรมากนักในบางครั้งก็ต้องยอมรับว่า ฉันอาจจะจะเป็นเด็ก

ประเภท รู้หมดแต่ก็อดไม่ได้จริงๆ แล้ว ฉันรู้ตัวเองนะว่าฉันกำลังมาปฏิบัติธรรมอยู่ และก็เริ่มเรียนรู้ความเป็นชีวิตด้วย หากแต่ว่ามันก็ยังไม่ทันชัดเจนเท่านั้น เรียกว่ารู้พอเลาๆ แม้ในเรื่องการฟังธรรมก็พอรู้เรื่องบ้างถ้าหากท่านเทศน์เป็นภาษาสูงและลึก แต่ถ้าพูดธรรมดๆ พื้นฐานก็จะสามารถเข้าใจได้หมด เพราะธรรมะมันเป็นเหตุเป็นผลกันตลอด ถ้าไม่มีเหตุผลก็ไม่เกิด แม้ว่าพวกเราจะดูเล่นๆ กันบ้างตามประสาเด็ก แต่ลึกๆ ฉันก็มันใจเหมือนกันนะว่า พวกเราได้บันทึกเอาสิ่งดีๆ หลายอย่างเก็บไว้แล้ว และเมื่อใดที่ถึงจุดที่จะสามารถนำมาใช้ได้ วันนั้นแหละ จะรู้ว่าเราได้อะไรบ้าง

ฉันไม่เคยคิดเลยว่า ที่นี่เป็นโรงเรียน หรือเป็นสถานที่ของคนอื่นตั้งแต่เข้ามาวันแรกที่นี่ก็มอบความรู้สึกของคำว่า “บ้าน” แทนที่ ไม่ว่าจะเป็นอย่างของพวกเราและของตัวฉันด้วยอยู่ที่นี้เหมือนอยู่กับพ่อแม่พี่น้องของตัวเอง ฉันไม่เคยคิดที่จะลาออกไปอยู่ข้างนอก แม้ว่าใจจะยังติดอยู่กับอบายมุขที่ทางโลกเขาหลงล่อเอาไว้ แต่ในใจลึกๆ ก็รู้ว่าที่ไหนดีกว่ากัน ถ้าจะเปรียบอโคกกับบ้าน...อโคกสบายกว่ากันเยอะ ข้าวก็มีกิน เรียนฟรีอยู่ฟรี มีคนคอยดูแลเอาภาระเหมือนลูกหลานมีความเป็นภราดรภาพที่สามารถสัมผัสได้ ซึ่งหาที่อื่นแทบจะไม่มีสังคมเช่นนี้อยู่เลย แม้จะมีเงินเป็นแสนล้านก็ซื้อสังคมเช่นนี้ไม่ได้ด้วย ดังนั้นฉันจึงรู้สึกแปลกใจมากที่หลายๆ คนรู้สึกว่ามาอยู่อโคกแล้วขาดแคลนลำบาก ทั้งๆ ที่อีกหลายๆ คนกลับรู้สึกว่าที่นี่ให้ทุกอย่างมากกว่าที่บ้าน

ปรัชญาการศึกษา **ศีลเด่น** เป็นงาน **ชาญวิชา** นับว่าเป็นปรัชญาที่ครบถ้วนสมบูรณ์แล้วจริงๆ ในความรู้สึกของฉัน คนเราต้องเอาคุณธรรมมาก่อนความเก่งด้านงานและวิชาการ

๒ ปีกับการใช้ชีวิตอย่างราชวรินทร์ ในราชธานีอโคกและในขณะเดียวกันมรสุมร้ายก็เริ่มก่อตัวขึ้นแล้วในใจของฉัน โดยที่ฉันเองก็ไม่อาจหยั่งรู้พิษสงของมันได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

• บรรยายเมื่อวันที่ ๔ พ.ค. ๒๕๕๗
หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์ ตามคำเชิญของ
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

• ส.ศิวัรักษ์

๕

ในที่สุดนี้ ขอสรุปว่า ถ้าพระภิกษุสงฆ์มี
ศีลาจารวัตรอย่างสมควรแล้ว บทบาทของท่าน
ย่อมเป็นไปได้ตามนัยแห่งทานศีล และภาวนานั้นแล

ในชั้นทานมัย ถ้าท่านออกไปช่วยเหลือเกื้อกูล
ผู้ยากไร้ให้เขาปลอดพ้นไปจากภัยพิบัติต่างๆ
ย่อมนับว่าเป็นกุศลในทางสังคัมสงเคราะห์คือช่วย

บทบาทของพระสงฆ์ ในสังคมปัจจุบัน

ให้คนจนดำรงชีวิตอยู่ได้ หากให้ยังคงจนอยู่ต่อไป
ตามเคย วิธีนี้คนรวยทั้งรวยทั้งหลายในสังคม
ฆราวาสชอบประพฤติปฏิบัติกัน

หากพระรู้จักประยุกต์ศีลมาใช้ในสังคมวง
กว้าง ท่านย่อมอาจช่วยกันกับญาติโยมผลักดันให้
เกิดความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ให้คนยากจนมี
สิทธิและศักดิ์ศรียิ่งขึ้น จนช่วยก่อให้เกิดขบวนการ
ต่างๆ ในทางความยุติธรรมอย่างสันติ นี้แล
คือสิ่งที่เป็หัวใจในทางบทบาทของพระภิกษุร่วม
สมัย หากจะทำเช่นนั้นได้ แต่ละท่านต้องรู้จัก
ปลุกมโนธรรมสำนึกของตนเองเสียก่อน

ที่สำคัญสุดนั้นคือการนำภาวนามาใช้
สำหรับตัวท่านเอง และสำหรับผู้คนในสังคม จน
ช่วยกันก่อให้เกิดวัฒนธรรมแห่งการตื่นและ
สถาปนาอหิงสธรรมให้เป็นแกนกลางในสังคม นี้
คือสิ่งที่สังคมไทยและสังคมโลกต้องการเหนือสิ่ง

อื่นใด เพื่อผู้คนจะได้รอดพ้นการติดยึดในอาภิมล
ในวัตร และในมิจฉาทิฐิต่างๆ อย่างที่มีวัฒนธรรม
แห่งความรุนแรงและวัฒนธรรมแห่งการมอมเมา
เป็นตัวแปรที่สำคัญ

ถ้าพระของเรามีบทบาทได้ถึงขั้นนี้ นี่คือ
การประกาศศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน
สังคมร่วมสมัย อย่างที่เป็นหัวใจของพระศาสนา
นั้นแล นำยินดีที่พระของเราทำการด้านนี้กันอยู่
หลายรูป เช่นหลวงพ่อนาน ที่สุรินทร์ พระ
ครูสุภาจาวรวัตร ที่ยโสธรและพระอาจารย์สุบิน ที่
ตราด เป็นต้น ท่านที่เอ่ยนามมานี้ มีบทบาททั้ง
ชั้นทาน ชั้นศีลและชั้นภาวนา โดยเรามากไม่ยอม
มองไปที่ขบวนการสันติอโศกเอาเลยด้วยซ้ำ
เพราะไปถือเอาว่าเขาแข่งเมืองกับสถาบันศาสนา
โดยมีมหาเถรสมาคมเป็นเสาหลักอันผูกเรือนทั้งๆ
ที่สันติอโศกมีบทบาททางสังคมอย่างควรแก่การ

เพ่งมองยี่งัก

ถ้าจะมองไปยังประเทศเพื่อนบ้านของเรา อย่างเช่นกัมพูชา เราก็น่าจะเห็นบทบาทของ สมเด็จพระมหาโฆษนันทะในปัจจุบัน ว่าท่าน ประกอบกรณียกิจต่างๆ อย่างเหมาะสมกับสมณะสาธูป โดยที่องค์ท่านเองดำรงไว้ซึ่งสันติภาวะ ภายในอย่างเปี่ยมไปด้วยพรหมวิหารธรรม และ ท่านนำผู้คนให้ช่วยกันสร้างสรรค์สันติภาพขึ้นมา ได้ใหม่ในประเทศนั้น เริ่มด้วยธรรมยาตราไปจาก ประเทศไทยเรานี่เอง ทั้งๆ ที่เขมรแดงเคยทำลาย ชาติและศาสนาจนย่อยยับไปในแทบจะทุกๆ ทาง ให้สถานการณ์ดีขึ้นมาได้ อย่างควรแก่การ สำเนียงยี่งัก

และถ้าจะมองเลยไปยังศาสนิกเหล่าอื่น ก็ น่าจะรับฟังมติของสังฆราชบาทหลวงรูปหนึ่ง แห่งอเมริกาละติน ที่พูดว่าเวลาอาตมาเทศน์ให้ คนรวยช่วยเหลือเกื้อกูลคนจนเขาพากันกล่าวว่า อาตมาเป็นนักบุญ พอเวลาอาตมากล่าวว่าคนจน ควรมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับคนที่กดขี่ข่มเหงเขา เขาควรรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมใน สังคม อาตมาถูกกล่าวหาว่า เป็นคอมมิวนิสต์ และแล้วพระองค์เจ้ารูปนี้ก็ถูกซีไอเอของสหรัฐ ลอบสังหาร จนท่านตายจากไป ในขณะที่ประกอบ ศาสนาพิธีทางคริสตศาสนาอย่างน่าสังเวช

พระของเราคงไม่จำเป็นต้องเป็นวีรบุรุษถึงขั้น นั้นดอก แต่เราก็น่าจะถามว่าเพื่อนที่ต่างศาสนา ไปจากเรา แล้วถูกข้าราชการประหัตประหารใน ศาสนาสถานของเขา เช่น ฌ มัลยิดที่ปัตตานี เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายนนั้น พระของเรามีทัศนคติ อย่างไร หรือจะถือคติว่ารัฐไม่ใช่ หาไม่ก็ถือ ภาษิตว่า พุดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง ถ้า เป็นเช่นนี้แล้วไซ้พระของเราจะมีบทบาทใน สังคมอันวิฤตได้อย่างไร และยิ่งถ้ากลัวการ เมืองจนหัวหดไปตามๆ กัน สถาบันสงฆ์ก็คือ เครื่องมือทางการเมืองของชนชั้นปกครองที่เต็ม ไปด้วยความอยู่ดีธรรม และความรุนแรงนั่นเอง

ถ้าบทบาทของพระมีเพียงว่า พร้อมทั้งจะ

ออกไปบิณฑบาต โดยมีตำรวจตามไปอารักขานั้น นับว่าเหมาะสมแล้วละหรือถ้าพิเคราะห์ดูให้ดี ก็ จะเห็นได้ว่าบทบาทเช่นนี้ก็แทบไม่ต่างไปจาก วาทะของพระดังรูปหนึ่ง ซึ่งเคยกล่าวว่า ฆ่าคอมมิวนิสต์ไม่บาปนั้นแล แม้เจ้ากูรูปนี้จะเป็น อลัชชีเพียงใด ก็ยังเป็นพระราชาคณะผู้ใหญ่ อยู่ในสังฆมณฑล นี้ไม่แสดงถึงมลภาวะของสถาบัน สงฆ์สยามดอกหรือ แม้เพียงนี้ยู่วงษ์ร่วมสมัย ยัง ไม่มีบทบาทใดๆ เสียเลย จะฝากความหวังไว้ได้ อย่างไรกันบ้างเล่าขอพระคุณเจ้าได้โปรดพิจารณา

ถ้าพระคุณเจ้าสามารถขจัดมลพิษหรือ ความเป็นสมิและอลัชชีออกไปจากสังคมสงฆ์ได้ จะในวงกว้างหรือวงแคบก็สุดแท้ นั้นแลคือการ นำเอาเนื้อหาของศีลสิกขามาใช้ที่แก่น ย่อมก่อให้เกิดความสะอาดบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของ การทรงพรหมจรรย์

พร้อมกันนั้น พระคุณเจ้าก็ต้องเจริญจิต สิกขา ให้บังเกิดความสงบภายในตนเพื่อเอาชนะ อกติต่างๆ อย่างลดความเห็นแก่ตัวลงไปเรื่อยๆ จนแลเห็นเหตุและปัจจัยต่างๆ อย่างอิงอาศัยกัน โดยปราศจากการติดยึดในตัวตนหรือโลกธรรมที่ เป็นฝ่ายบวกรหรือฝ่ายลบ

นี่แลคือการเข้าถึงความสว่างในทางปัญญา โดยผู้ปฏิบัติธรรมดังกล่าวย่อมรู้จักศักยภาพที่แท้ ของตน และเข้าใจขบวนการทางธรรมชาติอย่าง รู้เท่าทัน พร้อมๆ กับเข้าใจโครงสร้างทางสังคม อันรุนแรงและอยู่ดีธรรม เพื่อนำเอาพุทธธรรมมา ประยุกต์ใช้อย่างมีบทบาทในทางสังคม ทั้งทาง ด้านจุนเจือสังคม และปรับปรุงเปลี่ยนแปลง สังคมในทางสันติ อย่างสมกับสมณะสาธูป

ขอตั้งจิตอธิษฐานให้พระคุณท่านที่มีความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ และที่มีศรัทธาปสาทะ อย่างมั่นคงต่อพระรัตนตยาธิคุณ พร้อมทั้งยังมุ่ง มั่นที่จะมีบทบาทในสังคม ได้ประกอบกุศลกิจ อย่างเหมาะสมกับความเป็นบรรพชิตด้วยเทอญ

๒

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันติอโศก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๐

บทที่ ๒ อาริยสังข ๔ มรรคองค์ ๘

กันสารสารัตถะที่เป็นหัวใจสำคัญของ
๖๖ พุทธธรรม อยู่ที่หลักอาริยสังข ๔ การจะ
เข้าใจสมาธิภาวนาตามแนวทางของหลักพุทธธรรม
(ซึ่งแตกต่างจากสมาธิภาวนาของฤๅษีชีไพรที่มี
อยู่ก่อนสมัยพุทธกาล) ได้อย่างถูกต้อง จึงต้อง
เข้าใจความหมายของการปฏิบัติสมาธิภาวนา
ภายใต้กรอบของหลักอาริยสังข ๔

๑. ทุกขอาริยสังข

ถ้าชีวิตมีเป้าหมายให้เลือกมากกว่า ๑ เป้าหมาย
เราจะไม่มีทางเลือกได้อย่างถูกต้องว่าควรจะไป
ไปสู่เป้าหมายไหนดี ตรวบเท่าที่ยังไม่สามารถ
กำหนดเป้าหมายสุดท้าย หรือเกณฑ์ตัดสิน
สุดท้ายเพียงเกณฑ์เดียว เพื่อใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัย

“*นัยของทุกขอาริยสังขชี้ให้เห็นว่า
เมื่อวิเคราะห์จุดมุ่งหมายที่ทุกชีวิต
ต่างพากันตั้งรบนแสวงหา
ถ้าวิเคราะห์ถึงขั้นสุดแล้วจะพบว่ากิจกรรมต่างๆ
ล้วนแต่เป็นไปเพื่อการแก้ปัญหา
ภาวะความบีบคั้น “เป็นทุกข์”
จากใจไมตรีใดมิติหนึ่ง*”

เป้าหมายที่มีให้เลือกมากกว่า ๑ เป้าหมายดังกล่าว
ตัวอย่างเช่น สมมติมีเป้าหมายให้เราเลือกไป
๒ แห่ง คือจังหวัดเชียงใหม่ หรือจังหวัดสงขลา
หากถามลอย ๆ ว่าจะไปจังหวัดไหนดี เราย่อม
ไม่มีทางตัดสินใจได้ถูกว่าควรจะไปจังหวัดไหน
ต่อเมื่อสามารถกำหนดวัตถุประสงค์หลัก หรือเป้า
หมายสุดท้ายที่จะใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินได้ชัดเจนก่อน

เราจึงจะสามารถตัดสินใจได้ถูกต้อง อาทิ หากเป้าหมายสุดท้ายดังกล่าว คือการไปพักผ่อน เราก็จะสามารถใช้เป้าหมายสุดท้ายนี้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยได้ว่า ถ้าเปรียบเทียบระหว่างการเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่กับจังหวัดสงขลาแล้ว จังหวัดไหนน่าจะช่วยให้เรามีโอกาสได้พักผ่อนมากกว่ากัน ก็เลือกเดินทางไปจังหวัดนั้น ๆ

หรือถ้าการเดินทางไปพักผ่อนดังกล่าวต้องเน้นการประหยัดค่าใช้จ่ายด้วย เพราะเรามีเงินไม่มาก เป้าหมายสุดท้ายที่จะใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยนั้น ก็มีตัวแปรซับซ้อนเพิ่มขึ้น คือต้องคำนึงถึงการไปพักผ่อนอย่างประหยัด

หากการเดินทางไปจังหวัดไหนที่ช่วยให้ได้พักผ่อนมากกว่า และใช้เงินอย่างประหยัดกว่า ก็ตัดสินใจเลือกเดินทางไปจังหวัดนั้น เป็นต้น

ยังสามารถลดทอนเป้าหมายสุดท้ายให้เหลือเป้าที่ชัดเจนเพียงเป้าหมายเดียวได้มากเท่าไร เราก็ยังจะมีเกณฑ์วินิจฉัยสำหรับใช้ในการตัดสินใจที่คมชัดลึกมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นเท่านั้น

เช่น ถ้ามีเป้าหมายที่ต้องการไปพักผ่อนด้วย และต้องการประหยัดเงินด้วย ซึ่งยังเป็น ๒ เป้าหมาย โดยไม่สามารถลดทอนให้เหลือเป้าหมายที่มีระดับเหนือกว่านี้เพียงเป้าหมายเดียว หากต้องเลือกระหว่างเป้าหมายการได้พักผ่อนมากโดยใช้เงินค่อนข้างสูง กับการได้พักผ่อนน้อย แต่ใช้เงินค่อนข้างต่ำ ก็จะต้องตัดสินใจได้ยาก

ในกรณีนี้สมมติถ้าวิเคราะห์ต่อไปจนพบเป้าหมายร่วม หรือลดทอนสู่เป้าหมายหลักสุดท้ายเหลือเพียงเป้าหมายเดียวในระดับที่สูงขึ้น โดยพบว่าที่ต้องการไปพักผ่อนก็เพื่อลดภาวะความเครียดหรือภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาที่กำลังเผชิญในเวลานั้น และการใช้เงินอย่างประหยัด ก็เพื่อต้องการลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาการเงินที่เผชิญอยู่ในขณะนั้นเช่นกัน ทำให้สามารถลดทอนเป้าหมาย ๒ เรื่องดังกล่าวให้เหลือเพียงเป้าหมายเดียวในระดับที่สูงขึ้น คือต้องการลดภาวะความบีบคั้น

เป็นทุกข์ ผลที่สุดเราก็จะมีเกณฑ์วินิจฉัยตัดสินได้อย่างชัดเจนไม่สับสนว่า ระหว่างทางเลือก ๒ ทางเลือก คือ การได้พักผ่อนมากโดยใช้เงินค่อนข้างสูง กับการได้พักผ่อนน้อยแต่ใช้เงินค่อนข้างต่ำ หากทางเลือกไหนสามารถช่วยลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เผชิญอยู่ในเวลานั้นโดยรวมได้มากกว่า ก็ตัดสินเลือกทางนั้น เป็นต้น

เกณฑ์วินิจฉัยเป้าหมายชีวิต

ถ้าใช้หลักการนี้พิจารณาสิ่งที่เป็นเป้าหมายของชีวิตแต่ละชีวิต เราอาจพบว่าเป้าหมายสุดท้ายของทุกชีวิตล้วนอยู่ที่การแสวงหา **“ความสุข”** ด้วยกันทั้งสิ้น การที่คนคนหนึ่ง ขวนขวายศึกษาหาความรู้ ทำงาน สะสมทรัพย์สินเงินทอง ทำทุกอย่างชั่วชีวิตเพื่อสร้างฐานะของครอบครัวให้มั่นคง สร้างเกียรติยศชื่อเสียงให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ฯลฯ สุดท้ายก็เพื่อต้องการความสุขที่หวังว่าจะได้รับจากสิ่งต่างๆ ที่ดิ้นรนแสวงหามาชั่วชีวิตเหล่านั้นนั่นเอง

แต่ความสุขมีหลายประเภท ระหว่างความสุขจากการแสวงหาความงอกงามทางปัญญาของโลกราศาสตร์ที่อดอยาก กับความสุขของหมู่อัมมหนาสำราญ ความสุขอย่างไหนจะดีกว่ากัน หรือระหว่างความสุขของเศรษฐีที่ได้เดินทางไปพักผ่อนต่างประเทศในรีสอร์ทซึ่งมีธรรมชาติงดงาม กับความสุขของศิลปินยากจนที่กำลังตีพิมพ์บทเพลงที่ตนแต่งขึ้น ความสุขอย่างไหนจะเหนือกว่ากัน ฯลฯ ซึ่งตัดสินใจยาก เป้าหมายเรื่อง **“ความสุข”** จึงยังไม่อาจใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยสุดท้ายสำหรับการตัดสินใจเลือกเป้าหมายของชีวิตได้อย่างสมบูรณ์

ทั้งนี้เพราะถ้าเปรียบเทียบความสุขประเภทต่างๆ ว่าความสุขแบบไหนเหนือกว่าแบบไหน จะต้องมีความสุขที่บริบูรณ์สูงสุด หรือความสุขสัมบูรณ์ที่เป็นเป้าหมายสุดท้ายสำหรับเป็นเกณฑ์วินิจฉัยเปรียบเทียบ โดยหากความสุขแบบไหนมีคุณลักษณะเข้าใกล้ความสุขสัมบูรณ์ดังกล่าวมาก

กว่า ก็สรุปได้ว่าเป็นสิ่งที่พึงเลือกมากกว่า แต่
ทว่าความสุขสูงสุดหรือความสุขสัมบูรณ์ดังกล่าว
คืออะไร มีลักษณะอย่างไร สุขแค่ไหนจึงจัก
เรียกได้ว่าเป็นความสุขสัมบูรณ์ ไม่มีใครสามารถ
ตอบคำถามนี้ได้ชัดเจน

เหมือนความเย็นที่สุดคืออะไร เย็นแค่ไหน
จึงจักเรียกได้ว่าเย็นที่สุด เป็นสิ่งที่ตอบได้ยาก
แต่ถ้าลดทอนมโนทัศน์เรื่อง “ความเย็น” มาอยู่
ในรูปของพลังงาน “ความร้อน” ที่ลดต่ำลง เช่น
จุดที่มีความเย็น ๐ องศาเซลเซียส ก็คือจุดที่มี
ความร้อนอยู่ ๓๒ องศาฟาเรนไฮน์ เป็นต้น
เราจะตอบคำถามนี้ได้ว่า จุดที่มีความเย็นที่สุด
หรือความเย็นสัมบูรณ์ ก็คือจุดที่อนุภาคของ
สสารหยุดการเคลื่อนตัวหรือสิ้นสะเทือน อันเป็น
เหตุปัจจัยให้หยุดการปลดปล่อยคลื่นพลังความ
ร้อนออกมา ซึ่งได้แก่จุดที่มีอุณหภูมิ ๐ องศา
สัมบูรณ์ (absolute temperature) นั่นเอง

ข้อนี้ฉันใด พุทธปรัชญาได้ลดทอนมโนทัศน์
เรื่อง “ความสุข” (ซึ่งเปรียบเสมือนความเย็น)
ให้อยู่ในรูปของภาวะความเป็นอิสระจากปัญหา
ความบีบคั้น “เป็นทุกข์” (ซึ่งเปรียบเสมือน
ความร้อนที่ลดต่ำลง) ทำให้มนุษย์สามารถกำหนด
จุดที่เป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต อันเป็นความ
สุขบริบูรณ์สูงสุด หรือเป็นความสุขสัมบูรณ์
(ปรมาสังขัง) ได้ว่า คือการหมดความทุกข์อย่าง
บริบูรณ์ถึงที่สุด เพราะการสามารถดับเหตุปัจจัย
แห่งการเกิดทุกข์ได้อย่างสมบูรณ์ถาวรนั่นเอง

อารยสังข์ข้อแรกอันคือทุกขอารยสังข์ในพุทธ-
ปรัชญา จึงเป็นการเสนอกระบวนการวิเคราะห์
แก่นสารสาระสำคัญ (essence) ของเป้า
หมายชีวิต โดยวิธีลดทอน (reduce) จุดมุ่ง
หมายหรือเป้าหมายลักษณะต่าง ๆ ของชีวิต ให้
อยู่ภายใต้กรอบเป้าหมายสุดท้ายเพียงเป้าหมาย
เดียว อันส่งผลให้มีเกณฑ์วินิจฉัยเพียงกรอบเดียว
สำหรับใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินเป้าหมายลักษณะต่าง ๆ
ของชีวิตได้อย่างคมชัดไม่สับสน

จุดคานงัดของระบบจริยปรัชญา

นัยของทุกขอารยสังข์ในพุทธปรัชญาชี้ให้เห็นว่า
เมื่อวิเคราะห์จุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายลักษณะ
ต่าง ๆ ที่ทุกชีวิตต่างพากันดิ้นรนแสวงหา ถ้า
วิเคราะห์ถึงที่สุดแล้วจะพบว่ากิจกรรมต่างๆ ของ
ชีวิตทุกชีวิตล้วนแต่เป็นไปเพื่อการแก้ปัญหาภาวะ
ความบีบคั้น “เป็นทุกข์” จากในมิติใดมิติหนึ่ง แง่
มุมใดแง่มุมหนึ่ง ขึ้นตอนใดชั้นตอนหนึ่ง หรือใน
ระดับใดระดับหนึ่งทั้งสิ้น

ตั้งแต่เข้าจวบจนเย็น ตั้งแต่เกิดจวบจนตาย
การที่เราต้องกิน ต้องนอน ต้องขับถ่าย ต้อง
ทำงาน ต้องการพักผ่อน ต้องการเรียนรู้
ต้องการสืบพันธุ์ ต้องการค้นหาแก่นสารความ
หมายของชีวิต ตลอดจนต้องการเข้าถึงจุดหมาย
สูงสุดของชีวิตตามคำสอนในศาสนาต่างๆ ที่ตน
ศรัทธานับถือ ฯลฯ กิจกรรมใดบ้างที่เมื่อวิเคราะห์
ถึงจุดมุ่งหมายสุดท้ายของกิจกรรมนั้นๆ แล้ว
มิใช่เป็นไปเพื่อการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้น

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร. ๓๗๕-๒๓๖๙, ๓๗๕-๘๙๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

เป็นทุกข์ของชีวิต จากในมิติใดมิติหนึ่ง แง่มุมใด แง่มุมหนึ่ง ขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง หรือในระดับใดระดับหนึ่ง

ศาสตร์ความรู้และอารยธรรมต่างๆ ที่มนุษย์พัฒนาขึ้น ก็คือความเพียรพยายามของมนุษย์ที่ต้องการจะเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจแง่มุมต่างๆ ของธรรมชาติที่เป็นเหตุปัจจัยแห่งปัญหา และพยายามที่จะควบคุมธรรมชาติ เพื่อการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่จะเกิดขึ้น จากมิติใดมิติหนึ่ง แง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง ขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง หรือในระดับใดระดับหนึ่ง ฯลฯ

ภายใต้เกณฑ์วินิจฉัยเป้าหมายของชีวิต ที่ลดทอนสู่เป้าหมายระดับ สุดท้ายเพียงกรอบเดียวนี้ เราจะสามารถตอบคำถามต่าง ๆ ได้ว่า ระหว่างทางเลือกของเป้าหมายที่มีให้มนุษย์ได้เลือกอย่างหลากหลายนั้น เราควรจักเลือกเป้าหมายใด เช่น หากเส้นทางของอารยธรรมแบบใด ที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นอิสระจากปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ได้สมบูรณ์กว่า เส้นทางของอารยธรรมแบบนี้ก็เป็นอารยธรรม

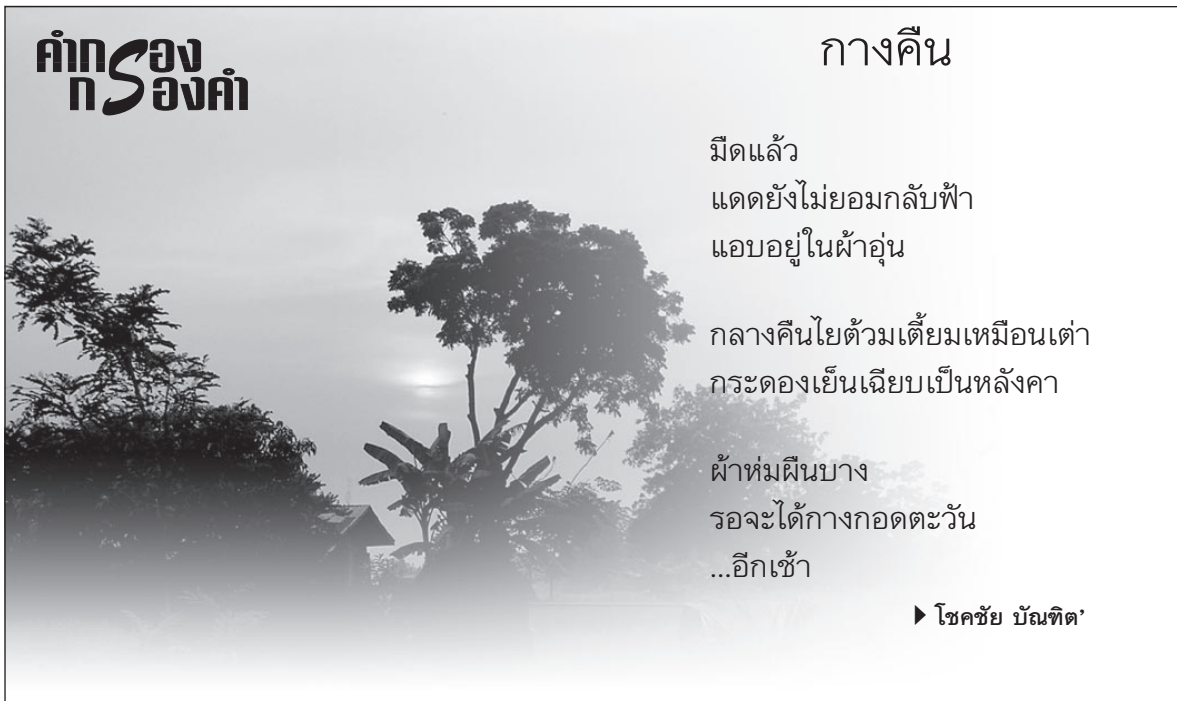
ที่สูงกว่าที่มนุษย์ควรเลือกพัฒนาไปให้ถึง

หากความรู้แบบใด สามารถช่วยปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากปัญหาภาวะความบีบคั้น เป็นทุกข์ในธรรมชาติได้อย่างสมบูรณ์กว่า ความรู้แบบนั้นก็จะเป็นสิ่งที่เข้าใกล้แก่นสารสาระสำคัญของธรรมชาติ อันเป็น **“ความรู้”** ที่เหนือกว่า ซึ่งมนุษย์ควรจะศึกษาเรียนรู้

หรือแม้แต่หากนโยบายสาธารณะที่พรรคการเมืองใดนำเสนอให้ประชาชนเลือก มีทิศทางที่เข้าใกล้แก่นสารแห่งการแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ของผู้คนในสังคมได้สมบูรณ์กว่า ก็ควรเลือกพรรคการเมืองนั้นๆ เป็นต้น

อารยสังข์ข้อแรกที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบนี้ จึงเป็นเสมือนการค้นพบจุดคานงัดที่จะใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัย สำหรับตัดสินเป้าหมายเชิงคุณค่า ในเรื่องต่างๆ ของมนุษย์ได้อย่างครอบคลุม อันจะเป็นพื้นฐานของระบบจริยปรัชญา (Ethic) ภายใต้หลักพุทธธรรม ที่มีพลังในการให้คำอธิบายครอบคลุมระบบจริยปรัชญาอื่นๆ ได้

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสอง
สองคำ

กางคิน

มืดแล้ว
แดดยังไม่ยอมกลับฟ้า
แอบอยู่ในผ้าอูน

กลางคินไยตัวมเตี้ยมเหมือนเต่า
กระดองเย็นเฉียบเป็นหลังคา

ผ้าห่มผืนบาง
รอจะได้กางกอดตะวัน
...อีกเช้า

▶ โชคชัย บัณฑิต'

ชีวิตคับแคบ เป็นธรรมดาของโลก
แต่ความอดทน
คือเครื่องบ่งบอกคุณภาพของชีวิต

ทฤษฎีแหวน กับ ความอยู่รอดของประเทศชาติ

เราเป็นใคร...who are we ?

หากโลกนี้คือละครโรงใหญ่ ก็ต้องรู้ตัวเล่น บทไหน เล่นผิดบท ละครเรื่องนี้ก็ปั่นป่วน เป็นจริงชีวิตจริง ลูกบางคนทำลายพ่อแม่ ภาพพจน์พ่อแม่ยับเยิน

ชีวิตละคร ตัวประกอบเล่นดี ส่งบทพระเอก นางเอกโดดเด่น แต่ห่วยเมื่อไหร่ ก็หนักใจ

เมื่อเกิดปัญหา ต้องใช้ “สายตานก”

มองจากมุมสูง เห็นรอบด้าน นี่เรียกว่ามองแบบบูรณาการ

จะทำอะไร ก็ยังคิด คิดหนัก คิดลึก

ผิดกับ “ไส้เดือน” มองก็แค่รอบตัว

เมื่อองค์กรรวมกลายเป็นองค์กรกู ความมอดทนอดกลั้นจึงขาดฝั่ง

ชีวิตครอบครัว ใครว่าหมู

หากมีความมอดทนเท่ารัฐมนตรี ป่านนี้ครอบครัวก็ล่มสลาย

วิกฤตครอบครัว มีทุกขณะ แต่ผ่านได้ด้วย “สายตานก”

แค่เอาแต่ใจ ไม่ต้องคิดมาก ก็หย่าร้าง

เคล็ดลับ การหย่า ทำอย่างไรจะหย่าง่าย มีสูตรเตยวรสเด็ด...เอาแต่ใจตัว!

ทำงานใหญ่ งานเล็ก จะสำเร็จอยู่ที่วิธีคิดเอา พวกตาปลา ตาไส้เดือน องค์กรก็ไม่เหลือ

ทฤษฎีแหวนประดับก้อย จึงมีความซับซ้อนเชิงลึก

ใครเป็นฐาน ใครเป็นหัวแหวน

ฐานรองแหวนต้องพยายามอย่างยิ่ง ในการปกป้องและคุ้มครอง หัวแหวน

เป้าหมายหัวแหวน เพื่อส่องประกายเจิดจรัสจ้าสว่างใส

ในหลายครั้งที่ ฐานรองแหวนหลงตน สำคัญผิด แม้ประชาชนจะทะเลใจ ก็ต้องรู้ภารกิจ

ในหลายยุค เราจึงเห็น รัฐมนตรีโทเอกทำตัวเป็นแหวนเสียเอง

เพราะเหตุนี้ การมีโอกาสทำงาน จึงมิใช่เรื่องยากแต่การทำงานให้ยั่งยืนอยู่ยงคงกระพันยากกว่าเป็นไหนๆ

ข้อลึกลับอีกชั้น หน้าที่ของแหวนคือการทำให้นิวที่สวมรองเท้า

มองอย่างนี้ วิสัยไส้เดือนไม่มีทางเข้าใจ

ก่อนเล่นการเมือง ก่อนทำงานเพื่อสังคม ต้องจับมาศึกษาทฤษฎีแหวนสักหลายวัน

แล้วให้สวมไว้ที่นิ้วสักหลายเดือน เป็นรหัสลับที่นักต่อสู้เพื่อสังคม จะพยักหน้าอย่างเข้าใจ

ตัดช่อน้อย เป็นสัญลักษณ์ของมนุษย์

เมื่อถูกทะเลเลย

เมื่อถูกทะเลลาบละล้าง

เมื่อถูกรุกราน

เมื่อถูกลบหลู

ควันออกจากหู ก็จริงอยู่ แต่อย่าถึงขั้นล้มกระดาน

ตระหนักในหน้าที่ ของฐานรองแหวน

ชีวิตคับแคบ เป็นธรรมดาของโลก

แต่ความมอดทน คือเครื่องบ่งบอกคุณภาพของชีวิต

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

ความคับแคบ พิสูจน์วุฒิภาวะ!

วันนี้ เลือคนทำงาน ดูลูกตาให้ชัด!

ทำงานกับตาไส้เดือน ต้องเหนื่อยเป็น ๒ เท่า ไไหนจะต้องเอาใจประชาชน ไหนจะต้องเอาใจคนพวกนี้

รู้นิสัย รู้ไหวงเชิง รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

รบไปพลางก็ต้องคอยลูบหัวบริวารไปพลาง

เมื่อยมือแต่ก็ต้องพึ่งพา ๒

แม้มีความรู้ตั้ง	ลัทธิปัญญา
ฉิบมีคนชู	หอนขึ้น
หัวแหวนค่าเมืองตรู	ตาโลก
ทองบ่รองรับพื้น	หอนแก้วมีศรี
	(โคลงโลกนิติ)

ลุงสมตายไปอย่างคนขี่เมา
ที่หมดคักต์ศรี
๖๐ กว่าปีที่ได้เกิดมาเป็นคน
กลับทั้งวันเวลาชีวิต
ที่จะทำคุณงามความดีไปชาติหนึ่ง

เวลาชีวิต
ทันท่วงที

คร้ไม่ไผ่ตั้งเสาสี่ต้นขึ้นโครงหลังคามุงด้วย
๖๖ หล้าคาตั้งอยู่ข้างบ้าน ชายหกคนล้อมวง
กินเหล้าทุกวันไม่เคยขาด ตั้งแต่หน้าฝนของปีที่แล้ว
จนจะเข้าหน้าฝนใหม่อีกครั้ง ลุงสมเป็นลูกพี่ใหญ่
วัยหกสิบปีเจ้าบ้าน เป็นผู้จัดหาเหล้ามาเลี้ยงดู
เพื่อนฝูง เพราะหลานสาวทำงานในร้านคาราโอเกะ
ใกล้บ้าน เหล้าเบียร์ที่ลูกค้ากินไม่หมดก็จะเอามาเท
รวมใส่ขวดไว้ทุกวัน ลุงสมไปหิวมาเลี้ยงดูกันไม่
ต่ำกว่าวันละสองสามขวด

สุนันท์ ชายวัยกลางคน คอเหล้าในกลุ่มถนัด
เรื่องหาอาหารและกับแกล้ม เพราะเป็นเด็กวัด
อาศัยกุฎิร้างริมป่าเป็นที่พักนอน อาหารที่พระ
เหลือฉันจึงเป็นทั้งอาหารหลักและกับแกล้มได้
ไม่ขาดแคลน

สุชาติ วัยยี่สิบกว่าปีหนุ่มน้อยในกลุ่ม แม่จะต่าง
วัยกันแต่ดีตรสชาติของมินเมาถอนตัวไม่ขึ้น

ผู้ใหญ่บ้านคนเก่าอายุเข้าหกสิบปีจึงหมดวาระ
ลง วันที่ ๖ มีนาคมเป็นกำหนดวันเลือกตั้ง
ผู้ใหญ่บ้านคนใหม่ มีผู้เสนอตัวอาสาเป็นผู้ใหญ่
บ้านคนใหม่สองคน คือนายดีกับนายดอน แต่
สมัยนี้สังคมกำลังเข้ามามอับย่ำแยไ้หนทางที่จะ
แก้ไข เพราะพวก ส.ส. หลายยุคหลายสมัยต่าง
แจกเงินซื้อเสียงเป็นแบบอย่างไว้จนเป็นค่านิยม
ท้องถิ่นทุกระดับ เรื่องศีลธรรมจริยธรรม
อุดมการณ์ไม่ต้องพูดถึง

ก่อนวันเลือกตั้งสองวัน นายดีผู้สมัคร
หมายเลขหนึ่งแอบซื้อเสียงชาวบ้านคนละสอง
ร้อยบาท ส่วนนายดอน ผู้สมัครหมายเลขสอง ก็
ให้หั่วคะแนนแอบซื้อเสียงชาวบ้านหัวละสองร้อย
ห้าสิบบาท เพราะซื้อเสียงทีหลังจึงได้เปรียบคู่ต่อสู้
บายสีโม่งในวันเลือกตั้ง หลังจากปิดหีบแล้วนับ
คะแนนกันจนถึงใบสุดท้าย ผลออกมาว่านายดอน
ผู้สมัครหมายเลขสองมีคะแนนนำหมายเลขหนึ่งยี่
สิบคะแนน นายดอนจึงได้เป็นผู้ใหญ่บ้านคนใหม่

เหล้าขาวหมดไปขวดใหญ่ ลุงสมออกอาการเมา
พูดคุยเสียงดังขึ้น เหล้าขาวขวดใหม่ยกออกมา

เปิดรินดื่มต่อ เพราะทุกคนได้เงินค่าหัวไปลง
คะแนนเสียงให้ผู้สมัครเป็นผู้ใหญ่บ้านกัน วันนี้
จึงมีเหล่าชาวของโปรดมากินกัน ต่างไปจากวัน
ก่อนๆ ที่มีแต่เหล่าแดงผสมเบียร์ที่เหลื่อมมาจากร้าน

“เมื่อวานข้าได้ยินลุงอ้วนว่าแกอยากจะขาย
หมาตัวละหนึ่งร้อยบาท เพราะหมาของแกมัน
ชอบกัดไก่ที่เลี้ยงไว้ในบ้านตายตั้งหลายตัว”
สุนันท์พูดให้เพื่อนฟัง

“ยอดเลย จันให้ลุงสมก่อไฟเอาไว้ ผมจะไปซื้อ
หมามาทำกับแกลัมกินให้เต็มที่กันสักวัน”
สุชาติเสนอตัวเร็วไวเพราะปิ้งหรืออบเนื้อหมาเป็น
กับแกลัมรสเลิศของบรรดาคอเหล่าชาวทุกหมู่บ้าน

“เขาว่าลุงอ้วนจะขายหมาหรือ ผมจะซื้อ”
สุชาติถามลุงอ้วนแต่สายตาดูอยู่ที่เจ้าดำที่กำลัง
ตั้งท่าทำอะไรอย่างไม่เป็นมิตร

“ไอ้ดำตัวนี้แหละ ร้อยบาทเอาไปเลย เมื่อ
คืนนี้ก็กัดไก่ตายไปอีกตัว” ลุงอ้วนยืนยัน

“จับให้ผมหน่อยครับ” สุชาติยื่นเงินให้ ลุงอ้วน
ตรงไปหาเจ้าดำ มันหยุดเห่า กระดิกหาง แสดง
การจงรักภักดีเจ้าของ ลุงอ้วนเอาเชือกฟางมัด
สองขาหลังรวบไว้แล้วรวบสองขานำมาโยงเข้า
ไว้แน่น เจ้าดำหยุดกระดิกหาง หูฟัง มันเริ่มตกใจ
เมื่อมองเห็นกระสอบปุ๋ยที่สุชาติถือเดินตรงเข้ามา
มันร้องเอ็งๆๆ ดิ้นสุดแรงด้วยความกลัว เจ้านาย
ของมันจับโยนเข้ากระสอบอย่างไร้ความปราณี
หากมันรู้ว่าเจ้านายคิดไม่ซื่อต่อชีวิตกันอย่างนี้มัน
คงจะหนีออกไปเป็นหมาจรจัดตั้งแต่เมื่อคืน

มอเตอร์ไซค์คันเก่าโทรมไร้ป้ายทะเบียน มา
จอดใกล้กับกองไฟ กระสอบที่มีเจ้าดำขดอยู่ข้าง
ในถูกโยนลงกับพื้น เสียงเอ็งๆๆ อยู่ไม่ขาด
สุนันท์พาดไม้หน้าสามลงไปตรงหัวของมันสุดแรง
เจ้าดำชักกระตุกสองสามครั้งก็แน่นิ่งไป

ร่างที่ไร้วิญญาณถูกโยนเข้าไปในกองไฟจน
ขนไหม้ทั้งตัว แล้วยกออกมาขูดล้างทำความสะอาด
หันเอาหนังที่ไหม้เกรียมมาแกลัมเหล้ารองท้องไป

ก่อน ส่วนเนื้อที่ยังดิบๆ ก็ชำแหละแยกไปปิ้งและ
อบกินอย่างเอร็ดอร่อย

**สองปีกว่าแล้วที่ลุงสมตั้งวงกินเหล้าทุกวันไม่
เคยขาด** จนชาวบ้านร้านตลาดเรียกว่าพวกขี้เมา
ประจำหมู่บ้าน

มีงานศพในหมู่บ้านลุงสมกับพวกก็จะพากันไป
ร่วมช่วยงานศพตามประเพณีที่ไม่มีมีการส่งบัตร
เชิญเหมือนสังคมของคนในเมือง ไปแล้วก็นั่งรวม
กลุ่มรินเหล้าชาวที่ทางเจ้าภาพมีมาต้อนรับอย่าง
เต็มที่โดยไม่สนใจชาวบ้านนัก

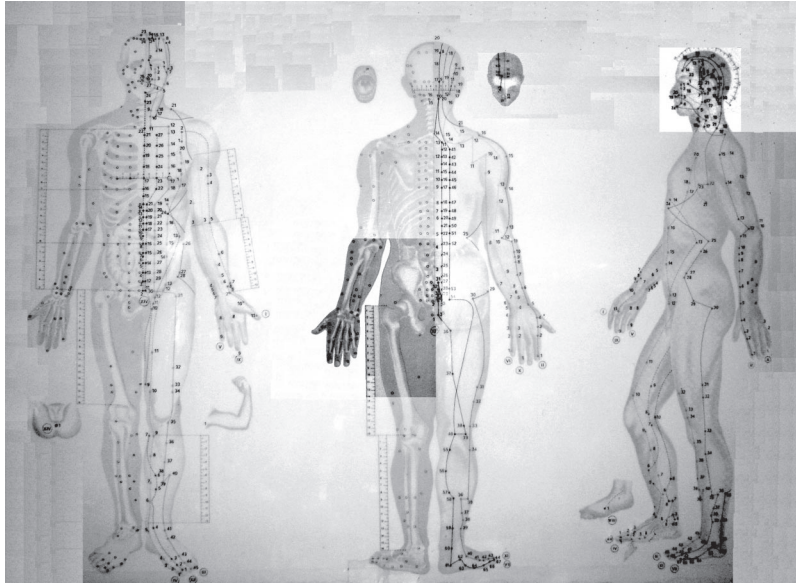
บรรดาแขกส่วนใหญ่ที่ไม่ชอบกินเหล้า เมื่อ
เห็นกลุ่มคนนี้แล้วต่างก็อดนึกถึงลูกหลานของตน
ที่ไม่อยากจะให้พวกเขาต้องมาหลงติดเหล้า มี
ชีวิตมีความเป็นอยู่แบบคนขี้เมาอยู่ตลอดทั้งวัน

เมื่อได้เวลาเจ้าภาพและผู้มาร่วมงานพากันแค้น
นำหีบศพไปเผาที่ป่าช้า กลุ่มลุงสมก็พากันหัวขวิด
เหล่าชาวกลับไปกินต่อกันที่แคร่ไม้ไผ่ข้างบ้าน
ตามเคย ไม่มีวันอึมวันพอดั่งคำที่พระท่านเคยได้
เทศน์เอาไว้ว่า “สามสิ่งที่คุณเราจะหลงเสพเข้าไป
อย่างไม่มีวันอึมวันพอดคือ ๑ การนอน ๒ เรื่องกาม
๓ เรื่องเสพสุราเสพของมีนเมา สามอย่างนี้จะมี
น้อยคนนักที่จะรู้จักประมาณตนหรือมีปัญญาให้
อยู่เหนือมันได้”

ลูกสาวทั้งสี่คนแต่งงานแล้วย้ายไปอยู่ที่บ้าน
สามีส่วนภรรยาก็ได้ตายจากไปเมื่อสองปีก่อน
ลุงสมจึงต้องอยู่บ้านคนเดียว

เก้าโมงเช้าลุงสมยังไมตื่นจากที่นอน เมื่อ
สุนันท์มาถึงจึงเดินเข้าไปในบ้านมองเห็นลุงสม
นอนอยู่ แต่เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ใจหายวาบลุงสม
นอนตัวแข็งที่อเย็นเฉียบ ลื่นใจไปแต่เมื่อคืนแล้ว!

**ลุงสมตายไปอย่างคนขี้เมาที่หมดศกดิ์ศรี ไร้
ผู้คนในสังคมหมู่บ้านนับถือ ๖๐ กว่าปีที่มี
โอกาสได้เกิดมาเป็นคนแต่กลับทั้งวันเวลาชีวิต
ที่จะทำคุณงามความดีให้แก่ครอบครัวและ
สังคมไปชาติหนึ่ง อย่างน่าเสียดาย** ๓

• ตอนที่ ๑๑

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๑๒. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดท้อง ปวดประจำเดือน

เลือดเสียที่ถูกขับทิ้งทุกเดือนทางช่องคลอดนั้น เนื่องจากไปที่ออกมาจากรังไข่ มิได้ถูกผสมกับตัวเชื้อของผู้ชายนั่นเอง ผู้หญิงบางคนเวลาเป็นประจำเดือนจะปวดมาก บางคนก็ไม่เป็นไรเลย ขึ้นอยู่กับ**คุณภาพของเลือด**นั่นเอง ถ้าเลือด**เป็นกรดมาก**ก็จะมีอาการปวดประจำเดือนมาก ถ้าเลือด**เป็นด่างอ่อนๆ** ก็จะไม่มีปัญหาอะไร

ทำไมเลือดจึงต้องมีคุณภาพเป็นกรดด้วย

- เพราะนอนตึกเกิน ๓ ทุ่ม
- เพราะชอบกินอาหารทอด ขนมหวาน
- เพราะเครียด วิตกกังวล
- เพราะทำงานหนัก

- เพราะทำงานอยู่กับเครื่องใช้ไฟฟ้า เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ เตาไมโครเวฟ โทรทัศน์ เครื่องใช้ไฟฟ้ามีคลื่นไฟฟ้า บางชนิดก็มีรังสี เมื่ออยู่ใกล้เป็นเวลานานๆ จะทำลายเม็ดเลือดให้แตกไปเรื่อยๆ นอกจากคลื่นแล้วยังมีรังสีที่ออกจากจอคอมพิวเตอร์ หรือจอโทรทัศน์อีกด้วย จึงทำให้**เลือดเป็นกรด**มากขึ้น ฉะนั้นเวลาก่อนมีประจำเดือนจะรู้สึกปวด จะมากน้อยอยู่ที่คุณภาพเลือดของแต่ละคน

ถ้าเราหัดกินผักให้ได้มากๆ ทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๑ กก. **คุณภาพเม็ดเลือด**ของเราก็จะเพิ่มขึ้น เนื่องจาก**โครงสร้างของผัก มีคลอโรฟิลล์ มีแมกนีเซียม** เมื่อเข้าไปในร่างกายและถูกย่อยแล้ว จะสามารถดูดซึมไปสร้างเป็นเม็ดเลือดได้เลย เพราะ**โครงสร้างของเซลล์เม็ดเลือด และโครงสร้าง**

ของผักคล้ายกัน ผู้ที่จะกินผักได้จำนวนมากๆ นั้น ควรทำเป็นอาหารแบบปั่นจะกินได้เร็วและได้ปริมาณมากกว่า เช่น

เวลาเช้า ชุบผัก จับฉ่าย สุกี้ แกงเลียง

เวลากลางวัน สลัดผัก ผัดผัก ยำใหญ่

เวลาเย็น เมี่ยงฉวน ล้มตำ ยำสมุนไพร

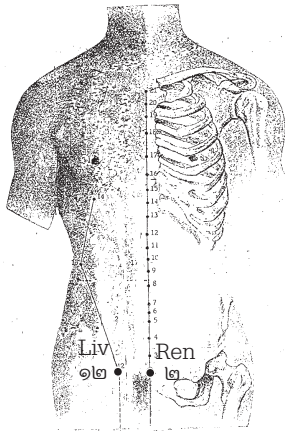
เพิ่มน้ำปั่นผัก ได้ทุกเวลาหลังจากอาหารเข้าแล้ว รับรองว่ากินผักได้ถึง ๑ กก.แน่นอน

วิธีปรับสมดุลด้วยสมุนไพร เช่น ขมิ้นชัน ว่านชักมดลูก บอระเพ็ด ใบเหือกปลาหมอ จะกินเป็นแบบลูกกลอน หรือแคปซูลก็ได้ โดยมี น้ำผึ้งผสมมะนาวหรือน้ำผลไม้เปรี้ยว เป็นน้ำกระสายก็ได้

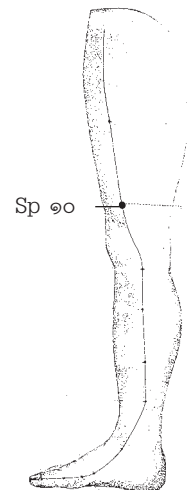
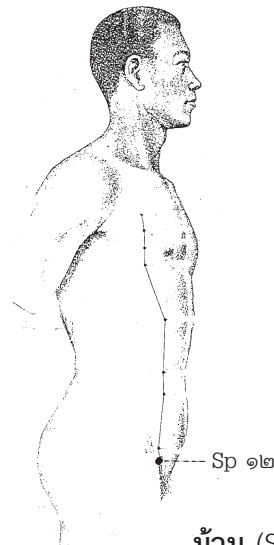
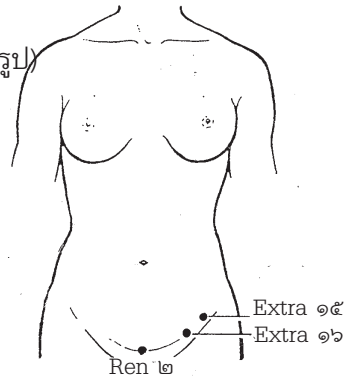
ดื่มน้ำสมุนไพร เช่น น้ำเสาวรสผสมน้ำผึ้ง น้ำผึ้งผสมมะนาว น้ำมะพร้าวอ่อน เก้าอี้ รากหญ้าคา เก๊กฮวย ดอกมะลิ อย่างละ ๑ กำมือ น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที

การกดจุดที่ตำแหน่ง....

พลังงานรวมหน้า (Ren ๒), **พิเศษ** (Extra ๑๕,๑๖) (ดูตามรูป)

ตับ (Liv ๑๒) (ดูตามรูป)

ม้าม (Sp ๑๐, ๑๒) (ดูตามรูป)

ถ้าปวดมดลูก รั้งไข่ และมีเนื้องอกนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการนอนตึกเกินเที่ยงคืนบ่อยๆ ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรจะผ่าตัด เพียงแต่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การกิน การนอน พร้อมกับการปรับสมดุลด้วยอาหารและกดจุดตามที่กล่าวมาแล้ว ก็จะช่วยให้ร่างกายกลับเข้าสู่ภาวะปกติได้เร็วขึ้น

อย่าลืม.... ดื่มน้ำอุ่นหลังจากตื่นนอนวันละ ๕ แก้ว

ออกกำลังกายให้ได้ทุกเช้า

อุจจาระในเวลาเช้าทุกวัน (ก่อน ๗ โมงเช้า)

กินผักผลไม้ ๕ สีให้ได้วันละหลายๆ

เบิกบานแจ่มใส ให้อภัยได้ทุกวัน

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสองคำ

บันไดมหัสจรรย์

การให้อภัยให้กันนั้นแหละหนา

ต่างฝ่ายต่างวางใจไม่เป็นทุกข์

เรื่อง “เล็กเล็กน้อยน้อย” ค่อยค่อยคิด

สายตาปลงไปรังไรในชีวิต

ใครจะมองอย่างไรให้มองเกิด

สงบนิ่งจริงแท้แนวกว่าใคร

เพราะเราเย็นอยู่อย่างผู้ให้

ยึดหลักธรรมคำจูนจนคุ้นเคย

หลุดพ้นจากบุญบาปคราบชีวิต

ตัวของเราเบาชนิดเหมือนปลิดทิ้ง

ไม่อินังขังขอการตอบโต้

ไม่สะทกสะท้านกาลใดใด

ก่อเกิดรักบริสุทธิ์งามผุดผ่อง

เมื่อทำใจให้เห็นเป็นสากล

สันติธรรมดำรงมั่นสันติสุข

เอื้ออาทรเอื้ออารีดีต่อกัน

คือการแผ่เมตตาอันผาสุก

โลกหมองหม่นสู่ยุคสุขร่วมกัน

ด้วยดวงจิตเสียสละเหตุหรรษ์

เราเท่านั้นที่รู้อยู่แก่ใจ

ผลจะเกิดอย่าเคลือบติดเงื่อนไข

ไม่มีใครทำอะไรเราได้เลย

ใครเป็นใครเรารู้แต่อยู่เฉย

กาลเวลาจะเฉลยเผยความจริง

ฤกษ์นิมิตพร้อมทั้งสรรพสิ่ง

นับวันยิ่งเบาขึ้นเบาขึ้นไป

ไม่พาลโลสิ่งเร้าเข้ามาใกล้

มีแต่ความจริงใจในทุกคน

แม้จะต้องสร้างสำนึกยากฝึกฝน

ก้าวเริ่มต้นนี้คงพงค์เผ่าพันธุ์

สันติภาพทำนุกเพิ่มสุขสันต์

เปรียบสวรรค์กับโลกเรายอมเท่าเทียม....

▶ สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ

การจัดการภาครัฐ และองค์การสมัยใหม่

การจัดการภาครัฐ มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ รัฐบาลใช้นโยบายเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยผ่านภาครัฐ และรัฐที่มีประสิทธิภาพและกระบวนการทำงานที่ดีก็จะส่งผลให้เกิดผลกระทบที่ดีต่อประชาชน คือ ประชาชนอยู่ดีกินดีและมีงานทำ มีความสุขในการดำรงชีพ

แนวคิดของการจัดการภาครัฐ มีการพัฒนาตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน นักวิชาการได้แบ่งเป็น ๔ ยุค

๑. รัฐประศาสนศาสตร์ยุคเริ่มต้น Woodrow Wilson ได้มีความคิดว่า “การเมืองควรแยกออกจากการบริหาร”

๒. รัฐประศาสนศาสตร์ยุคที่สอง เชื่อว่า “การเมืองเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร”

๓. รัฐประศาสนศาสตร์ในความหมายใหม่ คือ New Public Administration (NPA) มีฐานคิดว่า “ภาครัฐควรรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น ควรกระจายอำนาจ ควรกระจายการบริการสาธารณะอย่างเท่าเทียมกัน”

๔. การจัดการภาครัฐยุคใหม่ New Public Management (NPM) ภาครัฐสมัยใหม่ควรมุ่งเน้นลูกค้าและผลลัพธ์เป็นสำคัญ นำระบบเอกชนเข้า

มาใช้ และดังที่ทราบแล้วว่า โลกปัจจุบันเป็นโลกไร้พรหมแดน โลกแห่งกระแสโลกาภิวัตน์ เป็นสังคมโลกระบบเปิด องค์กรทุกแห่งต้องปรับตัวให้องค์ประกอบต่างๆ ขององค์กรจะต้องสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมจึงจะอยู่รอดได้

การจัดการองค์การสมัยใหม่ ต้องปรับตัวให้สอดคล้องหรือ fit กันภายใน และ fit กับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เมื่อกระแสโลกเปลี่ยนแปลงไป ทำให้สังคม เศรษฐกิจ การเมืองและเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้เกิด

๑. สังคมขององค์กรเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมเกษตรสู่สังคมอุตสาหกรรมสู่สังคมข่าวสาร และสู่สังคมแห่งการเรียนรู้นวัตกรรม
๒. การแข่งขันในโลกได้เปลี่ยนแปลงไป มีกลุ่มประเทศใหม่ๆ เข้ามาเป็นผู้แข่งขัน ไม่ว่าจะ จีน อินเดีย หรือเวียดนาม เป็นต้น
๓. เกิดระบบเทคโนโลยีสมัยใหม่ ได้แก่ระบบดิจิทัล MIS และ IT
๔. เกิดแรงงานแบบใหม่ คือ แรงงานที่มีคุณภาพ ความรู้ ทักษะ สมรรถนะ และการเคลื่อนย้ายแรงงาน สามารถเคลื่อนย้ายกันได้ทั้งโลก แรงงานต้องมีสหวิทยาการ ต้องมีสมรรถนะสูง และต้องมีทักษะที่สูง
๕. การเคลื่อนไหวทางสังคม การปกป้องธรรมชาติ กลุ่ม NGO กลุ่มคุ้มครองผู้บริโภค กลุ่มสิทธิมนุษยชน และการตัดแต่ง GMO เป็นต้น

กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้เกิด

๑. เทคโนโลยีใหม่ การจัดการรัฐให้ทันสมัย
๒. เศรษฐกิจใหม่ เกิด FTA, WTO, ฯลฯ ทวิภาคีต่างๆ
๓. การแบ่งทรัพยากรธรรมชาติของโลกที่มีอยู่อย่างจำกัด และการเคลื่อนย้ายแรงงาน

การจัดการภาครัฐสมัยใหม่ทำให้เกิด

๑. ความเป็นธรรมในสังคม
๒. ความเสมอภาคของประชาชน
๓. ค่านิยมบริหารงานที่ดี หรือเรียกว่า Good Governant
๔. การเปลี่ยนแปลงระบบตามสิ่งแวดล้อม
๕. การมีส่วนร่วมของประชาชนและการกระจายอำนาจ

โครงสร้างขององค์กรที่มีประสิทธิผลคือ โครงสร้างที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมและนอกจากนี้กลยุทธ์ เทคโนโลยี จะต้องสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมและเหมาะสมต่อโครงสร้างขององค์กรด้วยรวมทั้งการบริหารจัดการก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ส่งผลโดยรวมให้เกิดประสิทธิผลขององค์กร นักทฤษฎีชื่อ มอร์แกน ได้กล่าวถึงทฤษฎีโครงสร้างตามสถานการณ์ว่า กลยุทธ์ เทคโนโลยี คน โครงสร้าง และการจัดการต้องสอดคล้องหรือ fit กับสิ่งแวดล้อมและต้องเป็นแนวเส้นตรงเดียวกัน จึงถือว่าเป็นองค์กรที่ดี

การจัดการภาครัฐสมัยใหม่ (NPM) ต้องปรับตัวให้องค์กร fit ต่อสภาพแวดล้อมของกระแสโลกปัจจุบันมีหลายปัจจัยด้วยกันที่ผลักดันให้มีการจัดการภาครัฐให้ดีขึ้นกว่าเดิมโดยต้องปฏิรูประบบราชการอย่างเร่งด่วน ปัจจัยต่างๆ ได้แก่

๑. Globalization กระแสโลกาภิวัตน์ โลกไร้พรหมแดน เกิดการเคลื่อนย้ายทุน แรงงาน ตลาดสินค้าและบริการอย่างไร้ขอบเขต และ New Economy ระบบเศรษฐกิจใหม่ยุคสินค้าบนพื้นฐานของความดี เก่งแย่งคนเก่ง ภาครัฐต้องปรับตัวให้ทันกระแสโลก
๒. เพิ่มสมรรถภาพของประเทศในการแข่งขันบนเวทีโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาครัฐ เป็นฝ่ายสนับสนุนกระตุ้นให้เอกชนมีประสิทธิภาพ และสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆ ได้

๓. **สร้างความพึงพอใจต่อประชาชน**
ประชาชนควรได้รับสิ่งที่ดีกว่า ถูกกว่า เร็วกว่า
รัฐบาลจะควบคุมภาครัฐให้บริการประชาชนให้
เกิดความพึงพอใจ เพื่อคะแนนนิยมและเสถียร-
ภาพของรัฐบาล

๔. **การเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผล**
เพราะปัจจุบันการทำงานภาครัฐยังต้องปรับปรุง
อีกมาก ปัจจัยดังกล่าวหลักๆ เป็นแรงผลักดันให้
เกิดการปฏิรูประบบราชการ

๕. **รัฐบาลต้องปฏิรูประบบราชการเพื่อให้เกิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (NPM)** มีการ
วางแผนเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์และยุทธศาสตร์
โดยมีจุดมุ่งหมายเกิดจิตวิญญาณของผู้ประกอบ
การอันเป็นรูปแบบของเยาวชน ซึ่งมองลูกค้า
หรือประชาชนเป็นจุดศูนย์กลางซึ่งจิตวิญญาณ
ของผู้ประกอบการที่ทางรัฐต้องการได้แก่ รัฐบาล
กำกับทิศทางได้เอกชนปฏิบัติต้องได้รับความ
ร่วมมือจากชุมชน และประชาสังคม นโยบาย
สาธารณะเหมาะสมมีการแข่งขัน มุ่งมั่นพันธกิจ
ของงาน มุ่งผลสัมฤทธิ์ในการทำงานมากกว่า
รูปแบบ รับผิดชอบต่อสังคม แสวงหาทางใหม่ใน
การทำงาน ประเมินความหวังเชิงรุก กระจาย
อำนาจ และพัฒนางานโดยอาศัยกลไกการตลาด

เมื่อภาครัฐเกิดความคิดแนวใหม่จิตใจตั้ง
จิตวิญญาณของผู้ประกอบการ ๑๐ ประการ ซึ่ง
เป็นนามธรรมที่ต้องเปลี่ยนให้เกิดเป็นรูปธรรม
การวางแผนการปฏิรูประบบราชการเพื่อพัฒนา
ระบบราชการไทย จึงมียุทธศาสตร์ ๗ ประการ

ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงาน มุ่งผล
สัมฤทธิ์ มีตัวชี้วัดตาม BSC ปรับระบบการ
ประเมินผล

ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดิน
ทบทวนโครงสร้างกระทรวง ทบวงและกรม

ปรับวิธีระบบการเงินและงบประมาณ

ระบบบัญชีได้มาตรฐานสากล ทำงานประมาณ
แบบมีกลยุทธ์ **ทบทวนระบบบุคคลและค่าตอบแทนใหม่** สรรหาคนเก่ง เปลี่ยนระบบตำแหน่ง
และค่าตอบแทน **ปรับเปลี่ยนกระบวนการ**
วัฒนธรรม ค่านิยม **การเสริมสร้างความทันสมัย**
ให้เป็นรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ เปิดบริการระบบ
อิเล็กทรอนิกส์ **การเปิดระบบราชการให้ประชาชน**
เข้ามามีส่วนร่วม แต่งตั้งที่ปรึกษาภาคประชาชน
ยุทธศาสตร์ทั้ง ๗ ประการ จะเป็นตัวผลักดัน
ระบบราชการไทยซึ่งหล้าหลังกว่าเอกชนค่อนข้าง
มาก ให้สามารถพัฒนาเป็นองค์กรที่ fit ต่อสภาพ
แวดล้อมเกิดผลที่ดีต่อประชาชน

การปฏิรูประบบราชการเพื่อพัฒนาระบบ
ราชการไทยตามยุทธศาสตร์ ๗ ประการ จะเกิด
การจัดการภาครัฐแนวใหม่และเป็นความหวังของ
คนไทยทั้งชาติ แต่การจะเกิดผลงานที่ดีเกิดการ
บริหารและเกิดการบริการที่ดี จะต้องเป็นหลัก
ธรรมาภิบาลเป็นหลักยึดเหนี่ยว หลักธรรมาภิบาล
มี ๖ ประการ คือ คุณธรรม นิติธรรม คุ่มค่า
โปร่งใส การมีส่วนร่วม และรับผิดชอบ

ดังที่ทราบแล้วว่า การจัดการภาครัฐแนวใหม่
(NPM) ซึ่งมีบทบาทต่อระบบราชการโดยมีรูปแบบ
ลดความเป็นราชการ นำแนวทางบริหารธุรกิจมา
ปรับใช้การนำระบบซัพพลายเชนการตลาดเข้ามาเสริม
เปลี่ยนรูปแบบใหม่ในลักษณะองค์กรอิสระหรือองค์กร
มหาชน แปรสภาพกิจการไปสู่เอกชน

การดำเนินงานจึงเน้นประชาชนหรือลูกค้า
เป็นจุดศูนย์กลางนำการบริหารธุรกิจแบบเอกชน
ในเป้าหมายของเอกชน เป้าหมายทางธุรกิจ การ
มุ่งหวังผลกำไรที่มากเกินไปจนควรส่งผลกระทบต่อประชาชน
ที่จะต้องจ่ายค่าบริการที่สูงขึ้น หรือมีการทุจริต
คอร์รัปชันทั้งทางตรงและทางอ้อม อาจส่งผล
ที่ไม่น่าประสงคตามมา ซึ่งขัดกับเป้าหมายเดิม คือ
การบริการ ล้ำเลิศการประชาชน

ข้อดีของการจัดการองค์การแนวใหม่

๑. ทำให้เกิดประสิทธิผลสูง
๒. ผลลัพธ์ทำให้การทำงานดีขึ้น
๓. ยืดความต้องการของประชาชนเป็นที่ตั้ง
๔. ประชาชนมีส่วนร่วมทำให้มีการประเมินตรวจสอบโปร่งใส
๕. ประชาชนได้ประโยชน์ดีกว่า ถูกกว่า เร็วกว่า
๖. ระบบปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อมได้เร็ว
๗. มีความคล่องตัวในการทำงานแบบกระจายอำนาจ

ข้อเสียของการจัดการองค์การแนวใหม่คือ

๑. มีปัญหาติดที่กฎระเบียบและข้อกฎหมายไม่อำนวย
๒. เน้นประสิทธิผลมากเกินไป อาจเกิดความไม่เป็นธรรมและเสมอภาคกับประชาชน
๓. งานคล่องตัว ลดกฎระเบียบ เป็นช่องทางของการทุจริตคอร์รัปชัน
๔. เน้นผลประโยชน์ที่ประสบผลสำเร็จมากเกินไป อาจจะทำให้ขาดสวัสดิการ หรือความพึงพอใจของประชาชน อาจจะไม่ทำให้เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชนประชาชนอาจจะไม่พึงพอใจ

Output (ผลผลิต) ประกอบด้วย มีปริมาณที่เพียงพอ มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ประหยัดเวลาและงบประมาณ และประชาชนผู้รับบริการมีความพึงพอใจดีกว่า ถูกกว่า เร็วกว่า

Outcome (ผลลัพธ์) ประกอบด้วย ให้บริการตรงกลุ่มประชากรเป้าหมายให้บริการด้วยความเสมอภาค ให้บริการด้วยความเป็นธรรม ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และรับผิดชอบต่อการทำงาน

Ultimate Outcome (ผลลัพธ์สุดท้าย) มีคุณภาพถูกต้องครอบคลุมทุกพื้นที่ มีความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของประชาชน

คำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชน มีความประหยัด มีความเป็นธรรม มีความเสมอภาค มีคุณภาพ และเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ค่านิยมที่ข้าราชการต้องมีและประชาชนต้องการ

๑. จริยธรรมในการทำงานประกอบด้วย ซื่อสัตย์ มีมาตรฐานสูงกว่ากฎหมาย เป็นธรรม ประสิทธิภาพ โปร่งใส ความมั่นคงของรัฐ เลือกมาก่อนสิทธิเสรีภาพประชาชน
๒. เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง พร้อมจะเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์
๓. ตอบสนองความต้องการของประชาชนตรงตามวัตถุประสงค์
๔. ใช้หลัก Good Governance ในการบริหารได้แก่

หลักคุณธรรม คือ ความดีงาม ความถูกต้อง มีจรรยาบรรณ วัฒนธรรมดีงาม คุณธรรมประกอบด้วย

๑. หลักความสามารถ
๒. เสมอภาคในโอกาส
๓. มั่นคงในตำแหน่ง
๔. เป็นกลางทางการเมือง

หลักนิติธรรม ออกกฎหมายที่เป็นธรรม ทันสมัย เป็นที่ยอมรับ ไม่เอื้อฝ่ายใด

หลักความคุ้มค่า ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ประหยัดทรัพยากร มีประสิทธิภาพ ผลิตมาก ใช้น้อย

หลักความโปร่งใส เปิดเผยข้อมูล ประชาชนร่วมตัดสินใจ ตรวจสอบได้ หลักการมีส่วนร่วม เปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมรับรู้ แสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ ทำงานเป็นทีม เครือข่าย

หลักความรับผิดชอบ ตระหนักถึงสิทธิและหน้าที่ต่อส่วนรวม ร่วมกันแก้ไขปัญหา

เมื่อทำการปฏิรูประบบราชการแล้ว มีความหมายว่า หน่วยราชการภาครัฐและบุคลากรจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ หน่วยงานเล็กกลาง มีคุณภาพ มีกลยุทธ์ในการทำงานที่เหมาะสม มีพันธกิจของหน่วยงานสอดคล้องกับพันธกิจชาติ การบริหารเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งแวดล้อมและเร็ว ต้องเพิ่มประสิทธิภาพในหน่วยงาน พัฒนา Input และ Process โดยเอาข้อมูลข่าวสารมาช่วยในการทำงาน ผลการปฏิบัติงานมีความคุ้มค่าประหยัด ตอบสนองความต้องการของประชาชน รับผิดชอบต่อประชาชน มีวิสัยทัศน์เหมาะสมกับวิสัยทัศน์ชาติ มีความยืดหยุ่นทางโครงสร้าง ความซับซ้อนต่ำ ความเป็นทางการต่ำ และมีการกระจายอำนาจ มีความน่าเชื่อถือ มีความโปร่งใส และทำงานเป็นทีม

ผู้นำในศตวรรษที่ ๒๑ ต้องมี Vision ที่ดีเชื่อมั่นในตัวเอง มุ่งมั่นผลงาน ทำงานหนัก บุคลิกภาพดี นำความหวังมีผู้ร่วมงาน กระตุ้นการทำงาน มีการกระจายอำนาจและมอบอำนาจทำงานเป็นทีม มีส่วนร่วมสร้างและบันดาลใจ นำเทคโนโลยีใหม่มาพัฒนาองค์กร และต้องมีทักษะระดับสูง มีความรู้หลากหลายแบบ สหวิทยาการ **แนวโน้มการบริหารในศตวรรษที่ ๒๑** ต้องบริหารงานบนความหลากหลายกับการแข่งขันในกระแสโลก โลกไร้พรมแดนทั้งทางภูมิศาสตร์และสังคม ฉะนั้นคุณภาพสินค้าต้องดีครบถ้วนตามความต้องการของลูกค้า เฉพาะกลุ่ม ยิ่งนับวันความเสี่ยงสูง คู่แข่งในโลกมาก แข่งขันที่ความและเทคโนโลยี **องค์กรในศตวรรษที่ ๒๑** ต้องลงทุนในความรู้อีกมากหาความรู้เข้าองค์กร นำคนดีมีสมรรถนะเข้าองค์กร เก็บรักษาคนดีไว้ให้ได้บริหารจัดการความสามารถนั้น และสร้างสรรค์นวัตกรรมตลอดเวลา ไม่หยุดนิ่ง

ปัจจุบันประเทศไทยมีปัญหาต่างๆ มากมาย

เช่น ปัญหาคอร์รัปชัน ปัญหาความยากจน ปัญหา ยาเสพติด ปัญหาภัยก่อการร้าย และปัญหาด้าน การเมือง ถึงแม้รัฐบาลจะมีแนวทางการแก้ไขที่ดี แต่การปฏิบัติงานของภาครัฐขาดประสิทธิภาพ ปัญหาต่างๆ ก็ไม่สามารถแก้ไขได้ ประเทศไทย เป็นประเทศกำลังพัฒนา ภาครัฐเป็นกลไกและ พันเฟืองที่ผลักดันประเทศให้พัฒนาขึ้นทั้งด้าน ความสามารถในการแข่งขัน การกินดีอยู่ดีของ ประชาชนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ข้าราชการและ บุคลากรภาครัฐจะต้องตระหนักและมีจิตสำนึกใน การทำงาน บนหลักธรรมาภิบาลซึ่งเป็นภูมิด้าน ทางจากแรงกดดันต่างๆ บนการดำเนินงานตาม ครรลอง มรรค ๘ เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อ ประชาชนให้เกิดความสุขและความพึงพอใจให้ สมกับเป็นข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัว **๒**

การศึกษาของพุทธ

หลักสำคัญการศึกษาของพุทธ

๑. ต้องเป็นผู้มีศีลไม่หย่อนยาน (อริศีล)
๒. ต้องเป็นผู้มีศีลจนเป็นฌาน (อริจิต)
๓. ต้องเป็นผู้มีศีลจนเกิดญาณ (อริปัญญา)
๔. กระทั่งเป็นผู้ไม่มีความรำคาญ (อริวิมุติ)
๕. กระทั่งเป็นบุคคลผู้เบิกบาน (อริพุทธ)
๖. ต้องสมบูรณ์ด้วยการงาน
จนบรรลุนิพพาน (อริกุศลที่ถึงพร้อม)

● สมณะโพธิรักษ์

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

คุตส.เชือด“แม่-อ้อ-ไอ้ก” สั่งกรงไทยอนุมัติเงินกู้ฉาว

ผู้สื่อข่าววิบูลย์ - คสช.ฟันค้อนกรงไทย พ่วง “แม่-อ้อ-ไอ้ก” ฟันค้อนกรงไทย ฟันค้อนกรงไทย...
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

“เลี้ยงยึดทรัพย์ยักขุด
ทุจริตบ้านเอื้ออาทร
‘แก้วสรร’ ชงอีก 1 คดี”
บปง เลี้ยงยึดทรัพย์ผู้เกี่ยวข้อง
ทุจริตบ้านเอื้ออาทร “แก้ว
สรร” ชงเพิ่มอีก 1 คดี แฉ
การเคหะฯ ชายที่ “ร่วมเกล้า-
บางลิ” โห่อกชนแล้วซื้อคืน
พื้น 190 ล้าน แบ่ง 52 ล้าน
จ่ายโบนัสพจน.

ไร้ศีลสิ้นลัทธิ

โค่นล้ม ทรราช
เรื่องอำนาจ เผล็ดการ
ล้มแล้ว ไม่แพ้วพาน
ก่อพิษภัย ผลาญแผ่นดิน
ล้มล้าง ทรราช
เหลิงอำนาจ ล้นทรัพย์สิน
ล้มแล้ว ยังหลงดิน
ทุรนร่าน ก่อการร้าย
โกงชาติ หลากเชิงชั้น
กว่ารัฐัน แทบอดวาย
หลงลม คำคมคาย
รอยพอแล้ว ไม่รีโกง
ไม่เชื่อ ก็ต้องเชื่อ
รวยล้นเหลือ เมื่อเปิดโปง
ครอบคร้ว ข่ายเชื่อมโยง
ฉ้อฉลชาติ ประชาชน
ล้มแล้ว รำลึกหลัง
ทบทวนครั้ง ประภาคตน
ลัจจะ คือค่าคน
ตระบัดลัทธิ...อภัยค
มีศีล จึงมีลัทธิ
ปรมัตถ์ ฟังปรากฏ
โลภะ จักละลด
ไม่คิดคด โกงบ้านเมือง